

ပါပီလွန် နှင့် ဗင်ကို

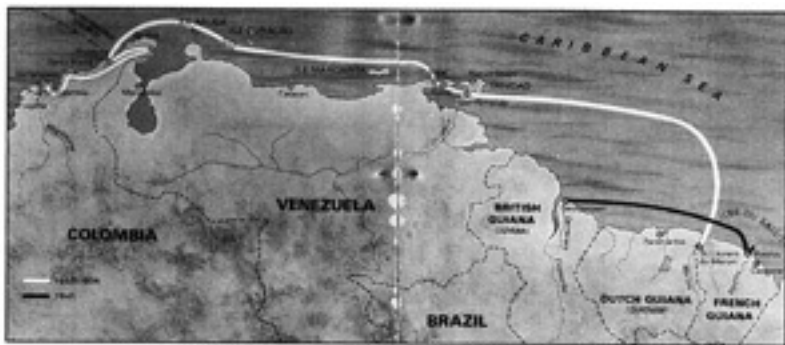
ဦးလှဝင်း

(လေသူရဲတစ်ဦး)

PAPILLON & BANCO

HENRI CHARRIERE

၁၇၃၃၊ ၁၇၃၇၊ ၁၇၄၁ ခုနှစ်များအတွင်း အကောင်အမန်း၊ မိလိလွန် ထွက်ပြေးခဲ့သည့် မြေလှုပ်ခြင်းများ

(၁၇၄၄) ခု နှို ငြိမ်သက်အကောင်အမန်းတည်နေရာ

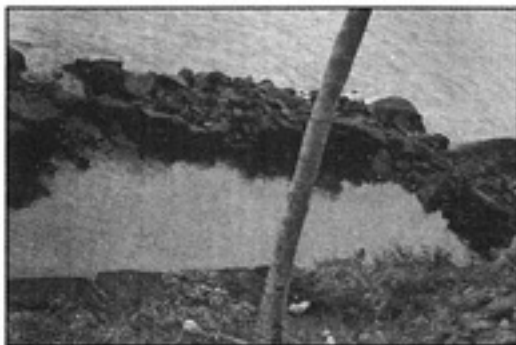
ခရီးတွင် ဂုဏ်ရှိသလှသည့် ဓနုစက္ကူများ

သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ် အကောင်အမန်းများ

မိလိလွန်ကို မိန့်တိုင်တိုင်ဆေးစေလိုက် တရားရုံး၌ ငြိမ်စေတဲ့ဥပဒေသာ နီနက်တီး (Nénette)

မိန်ဒူးဘက်ကွမ်း အကွင်းခေါ်နေ ခေလုကန်

(လွယ်ရမ်း) ကွမ်း အကွင်းခေါ်နေ မုသက်ဘွတ်
အကွင်းသာယာအား လွယ်ခေမေးစဉ်

(လွယ်ရမ်း) အကွင်းခေါ်နေ မိတ်လွန်လွက်ခြေရာ၌
အသုံးပြုမည့်စားကို ဝက်ထားခဲ့သော ဟင်သီဟင်ဒူးရွက်ဥယျာဉ်

ပီပီဗြဲဆတ်ရှိ တရားရုံးတွင် ပီပီလွန် ဆယ့်ရှစ်နှစ်သို့ရောက်
(၁၉၃၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၆ ရက်နေ့)

နောက်ဆုံးအခြေချထွက်ခြင်း (ကိုလု)၌
ပီပီလွန်နှင့်အောင်ဆန်းသည်နေရာ

(လွယ်ရယ်) ကွန်ပျ မြင်တွေ့နေရာသည်
သစ်ကွန်ပျ-အကွင်းစခန်းမှ အဆောက်အဦများ

ပီပီလွန်

(လွယ်ရယ်) အကွင်းဆောင်ဓမ္မ အကွင်းသား (၃) ဦး

၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ထွက်ပြေးရာ၌ မောင်အခြေခံသုံးခဲ့သည့်
ဖုန်းသီးစိတ်များကို ပီပီလွန် လက်တွေ့အစမ်းပြနေရာ

တက္ကသိုလ် မိလီတူးဖန်ဆင်းသည့် အကျဉ်းခန်း

ဝဠင်္ဂ ဗုဒ္ဓတော် မြေအောက်အကျဉ်းခန်းအတွင်း၌ မိလီတူး တက်တွေ့စဉ်ထိုင်ပြီး သမုဒ်ပြုနေပုံ

အကျဉ်းသားအချို့အား (လွယ်ရမ်း)အတောင်သို့ လှေဖြင့်ပို့နေစဉ်

(ဂီရာနာ) သို့ မိလီတူးကိုပို့ခဲ့သည့် သင်္ဘော

ဝဠင်္ဂ ဗုဒ္ဓတော် မြှင်တွေ့ရာသည့် ကရုဏာလက်ဓမ္မ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံသူ

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզը 1890 թվականի հունիսի 1-ին

Ֆրանսիական Գվյանա

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ (1890 թվական)

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ (1890 թվական)

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ (1890 թվական)

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ (1890 թվական)

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ (1890 թվական)

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ (1890 թվական)

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ (1890 թվական)

Ֆրանսիական Գվյանայի քարտեզ (1890 թվական)

2 4

1 3

စာရေးသူအမှာ

ပါပီလွန်မှာ မူလက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသောစာအုပ် ဖြစ်၏။ စာရေးသူမှာ (Henri Charriere) ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ဘာသာပြန် သည် မှာ အင်္ဂလိပ် ဘာသာမူရင်းမှ တစ်ဆင့် ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်၏။

ပါပီလွန်မှာ စစ်ပြီး ပေါ်ခဲ့သမျှ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စွန့်စားခန်းစာအုပ်များ တွင် အနောက်တိုင်း၌ အအောင်မြင်ဆုံးစာအုပ်ဟု ပင် ဆိုနိုင်၏။ အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန် ထွက်ပြီး ၁၉၆၉ ခုနှစ်အတွင်း အုပ်ရေ သုံးသန်း ရိုက်နှိပ်ရ ၏။ အလွန် အရောင်းသွက်၏။ ယနေ့ တိုင်လည်း ကော်ပီသစ်များကို မကြာခဏ ပြန်ရိုက်နှိပ်နေရဆဲ ဖြစ်၏။ 'ပါပီလွန်' ဟူသောစာအုပ်မှာ အ နောက်တိုင်း စာပေအသိုက်အဝန်း၌ မသိသူမရှိပါ။ ရုပ်ရှင်များ လည်း အလွန်အောင်မြင်လှ၏။ ကွယ်လွန်သူ 'အမေရိကန် ရုပ်ရှင်မင်းသား စ တီမက်ကွင်း'၏ လူကြိုက်အများ ဆုံးခံရသော ရုပ်ရှင်ကား ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ပါပီလွန်ကို ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ ပြည်သူ့ စာအုပ်တိုက်မှ ဝယ်၍ ရသဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် စဖတ်ဖူး ၏။ လောကဓံကို ကြံကြံခံမှုများ နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသမျှစာအုပ်များ တွင် အသက်အဝင်ဆုံး ပေါ်အောင် ဖော်ပြနိုင် သော စာအုပ် ဖြစ်၏။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးမှာ တကယ့်အဖြစ်အပျက် များ ဖြစ်၍ ထိုသို့ ပိုပြီး အသက်ဝင်လှသည် ဟု လည်း ယူဆစရာ ရှိ၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မတိုင်မီက ပြင်သစ်အကျဉ်းထောင် တစ်ကျွန်း စနစ်သည် ကမ္ဘာတွင် အရက်စက်ဆုံးစနစ် တစ်ခု ဖြစ်၏။ ပါပီလွန်သည် ပြင်သစ် တစ်ကျွန်း အကျဉ်းစခန်းတွင် ၁၃ နှစ်ကျော်ကျော်

ကြို့ကြို့ခံနေပြီး လွတ်မြောက်အောင် နေခဲ့သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်၏။ ယော
ကျားကောင်းတစ်ယောက်၏ ဇွဲနှင့် အားမာန်များကို ဤဝတ္ထုတွင် အတု
ယူစရာပေါင်း များစွာ ပါရှိပါသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်ကို ဘာ
သာပြန်ဆို ရာ၌ နှစ်နှစ်မျှ အချိန်ယူပြီး အစွမ်းကုန် ကြိုးစားထားပါသည်

။

လေသူရဲတစ်ဦး

* * *

အခန်း(၁)
ငရဲဘုံသို့

လောကဓံတရား၏ အလွန်ပြင်းထန်သော ရိုက်နှက်ချက်ဟု ဆိုရပါမည်။ မှန်သည် ။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ့်ခြေကိုယ့်လက်ပေါ် ပြန်ရပ်နိုင်ရေးအတွက် နှစ်ပေါင်း ၃၀ လုံးလုံး ပြန်ကြိုးစားခဲ့ရပါသည်။ ။

အချိန်မှာ ၁၉၃၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၆ ရက်နေ့။

မနက် ၈ နာရီတွင် အချုပ်ခန်းထဲမှ ကျွန်တော့်ကို လာထုတ်ပါသည်။ ။ ဤအချုပ်ခန်း မှာ ကျွန်တော်၏ တစ်နှစ်ကျော်နေခဲ့ရသော အခန်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကို ရေမိုးချိုးခိုင်း၏။ အဝတ်သစ်အစားသစ်များကို ယူ၍ လဲခိုင်း၏။ တရားရုံး၌ စီရင်ချက်ချတော့မည့် နေ့ ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကို တင့်တယ်အောင် ပြင်ဆင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်အသက်မှာ ၂၅ နှစ် ရှိလေပြီ။ သို့သော် အများက ကျွန်တော့်ကို ၂၀ အရွယ်ဟု ပင် ထင်ကြသေး၏။ အချုပ်ခန်းမှ တရားရုံးသို့ ရဲအစောင့် ခြောက်ယောက် ခြံရံ၍ သွားရ၏။ ရဲများက ကျွန်တော့်ကို ကောင်းမွန်စွာ ဆက်ဆံပါသည်။ ။ တရားရုံးခန်း သို့ ဝင်သည် နှင့် ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်မှ လက်ထိတ်ကို ချွတ်ပေးသည်။ ။ တရားသူကြီးကုလားထိုင်၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ ခုံတန်းရှည်တွင် သူတို့ ခြောက်ယောက် ဝိုင်း၍ ကျွန်တော့်ကို ထိုင်စေ၏။ ပြင်သစ်တရားရုံး၊ ပါရီမြို့ မှ 'စိန်း'အမည်ရှိ တရားရုံးကြီး ဖြစ်၏။

မကြာမီ ကျွန်တော့်ရှေ့နေ ရောက်လာ၏။

"တို့ အပေါ်မှာ သူတို့ အပြစ်ပေးနိုင်တဲ့ သက်သေခံအထောက်အထား ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး၊ မပူနဲ့ ၊ တို့ ကို ဒီနေ့ သူတို့ လွှတ်ရမှာ ပါ"

ကျွန်တော့်ရှေ့နေက ကျွန်တော့်ကို 'တို့ ..တို့ 'နှင့် ပြောသည် ကို ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ပြုံးနေမိ၏။ 'တို့ ' ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် သူကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ တရားခံဖြစ်နေ၏။ ယနေ့ ကျွန်တော် အပြစ်ဒဏ်ကျလျှင် သူလည်း အပြစ်ခံမည်လား။

တရားစီရင်မှု အခမ်းအနား စတော့မည်။

တရားရုံးခန်းတစ်ခုလုံးမှာ အနီရောင် သုတ်ထား၏။ အနီရောင်တွင် ပင် ရိုးရိုး အနီရောင် မဟုတ်။ သွေးရောင် သုတ်ထား၏။ နံရံ အနီ၊ ခန်းဆီး အနီ၊ ကော်ဇော အနီ၊ စားပွဲခင်း အနီ၊ တရားသူကြီးများ ယနေ့ ဝတ်ထားသော ဝတ်ရုံပင် အနီရောင် ဖြစ်၏။

"မင်းပရိသတ်အပေါင်းတို့ ခင်ဗျား၊ တရားစီရင်မှု အခမ်းအနားကို စပါတော့ မယ်"

တရားသူကြီး ခြောက်ယောက် စင်မြင့်ပေါ်သို့ လျှောက်လာ၏။ ဥက္ကဋ္ဌလုပ်သူ က အလယ်တည့်တည့်မှ ကုလားထိုင်တွင် နေရာယူ၍ ထိုင်လိုက်၏။ သူ ထိုင်ပြီးမှ ကျန်လူ များက သူတို့ နေရာအသီးသီးတွင် ထိုင်လိုက်၏။ တရားရုံးခန်း တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်နေပါ သည် ။ ဘာသံမျှ မကြားရ။ ဧည့်ပရိသတ်အားလုံး မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိ၏။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း မတ်တတ်ရပ်နေ၏။ တရားသူကြီး ခြောက်ယောက်လုံး ထိုင်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ အတူ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ဥက္ကဋ္ဌလုပ်သူ၏ မျက်နှာမှာ အလွန်ပြည့်ဖြိုးသော မျက်နှာ ဖြစ်၏။ သူ

အသားမှာ အနီရောင်သန်းနေပြီး သူ့မျက်လုံးများမှာ အေးစက်နေသည့် အသွင်ကို ဆောင်၏။ သူ့ အမည်မှာ 'ဗီပင်' ဖြစ်၏။ သူ့ထိုင်ခုံတွင် သူ ထိုင်မိသည် နှင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ဆွဲချလုပ်သူ၏ အမည်မှာ 'ပရပ်ဒယ်' ဆိုသူ ဖြစ်၏။ သူ့ကို တရားခံ ရှေ့နေ တိုင်းက လန့်၏။ သူ အပြောကောင်း၊ သူ အလျှောက်ကောင်း၍ သူ့ကြောင့် ခေါင်းဖြတ်စက် တွင် ခေါင်းဖြတ်ခံသွားရသူ၊ တစ်ကျွန်းရောက်သူများ များ လှပြီဟု ဆို၏။

ပရပ်ဒယ်သည် လူစိတ်၊ ကြင်နာစိတ် လုံးဝ ရှိသူ မဟုတ်ပါ။ သူ့တာဝန်မှာ အမှန်တရားပေါ်ရေး ဖြစ်သော်လည်း တရားမှန် ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို လုံးဝ မကြည့်ပါ။ သူ့ရုံး ရောက်သမျှ တရားခံများကို တရားသူကြီးက အပြစ်ပေးနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးရမည်ဟု ယုံကြည်နေသူ ဖြစ်၏။ သူသည် စင်မြင့်ပေါ်မှ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်၏။ သူ့အကြည့် မှာ ကျွန်တော့်ကို မည်သို့အပြစ်ပေးတော့မည်ကို ပေါ်လွင်စွာ သရုပ်ဖော်နေ၏။ ရဲက ယနေ့မနက်မှ ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်သော အဝတ်သစ် အစားသစ်များကို ကြည့်ပြီး 'တရားရုံးကို အဝတ် သစ်သစ်လွင်လွင်နဲ့ များ လာရဲသေးတဲ့ တရားခံ၊ ငါ အပြတ်တွယ် လိုက်ဦးမယ်'ဟု ပြောချင်နေဟန် ရှိ၏။ ရဲကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဤသို့ ဆွဲချမျက်စိတွင် ပေါ်လာအောင် ဖန်တီးပေးထားဟန် ရှိ၏။

မနက် ၁၀ နာရီ ထိုးပြီ။

ဂျူရီလူကြီးများမှာ ၁၂ ယောက် ရှိ၏။ ဆွဲချရှေ့နေက ဂျူရီများ ၏ တစ်ဦးချင်း မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် မည်သို့ အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း၊ သက်သေ အထောက် အထားများကို တစ်ခုချင်း ပြော၍ ကျွန်တော့်ကို သေဒဏ် သို့မဟုတ် တစ်ကျွန်းဒဏ် အ

နည်းဆုံး ချပေးသင့်ကြောင်း တောင်းဆို၍ နိဂုံးချုပ်လိုက်၏။

ကျွန်တော့်အမှုမှာ ကျွန်တော်တို့ မြေအောက်လောကမှ ရဲသတင်း ပေး သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်ကို သတ်သည် ဟု စွပ်စွဲခံရသည့် အမှု ဖြစ်၏။ သက်သေ အထောက်အထား တစ်ခုမျှ မရှိပါ။ ရဲက ကျွန်တော့်ကို ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူပါဟု မျက်ကန်း ထွက်ဆို၏။ 'ကျွန်တော်တို့ မှာ တရားရုံးကို တင်ပြစရာ သက်သေ အခိုင်အမာ မရှိပေမယ့် လျှို့ဝှက် ရထား တဲ့ သတင်းတွေအရ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့တာ ဒီကောင်ပါပဲ' ဟု တရား သူကြီးကို အစစ်ခံ၏။ လူငှားသက်သေတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ကျွန်တော် လူသတ်မှု ကျူးလွန်နေ သည် ကို မျက်မြင်တွေ့ပါသည် ဟု တရားရုံးတွင် ထွက်ဆိုစေ၏။ ကျွန်တော်က 'ဒီသက်သေ ကို ကျွန်တော့် တစ်သက် လုံး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး ခင်ဗျား' ဟု တရားသူကြီးကို အကြိမ်ကြိမ် ပြော၏။ မရ။

'မင်းကို တကယ်မမြင်ဘဲ သူ တရားရုံးကို ဘာအတွက် သက်သေခံ လာမလဲ၊ သူက မင်းရဲ့ ရန်သူလည်း မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား'

'မှန်ပါတယ်၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရန်ငြိုးရန်စလည်း မရှိပါဘူး၊ တရားသူကြီး ခင်ဗျား၊ ဒီသက်သေဟာ ရဲကငွေပေးပြီး ရုံးခေါ်လာတဲ့ သက်သေ၊ ဒါမှ မဟုတ် ဒီသက်သေ ဟာ အရင်က ပြစ်မှုတစ်ခုခု ကျူးလွန် ထားတာရှိပြီး ရဲဖမ်းမှာ ကြောက်တဲ့ အတွက် ရဲက ထွက်ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော့်အ မှုမှာ လာသက်သေထွက်နေတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို သူ တစ်ခါမှ အရင်က မြင်ဖူးထားတဲ့ လူ မဟုတ်ပါဘူး'

အမှန်တော့ ကျွန်တော့် မှန်းဆချက်များမှာ သွေးထွက်အောင် မှန်ပါ သည် ။ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော် ပြန်သတိရသည် မှာ ဤသက်သေလိမ် မှာ ဘိန်းသမား တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဘိန်းမှုဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အဖမ်းခံခဲ့

ရပူး၏။ ကျွန်တော့်အမှု စီရင်ချက်ချ၍ မကြာမီ ပင် ဘိန်းမှုတစ်ခုဖြင့် ပြစ်ဒဏ်ကျသွားသည် ဟု ဆို၏။

ကျွန်တော့်ရှေ့နေက ကျွန်တော့်ကို အစွမ်းကုန် ကာကွယ်၏။ သို့သော် အစိုးရ ရှေ့နေ (ဝါ) ဆွဲချက်ကို မမီရှာပါ။ သူ တင်ပြသမျှ ဆွဲချက် လိမ္မာစွာ ပယ်ပျက်အောင်၊ သေးသိမ်အောင် လုပ်ပစ်၏။

ထိုနေ့က တရားရုံး၌ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ဒဏ် ချသင့်၊ မချသင့် ငြင်းခုံချက်မှာ ည ၁၁ နာရီထိုးသည် အထိ ကြာ၏။ မှန်သည် ။ ည ၁၁ နာရီထိုးမှ ပင်-

"တရားခံ မတ်တတ်ရပ်ပါ"

တရားသူကြီး ဥက္ကဋ္ဌ၏ အမိန့်ပေးသံ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် မတ်တတ်ထလိုက်၏။ တရားရုံးတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေသည် ။ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကိုပင် ဘာမျှ မကြားရ။ ဂျူရီလူကြီးအားလုံးက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည် ။ အချို့ မျက်နှာများမှာ ကျွန်တော့် ကို ရှက်သည့် ပုံများ ပေါ်နေသည် ။

"တရားခံ ပါပီလွန်၊ ဂျူရီအားလုံးက မင်းအပေါ် အပြစ်ရှိတယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ငါ မင်းအတွက် တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်အပြစ်ကို ချလိုက်တယ်၊ မင်း တရားရုံးတော်ကို တင်ပြစရာ ရှိသေးလား"

ကျွန်တော် အလွန် ဒေါသဖြစ်သွား၏။

တစ်ကိုယ်လုံး မွန်ထူသွား၏။ ကျွန်တော် ဘာအပြစ်မျှ ကျူးလွန်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ လူသတ်မှုနှင့် အစွပ်စွဲခံရပြီး အသတ်ခံရသူကိုပင် မြင်ဖူးသူ မဟုတ်။ ဤအဖြစ်ကို သူတို့ အားလုံး သိသည် ။ ဘာကြောင့် မတရားအပြစ်ဒဏ်ကို ကျွန်တော့်အပေါ် ချရသလဲ။ ကျွန်တော် မခံနိုင်

တော့ပါ။ တရားသူကြီးနှင့် ဂျူရီလူကြီးအားလုံးကို တရားခွင်တစ်ခုလုံး ကြားအောင် ကျွန်တော် အော်ဆဲလိုက်၏။ ပြင်သစ် တရားစီရင်ရေးစနစ် ၏ ရက်စက် ယုတ်မာမှုများကိုလည်း ကြားရသူများ နားမခံသာအောင် ရှုတ်ချလိုက်၏။

"ရဲတွေ၊ တရားခံကို ခေါ်ထုတ်သွားကြစမ်း"

ရဲအစောင့်များက ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဝိုင်းညှပ်ပြီး ရုံးခန်းအပြင် ရောက်အောင် ခေါ်ထုတ်သွား၏။ ရုံးခန်းတံခါးဝ ရောက်လျှင် တရားသူကြီး ရှိရာသို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ပြီး-

"ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ မကြာခင် တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကြီး ရှိရာကို မရောက် ရောက်အောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြန်လာ မှာ ပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ မတရားမှုကို ပြန်စာရင်းရှင်းဦးမှာ ပါ"

တရားခွင်ရှိ မြေအောက်လောကမှ ကျွန်တော့်ရဲဘော်များက ကျွန် တော့်ကို ဆူညံစွာ အားပေးလိုက်ကြ၏။ သူတို့ အားလုံး ကျွန်တော့်သတ္တိ ကို သိပါသည် ။ အမှု၏ မတရားပုံကို လည်း နားလည်ပါသည် ။ ကျွန် တော်သည် မတရား အစွပ်စွဲခံရသော်လည်း မြေအောက် လောကမှ မ ည်သည့် ရဲဘော်ကိုမျှ ကျွန်တော် ပြစ်ဒဏ် သက်သာအောင်၊ ရဲမျက်နှာ သာ ရအောင် ဖော်ထုတ်ပြောခြင်း၊ သစ္စာဖောက်ခြင်း မလုပ်ခဲ့။ သူတို့ အားလုံး ကျွန်တော်၏ သံမဏိစိတ်ထားကို ဂုဏ်ယူ ကျန်နေရစ်ကြမည် ဖြစ်၏။

ရုံးခန်းအပြင်သို့ ရောက်လေပြီ။

ရဲတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်၏။ ကျန်တစ် ယောက်က ကျွန်တော့် ခြေနှစ်ဖက်ကို သံခြေချင်းများ ခတ်လိုက်၏။ ရုံး လှေကားအဝတွင် ထောင်သို့ လိုက်ပို့မည့် ရဲလက်နက်ကိုင် ၁၂ ယောက်

က ကျွန်တော့်ကို အဆင်သင့် စောင့်နေ၏။

ကျွန်တော့်ကို အချုပ်ကားပေါ်သို့ တက်ခိုင်း၏။

"ထောင်ကြီးကို တိုက်ရိုက်မောင်းဟော့"

ရဲအစောင့် ၁၂ ယောက်၏ ခေါင်းဆောင် တပ်ကြပ်ကြီးလုပ်သူက အမိန့်ပေး လိုက်၏။

ထောင်ရှိရာသို့ ဦးတည် ထွက်ခဲ့ကြလေပြီ။

* * *

ကျွန်တော့်ကို ပို့မည့် ထောင်ကြီးအမည်မှာ 'မာရီအင်တိုနီ' နန်းတော် ဖြစ်၏။ အစောင့် ရဲကြပ်ကြီးက ထောင်ဝါဒါမှူးကို ကျွန်တော့်ကို အပ်၏။ ထောင်ဝါဒါမှူးက လိုအပ်သည့် စာရွက်စာတမ်းများ စစ်ဆေးပြီးလျှင် ကျွန်တော့်ကို စနစ်တကျ လက်ခံယူ၏။ ရဲကြပ်ကြီးက ကျွန်တော့်လက်ထိတ်များကို ဖြုတ်ပေး၏။

"မင်းကို သူတို့ က အပြစ်ဒဏ် ဘယ်လောက် ချလိုက်လဲ"

ဝါဒါမှူးက ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်၏။

"တစ်သက် တစ်ကျွန်းဒဏ်"

ကျွန်တော်က တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

ဝါဒါမှူးက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ဘာမျှ ဆက်မမေး တော့။ ကျွန်တော် နေရမည့် အကျဉ်းခန်း ရှိရာသို့ ဦးဆောင် ခေါ်သွား၏။ ကျွန်တော် နေရမည့် အဆောင်မှာ သေဒဏ်၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်နှင့် အလွန်အန္တရာယ်ရှိသော အကျဉ်းသားများကို ထားသော အဆောင် ဖြစ်၏။ ထိုအဆောင်မှ အကျဉ်းခန်းငယ် တစ်ခု ကို ဖွင့်ပြီး ကျွ

နံတော့်ကို ဝင်ခိုင်းလိုက်၏။

"မင်းအတွက် အဝတ်အစားတွေ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ကောင်းကောင်း နေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဝါဒါမှူးက ကျွန်တော့်အခန်းကို သော့ခတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။ အခန်းတံခါးမှာ အလုံပိတ်သောတံခါး ဖြစ်၏။ အပြင်ကို လုံးဝ မမြင်ရ။ ငါးမိနစ်ခန့် ကြာလျှင် တံခါး အပြင်မှ လူတစ်ယောက် ခြေသံများကို ကြား၏။

"ဘယ်သူလဲ"

"ငါ ဝါဒါတစ်ယောက်ပါ"

"ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"မင်းတံခါးမှာ စာလာချိတ်တာ"

"ဘာစာလဲ"

"မင်းဟာ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ အကောင်၊ အထူးစောင့်ကြည့်ဖို့ လိုတဲ့ အကြောင်း သတိပေးတဲ့ စာ"

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူတို့ အန္တရာယ်ရှိသည် ဟု ပြောသောစကားကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည် ။ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ကျွန်းဒဏ် ကျထားသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျ ပြီး တစ်ကျွန်း အပို့မခံရမီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလိုက်မည်ကို သူတို့ စိုးရိမ်၏။ ကျွန်တော့်ကို မသေစေချင်ကြသေးပါ။ ကျွန်းဒဏ်ကို အဝ ခံစားစေချင်ကြသေး၏။ ကျွန်တော်မှာ ဘယ်တော့မျှ သတ်သေမည့် သူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်မှာ သတ္တိရှိသူ ဖြစ်၏။

။ ကျွန်တော့်ဘဝကို ရောက်ရာဘဝ၌ လောကဓံကို ကြံကြံခံပြီး ရှင်သန်အောင် ရုန်းရမည့် သူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ဘဝကို အသေမခံပါ။ ရုန်းမည်၊ တိုက်မည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ အခက်အခဲ ပြဿနာ၊ ဒုက္ခဆင်းရဲ အားလုံးကို ရုန်းမည်။ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်များကို ကျွန်တော့် ဘဝမှာ ဘယ်တော့မျှ အပျောက်မခံ။ နေ့စဉ် မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နှင့် ဘဝကို အမြဲစနေ မည့် သူ ဖြစ်၏။ မှန်သည် ။ မနက်ဖြန်၌ပင် ဘဝသစ်တစ်ခုကို မျှော်မှန်းချက်အပြည့်နှင့် ပြန်စဉ်းမည်။

မနက်လင်းသည် နှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက် အကျဉ်းခန်းထဲ ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော် သည် ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်ပြီး အနာဂတ်အတွက် ပြင်ဆင်မှုများကို ပြုလုပ်၏။ အယူခံဝင်ရ မည်လား။ အယူခံဝင်လျှင် တရားလွတ်တော်ချုပ်သို့ လျှောက်ရမည် ဖြစ်၏။ တရား လွတ်တော်ချုပ် အယူခံမှ မည်သည့် သက်သာခွင့်ကို ရမည်နည်း။ အများ ဆုံးရလှ တစ်ကျွန်း ၃၀၀ မှ နှစ် ၂၀ ၃၀၀ ဖြစ်မည်။ အယူခံဝင်လျှင် ရက်ပေါင်း မည်မျှ စောင့်ရမည်နည်း။ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ခွဲ။ ပြစ်ဒဏ် တစ်သက် တစ်ကျွန်းနှင့် နှစ် ၂၀ ဘယ်သို့ ထူးပါသနည်း။

ကျွန်တော် အယူခံ မဝင်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်၏။

မတရားပြစ်ဒဏ်ချထားသည့် ဒဏ်မှ လွတ်မြောက်ရန်မှာ တရားသဖြင့် ရုန်းကန် ၍ မရ။ တရားဥပဒေ အပြင်ဘက်မှ ရုန်းကန်ရမည်။ ကျွန်းဒဏ်မှ လွတ်ရန်မှာ ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးရန်ပင် ဖြစ်၏။ ရင်ထဲ၌ ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခုကို အခိုင်အမာချလိုက်၏။ ကျွန်းမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်စေရမည်။

ကျွန်တော် အချုပ်ခန်းကျဉ်းကလေးအတွင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် နေ၏။ ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ချစ်သောအစ်မများ

ထံသို့ အားပေးစာများ ရေးရန် သတိရ၏။ အပြင်လောကတွင် ကျန်ခဲ့သော ကျွန်တော့်ကို ချစ်သူများမှာ ကျွန်တော် ကျွန်းဒဏ်ကျသည့် သတင်းအတွက် ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် ဒဏ်ကို ခံစားကြရမည် ဖြစ်၏။ ပါရီမြို့မှ ဝေးလှသည့် ရွာတွင် ကျန်ခဲ့သော ဖခင်ဖြစ်သူကိုလည်း သတိရ၏။ ဖခင်၏ ကျွန်တော့်အတွက် ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေရှာမည့် ပုံကိုလည်း မျက်စိတွင် မြင်လာ၏။

သို့သော် ရုတ်ခြည်းပင် မတရား ပြစ်ဒဏ်အကျခံရသည့် အဖြစ်ကို ပြန်သတိရ ပြီး-

'ငါ ဘာအပြစ်မှ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ ဘာအပြစ်မှ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး ၊ မတရားခံရတာ၊ ငါ အပြစ်မဲ့သူ'

ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ခံစားချက်များမှာ ချက်ချင်း ပျောက်သွား၏။

အနာဂတ် မျှော်လင့်စရာများ အတွက် ဒီနေ့ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ တစ်ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးလျှင် ကိုယ့်ကို ကူညီမည့် ၊ ကိုယ်နှင့် အတူလိုက်မည့် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း၊ ရဲဘော်ကောင်းများကို အသင့်ရှာထားရမည်။ ကျွန်တော် ရုတ်ခြည်း 'ဒီဂါ'ကို သတိရ လိုက်၏။ 'ဒီဂါ'မှာ မာဆယ်လီမြို့သား ဖြစ်၏။ ထောင်ကြီးထဲသို့ ကျွန်တော့်ထက် အရင်ရောက်နေသူ ဖြစ်၏။ သူ့ကို တွေ့အောင် ရှာရမည်။ ဘယ်သို့ ရှာရမလဲ။ မုတ်ဆိတ်ရိတ် ထွက်ချိန်တွင် ရှာနိုင်သည့် အခွင့်အလမ်း တစ်ခုကို သတိရမိ၏။ မှန်သည် ။

ကျွန်တော် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ခွင့် တောင်း၏။ ရ၏။ အကျဉ်းသား အားလုံးသည် ထောင်တွင်း ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်၌ မုတ်ဆိတ် သွားရိတ်ရ၏။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာ လူစုံသော နေရာ ဖြစ်၏။ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပင် ဒီဂါနှင့် တွေ့၏။

"ဒီဂါ"

"ဟင်... ပါပီ"

ဒီဂါမှာ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် အလွန်အံ့ဩသွားပုံရ၏။

"မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ"

"မနေ့ကပဲ"

"ငါတော့ ဆယ့်ငါးနှစ် ကျထားတယ်၊ မင်းရော ဘယ်လောက်လဲ"

"တစ်ကျွန်း"

"ဟင်.. များ လှချေလား၊ မင်း အယူမခံဘူးလား"

"မခံဘူး၊ ခံလို့ ကော ဘယ်လောက် အကျိုးထူးမလဲ၊ ကျွန်တော်တော့ တစ်ကျွန်း ရောက်တာနဲ့ ပြေးမယ်၊ ဒါကြောင့် ခုကတည်းကစပြီး အား မွေးနေတယ်။ ကောင်းကောင်း စားတယ်။ ကောင်းကောင်း အိပ်တယ်။ လေ့ကျင့်ခန်း အမြဲလုပ်နေတယ်။ ခင်ဗျားကော ကျွန်တော် ပြေးရင် လိုက်မယ် မဟုတ်လား"

"မင်းမှာ .. ငွေပါလား"

" မပါဘူး"

"ဟ.. ထောင်ထဲမှာ ငွေရှိဖို့ က သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ငွေရှိမှ အမျိုးမျိုး ကြံနိုင် တယ်၊ ငါ့မှာ ဖရန့်ငွေ တစ်သောင်း ပါတယ်၊ အဆောင် ငွေက မရှိလို့ မရဘူး၊ မင်းမယား ကို ပြော၊ ရီချီးကို သွားတွေ့ပြီး မင်း ရ ချင်သလောက်ငွေကို အပ်လိုက်၊ ရီချီးဆီက မင်း လက်ထဲ ရောက်လာဖို့ ငါ တာဝန်ယူတယ်"

"ဟေ့လူ တိုးတိုး၊ ဟိုနားက ဝါဒါ ခင်ဗျားကို ကြည့်နေတယ်"

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးမီပင် ဝါဒါ ကျွန်တော့်တို့ အနီးသို့ ရောက်လာ

၏။

"ဘာအတင်းပြောနေကြတာလဲ"

ဒီဂါက ဘာမျှ ပြန်မပြော။ ဝါဒါကို ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

"မင်း မနေ့က တစ်ကျွန်းဒဏ် ကျလာတဲ့ ကောင် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"နာမည်က"

"ပါပီလွန်"

"အသက်"

"နှစ်ဆယ့်နှစ်"

"ကောင်းတယ်၊ ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ၊ တစ်ကျွန်းမှာ အကြာကြီး နေရ တာပေါ့"

ဝါဒါက သူ့စကားကိုသူ သဘောကျ၍ နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အနီး မှ ပြန်ထွက်သွား၏။ တစ်ပါးသူ ကျွန်းဒဏ်ကျသည် ကို ဝမ်းနည်းစကား ပြောမည့် အစား ပြက်ရယ်ပြုနိုင်သည် မှာ အံ့စရာ ဖြစ်၏။

ဒီဂါ အကြံပေးသည့် အတိုင်း အိမ်ကို မှာ လိုက်သည် ။ အဆောင်ငွေသည် ရက် အနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာသည် ။ အလှူမီနီယံ သတ္တုပါးလေးနှင့် လုပ်ထားသော ဘူးရှည်လေး ဖြစ်၏။ ဖွင့်လိုက်လျှင် ဖရန့်ငွေ ၅၆၀၀ တိတိကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။ ဤအဆောင်ငွေကို တစ်ကျွန်းမှ ပြေးမည့် စီမံချက်၌ သုံးရမည်။ ဤငွေကို အရင်းပြု၍ ကျွန်တော့်ဘဝ၏ လွတ်မြောက်မှု

ကို ရှာရမည်။ ကျွန်တော့် ကို မတရား ထောင်ထဲပို့လိုက်သော လူယုတ်
မာများကို ပြန်ကလွဲစားချေရမည် ဖြစ်၏။ သတ္တုဘူးလေးကို ပြန်ပိတ်လို
က်၏။ ဘူးလေး၏ အထူမှာ သုံးလက်မခွဲ ရှိ၏။ ကျွန်တော် သည် ဘူး
လေးကို ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ လျှို့ဝှက်အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်၍ သိမ်းလို
က်၏။

ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ လျှို့ဝှက်အိတ် ဆိုသည် မှာ တခြား မဟုတ်ပါ။
ကျွန်တော်၏ စအိုဝကို ဆိုလိုပါသည် ။ စအိုဝအတွင်းသို့ ဘူးလေးကို ထိုး
သွင်းပြီး အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်၏။ ဘူးလေးမှာ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပို
င်းသို့ ထိုး၍ တက်သွား၏။ အူအတွင်းသို့ပင် ရောက်သွားပြီဟု ယူဆရ၏
။ ဤလျှို့ဝှက်အိတ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်ထောင်မှ အကျဉ်းသားတို့
၏ စိတ်အချရဆုံး အာမခံသေတ္တာလေးများ ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရှာ
ချင်သူများ စိတ်ကြိုက်ချွတ်၍ ရှာပါ။ ပေါင်ကားပြီး ခုန်ခိုင်းပါ။ ခန္ဓာကို
ယ်အတွင်းမှ လျှို့ဝှက်အိတ်သည် ဘယ်အခါမျှ သစ္စာဖောက်မည် မဟုတ်
။ ဘယ်အခါမျှ အရိပ်အယောင် ပြမည် မဟုတ်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားသလို ရှိ၏။ ပြေးရန်အတွက် ငွေ
တော့ အဆင်သင့် ရှိနေလေပြီ။

အပြင်တွင် မှောင်နေသည် ။

အကျဉ်းခန်းလေးအတွင်း၌ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရှိ၏။ ကျွ
န်တော် သည် သံခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်လှန်နေသည် ။ ခေါင်းအုံး မရှိပါ။
မျက်နှာကြက်ပေါ်တွင် ထွန်းထားသော မီးလုံးမှ မီးရောင်မှာ ကျွန်တော့်
မျက်နှာပေါ်သို့ စူးကျနေသည် ။ အလွန် အခံရခက်၏။ ထို့ကြောင့် လက်
ကိုင်ပဝါငယ်လေး တစ်ခုဖြင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးများကို အုပ်ထားရပါ
သည် ။

'ငါ ထောင်က ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားပြီးရင် ဘာလုပ်မလဲ'

ပါရီမြို့တော်ကြီးကို အမြန်ဆုံး မရောက် ရောက်အောင် ပြန်လာမည် ။ ပထမဆုံး သတ်ရမည့် လူမှာ တရားရုံးတွင် ကျွန်တော် တစ်ကျွန်းကျ အောင် မတရား သက်သေဝင်ခံ သည့် သက်သေလိမ် (ဝါ) လူလိမ် ဖြစ် ၏။ နောက် ကျွန်တော့်ကို လူသတ်ပါသည် ဟု မတရားစွပ်စွဲ ဖမ်းဆီးသ ည့် ရဲနှစ်ယောက်။ အင်း- ရဲ ဆိုတာ ဘယ်ရဲမှ မကောင်းပါဘူး။ အခွင့်အ လမ်းသာ ပေးရင်တော့ များများ သတ်ပေးနိုင်သလောက် သတ်ပေးရမ ယ်။ ကျွန်တော့်ကို အမျိုးမျိုး ညှဉ်းဆဲ ဒုက္ခပေးခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။ မှန်သည် ။ ထောင်က လွတ်လို့ ပါရီ ပြန်ရောက်လျှင် ထရပ်ကားတစ်စီး ရှာမည်။ ထရပ်ကားထဲ ယမ်းဘီလူးတွေ အပြည့်ထည့်၊ ရဲတွေ စုတတ်တဲ့ သူတို့ ဌာနချုပ်မှာ ဒီထရပ်ကားကြီးကို ဖောက်ခွဲပစ်ရမည်။ သေကြစမ်း။ နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်၊ ငါးဆယ်။ တို့ ပြင်သစ်လူထုကို ဒုက္ခ အ မျိုးမျိုး ပေးနေတဲ့ ကောင်တွေ များများ သေလျှင် များများကောင်းတာပဲ။ သို့သော် ရဲဌာနချုပ်ဝင်းထဲကို ထရပ်ကားကြီးနှင့် ဝင်ရန် ဟူသော အလု ပ်မှာ မလွယ်ပါ။ အစောင့် အရှောက် အထပ်ထပ်ကို မည်သို့ ကျော်မည်န ည်း။ ခေါင်းခြောက်စရာ မရှိပါ။ အကြံ ရှိလျှင် လမ်းရှိရမည်။

ကျွန်တော်သည် သံခုတင်မှ ထရပ်ပြီး ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက်ကို ယူ၍ သောက်လိုက်၏။ ခေါင်းထဲ၌ ကလဲ့စားချေရမည့် နည်းလမ်းအမျိုး မျိုးကို တွေးရလွန်း သဖြင့် ဦးနှောက် ခြောက်ချင်လာသလိုလို၊ ခေါင်းကို က်ချင်လာသလိုလို ရှိ၏။ လက်ကိုင် ပဝါ ရေဆွတ်၍ ပြန်ညှစ်ပြီး မျက် လုံးပေါ် ပြန်အုပ်ထားလိုက်၏။ ရေအေးငွေ့ကြောင့် သက်သာသွားသလို ရှိ၏။

ကျွန်တော့်အတွေးများမှာ အသက်ပါလွန်းသဖြင့် ပါရီမြို့တွင်း၌ ကျ

န်တော် လျှောက်သွားရမည့် လမ်းများကို အသေးစိတ် မျက်စိတွင် မြင် နေမိ၏။

ဂျူရီလူကြီးတွေကိုရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ဘာမျှ မလုပ်ချင်ပါ။ ဘာမျှ မလုပ်တာဘဲ ကောင်းမည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူတို့ မှာ တရားဥပဒေအကြောင်းလည်း ဘာမျှ နားလည်သူများ မဟုတ်ပါ။ အစိုးရ ရှေ့နေ (ဝါ) ဆွဲချပြောသမျှ မျက်လုံးမမှိတ်ဘဲ နားထောင်နေရပြီး တရားသူကြီး ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်စေချင်သလို ခေါင်းညိတ်နေရသူများ ဖြစ်၏။ အညွန့်အတက် ရှိသူများ မဟုတ်။ အစွမ်းအစ ရှိသူများ မဟုတ်။ တာဝန်ပေး ရွေးချယ်ခြင်း ခံရ၍ လာလုပ်နေသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့ အပေါ်၌ ခွင့်လွှတ်သင့်ပါသည်။

ဆွဲချကိုကော ဘယ်လို လုပ်သင့်သလဲ။

ဒီလူကိုတော့ လုံးဝ အလွတ်မခံနိုင်ပါ။ ကမ္ဘာအဆုံး ရောက်သည် အထိပင် လိုက်ရှာ ၍ ဖမ်းပြီး သတ်သင့်သူ ဖြစ်၏။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲတွင် စာရေးဆရာကြီး 'အလက်ဇင်ဒါးဒူးမား'၏ မွန်တီခရစ္စတို မြို့စားကြီးဝတ္ထုက ဇာတ်လမ်းကို သတိရလိုက် မိ၏။ မှန်သည်။ ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်းထဲကကဲ့သို့ပင် ဆွဲချကို မြေအောက်အခန်းကျဉ်းလေး တစ်ခုထဲ ပိတ်လှောင်ပြီး အစာငတ် ရေငတ်ထား၍ တဖြည်းဖြည်း သေအောင် သတ်ရမည်။ အခန်းကျဉ်းဟု တွေးမိမှ အိမ်ငှားရန် လိုဦးမည့် ပြဿနာတစ်ခုကို သတိရမိပြန်သည်။ ထောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ပြီး ပါရီမြို့ရောက်လျှင် အိမ်တစ်လုံး ရှာငှားရမည်။ အိမ်ငယ်ငယ် ငှား၍ မကောင်း။ အိမ်ကြီးကြီးနှင့် မြေတိုက်ခန်း ကောင်းကောင်း ၊ တံခါး လုံလုံ အိမ်ကို ရှာရမည်။ ဤအိမ်သို့ ဆွဲချကို ခေါ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အရသာယူပြီး ညဉ့်ဆဲ ရမည် ဖြစ်၏။

'ကျွန်တော် ပါပီလွန်လေ၊ ခင်ဗျားကြီး မှတ်မိသေးလား၊ ဘာဖြစ်မှုမှ မကျူးလွန်ဘဲ လူသတ်တယ် ဆိုပြီး ခင်ဗျား တစ်ကျွန်းပို့ခဲ့တဲ့ အကောင်လေ၊ မှတ်မိလား၊ ခွေးမသားကြီး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပြီလား၊ ခင်ဗျား ဥပဒေတွေ သင်ခဲ့တယ်၊ ရိုမင်စာ၊ ဂရိစာတွေ သင်ခဲ့တယ်၊ တရားရုံးမဟုတ်ဘဲ စကားပြောကောင်း ဖြစ်အောင် ကျင့်ခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျားတော့ ငါ့ထက် တော်တဲ့ လူ ဇမ္ဗူမှာ မရှိဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားရှေ့ ရောက်ခဲ့တဲ့ တရားခံတွေကို တိရစ္ဆာန်တွေ၊ လူ့လောကထဲ နေတတ်တဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဘူး လို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခွေးမသားကြီး၊ ခွေးကောင်ကြီး၊ ခင်ဗျား စင်မြင့်ပေါ်က တရားခံတွေကို ကြည့်တတ်တဲ့ မျက်လုံးကြီးနဲ့ ခု ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပါဦး၊ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး၊ ပြိတ္တာကြီး၊ ခင်ဗျား ခေါင်းဖြတ်စက်ကို ပို့လိုက်တဲ့ လူတွေ ခေါင်းဖြတ်စက်ပေါ် မရောက်ခင် ဘယ်လို ခံစားရတယ် ဆိုတာ သိ သလား၊ သူတို့ မိသားစုတွေရဲ့ ရင်ထဲက သောကမီးလျှံတွေဟာ ဘယ်လောက် ပူပြင်းတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိလား၊ မသိသေးရင် သိအောင် ကျုပ် လုပ်ပြဦးမယ်'

ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲ၌ ဆွဲချလုပ်သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အပိုင်းပိုင်း အစစ ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်၏။

ဆယ်နှစ်၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်၊ အနှစ် သုံးဆယ်။

ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှ ပြေးရမည့် ခရီးမှာ ဤသို့ နှစ်ပေါင်းရှည်ကြာစွာ ကြာဦး မည်လား မပြောနိုင်။ ကြာချင်လည်း ကြာဦးမည်။ ဤမျှ နှစ်ကြာလျှင် ကျွန်တော် ကလဲ့စားချေချင်သည့် သူများ ရှိကြပါဦးတော့မည်လား။ ထောင်ထဲတွင် ဤမျှ အကြာကြီး လည်း ကျွန်တော် မနေချင်။ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျချင်သလို ဖြစ်လာ၏။

သို့သော် ရုတ်ခြည်းပင်-

'ပါပီလွန်၊ မင်းအသက်ဟာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တောင် မပြည့်သေးပါဘူး။ မင်း ထောင်ထဲက ပြေးရတဲ့ ခရီးဟာ ဆယ်နှစ်ထက် ဘယ်လိုမှ ပိုမကြာနိုင်ပါဘူး။ ဆယ်နှစ် ကြာပါပြီတဲ့ ။ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းဟာ နောက်ဆယ်နှစ်ကြာမှ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ရှိဦး မယ်။ မင်းလက်ထဲမှာ အဆောင်ငွေလည်း ဖရန့် ငါးထောင့် ခြောက်ရာတောင် ရှိနေပြီ။ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ကော မလွတ်နိုင်ဘူးလား။ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ကော မလွတ်နိုင်ဘူးလား။ အခွင့်အလမ်းသာ ပေးရင် ဘုရားသခင်ကသာ မင်းကို ကူညီရင် မင်း လပိုင်းအတွင်း လည်း လွတ်နိုင်မယ် မဟုတ်လား'

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ယတိပြတ် ကျိန်ဆိုလိုက်၏။ နှစ်နှစ် အတွင်း လွတ်ရမည်။ ထွက်ပြေးနိုင်ရမည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပေါ့သွားပြန်၏။

သံခုတင်ပေါ်မှ ထပြီး အကျဉ်းခန်းအတွင်း အားရရွှင်လန်းစွာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်၏။

မျက်နှာကြက်မှ လျှပ်စစ်မီးလုံးလေး ငြိမ်းသွားလေပြီ။ မနက်လင်းခဲ့ပြီ။ ည တစ်ည အချိန်၏ ကုန်လွယ်မှုမှာ လျင်မြန်လှ၏။ ကျွန်တော် အထူးကျေနပ်သွား၏။ ည အချိန်တိုင်း ဤသို့ ကုန်လွယ်လျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလေမလဲ။

ကျွန်တော့် အချုပ်ခန်းတံခါးမ၏ လူကြည့်အပေါက်ကလေး ဖွင့်သံကြား၏။ တာဝန်ကျ ထောင်ဝါဒါက ကျွန်တော့်အခြေအနေ ဘယ်သို့ ရှိသည်ကို စူးစမ်းဟန် ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ လုံးဝ ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိ၏။

တာဝန်ကျ ထောင်ဝါဒါသည် အခြေအနေ ကောင်းနေသော ကျွန်တော့်ကို မြင်တွေ့ပြီးနောက် လူကြည့်အပေါက်ကို ပိတ်၍ ကျေနပ်စွာဖြင့် ပြန်ထွက်သွား၏။ ပြင်သစ် နိုင်ငံ၏ လူတစ်ယောက်အပေါ်၌ အပြစ်ပေးပုံစနစ်မှာ လူတစ်ယောက်ကို အပြစ်ဒဏ်ချပြီး လျှင် ထိုအပြစ်ဒဏ်၏ အရသာကို အပြည့်အဝခံသည် ကို မြင်ရပြီးမှ ကျေနပ်သည့် စနစ် ဖြစ်၏။

ဥပမာ လူတစ်ယောက်ကို ထောင်အနှစ် ၂၀ ချလျှင် ထိုအနှစ် ၂၀ လုံးထိုလူ ထောင်ထဲ၌ ဒုက္ခအပြည့်အဝ ရောက်သည် ကို မြင်တွေ့ချင်၏။ အကျဉ်းသား တစ်ယောက် မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေသွားမည်ကို သူတို့ အလွန်စိုးရိမ်၏။ သတ်သေခြင်းမှာ လွတ်မြောက် သွားခြင်းပင်ဟု သူတို့ ယူဆ၏။ ထို့ကြောင့် သတ်မသေနိုင်အောင် အမျိုးမျိုး ဂရုစိုက်၏။

အကျဉ်းခန်းထဲသို့ အစားအသောက် သွင်းသော ရှစ်လက်မ အကျယ်ရှိ လေးထောင့် အပေါက်ကျဉ်းလေး ပွင့်သွား၏။ မနက်စာ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့် တစ်ပိုင်း ရောက်လာ၏။ ပေါင်မုန့်ကို ကိုက်လိုက်လျှင် ပေါင်မုန့်အတွင်း၌ စက္ကူလိပ်လေးတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်၏။

'ပါပီလွန်၊ ငါ သန်းသုံးကောင် ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ သင့်ရဲဘော် ဒီဂါ'

ဒီဂါ၏ သန်းသုံးကောင် ထည့်ပေးလိုက်သည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘောပေါက်၏။ ကျွန်တော် အစောင့်ဝါဒါကို လှမ်း၍ အော်ခေါ်လိုက်ပါ သည် ။

"ကျွန်တော့်အခန်းမှာ သန်းတွေချည်းပဲ၊ ခင်ဗျား မယုံရင် ဒီမှာ ကြည့်ပါ၊ သန်း သုံးကောင်၊ တစ်ခုခု ကျွန်တော့်ကို လုပ်ပေးပါဦး"

"ငါ ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး၊ မင်းဟာမင်း မင်းအဝတ်အစားတွေ အိ

ပ်ရာတွေ ကို ရေခဲလောင်းပြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်ချင်ရင်တော့ အဆင်
သင့် လုပ်ထား၊ တော်တော် ကြာ ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျား"

ရေခဲပူရှိသော အခန်းတွင် ဒီဂါ ကျွန်တော့်ကို အဆင်သင့် စောင့်
နေ၏။

"မင်းမယား ပို့လိုက်တဲ့ အဆောင်ငွေ မင်းလက်ထဲ ရောက်ပြီ မဟုတ်
လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒီငွေက သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ သေရေး ရှင်ရေး ကိစ္စမပေါ်ဘဲ ဒီငွေ
ကို မင်း ကိုယ်ထဲက ဘယ်တော့မှ ပြန်မထုတ်နဲ့ နော်"

"စိတ်ချပါဗျာ၊ ခင်ဗျား ရှေ့ရေးအတွက် ဘာတွေ ကြံထားတာ ရှိလဲ"

"ငါက ကျွန်း မသွားချင်ဘူးကွာ၊ ငါစိတ်ကူးထားတာကတော့ ငါ ရူး
နေတဲ့ ပုံ ဟန်ဆောင်မယ်၊ အရူးကို သူတို့ တစ်ကျွန်းမပို့ဘူးကွာ၊ ဒီထောင့်
မကြီးမှာ ပဲ ဆက်ချုပ် ထားမယ်၊ ငါ့အပြစ်ဒဏ်က ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ငါ အ
ထက်တရားရုံးချုပ်ကို အယူခံ ဝင်ထား တယ်၊ ငါးနှစ်တော့ အနည်းဆုံး
ပလပ်ပေးမှာ ပဲ၊ ဒီတော့ ဆယ်နှစ်ပဲ ကျန်မယ်၊ ဆယ်နှစ် ဆိုပေမယ့်
ထောင်ထဲမှာ ကောင်းကောင်း နေရင် လျော့ရက်တွေကလည်း ရဦးမှာ မို့
အများ ဆုံး နေရ ရှစ်နှစ်ပေါ့ကွာ၊ ရှစ်နှစ်တော့ ဒီထဲမှာ ငါ သည်းခံနေ
တော့မယ်လို့ "

"ခင်ဗျားအသက် ခု ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ"

"လေးဆယ့်နှစ်"

"ခင်ဗျား တကယ်ပဲ ရူးများ နေပြီလား ဒီဂါ၊ ခင်ဗျား မျှော်လင့်နေသလို အထက် တရားရုံးချုပ်က ငါးနှစ် ပြစ်ဒဏ် ပလပ်ပေးတယ်ပဲ ထား၊ ဆယ်နှစ်ကြီးတောင် ကျန်ဦး မယ်နော်၊ နောက်ဆယ်နှစ် ထောင်ထဲမှာ နေပြီး ခင်ဗျား အပြင်ထွက်သွားရင် ခင်ဗျား အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျွန်းသွားနေရမှာ တော်တော်ကြောက် သလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ ကြားရသမျှက ကျွန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေက တစ်ခုမှ မကောင်းဘူး၊ တစ်နှစ် တစ်နှစ် အကျဉ်းသား အသေအပျောက်နှုန်းဟာ ရှစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းလောက် ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ခု ဒီက တစ်ကျွန်းကို ပို့တဲ့ သင်္ဘောဟာ တစ်ခေါက် သွားရင် လူဘယ်လောက်ပါတယ်လို့ မင်း ထင်သလဲ၊ အနည်းဆုံး အကျဉ်းသား ထောင့်ရှစ်ရာ နဲ့ နှစ်ထောင်ကြားမှာ ပါတယ်၊ ဒီလူတွေ အများ စုဟာ ဟိုရောက်တာနဲ့ ငှက်ဖျားမိ အသားဝါရောဂါစွဲပြီး သေရင်သေ၊ နူနာစွဲပြီး အနူတွေထားတဲ့ ကျွန်းကို အပို့ခံရင်ခံရ၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ့်စအိုထဲ ဝှက်ထားတဲ့ အဆောင်ငွေကို သူများ လိုချင်လို့ ချောင်းသတ် တာနဲ့ သေကြရတာ များ တယ်၊ မင်း တစ်ကျွန်းရောက်ရင် ထွက်ပြေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထား သလား၊ ထွက်ပြေးဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့ ၊ ငါ ဒီတစ်ကုဏ်းမ့၁ လေး ငါး ခြောက်နှစ်လောက် အပြစ်ဒဏ်ခံပြီး ပြန်ရောက်လာကြတဲ့ လူတွေနဲ့ တွေ့ဖူးတယ်၊ သူတို့ က ပြောတယ်၊ တစ်ကျွန်းက ဘယ်လိုမှ ပြေးလို့ မရဘူးတဲ့ ၊ ပြေးဖို့ ကြံတဲ့ ကောင်လည်း မိရင် မသက်သာဘူးလို့ ပြောတယ်"

"ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဟိုမှာ ဘယ်လောက် အခြေအနေ ဆိုးတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း ကြားပါတယ်၊ ဒီမှာ ဒီဂါ၊ ခင်ဗျား သင်္ဘောသား လုပ်ဖူးတယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို မေ့နေပြီ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ပင်လယ်အကြောင်းကို သိတယ်၊ ပင်လယ် ဖြတ်ပြီး ဘယ်လို သွား

ရမယ်၊ တစ်ကျွန်းက ဘယ်လိုလွတ်အောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်
တယ်၊ ခင်ဗျား စိတ်ကူးလွဲမနေနဲ့ နော်၊ ခင်ဗျားကို တရားရုံးချုပ်က အပြ
စ်ဒဏ် ငါးနှစ် လျှော့မယ်ဆိုတာလည်း သေချာသေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊
လျှော့ပေးလိုက်တယ်ပဲထား၊ ခင်ဗျား ဒီထောင်ထဲမှာ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး
ကြံ့ကြံ့ခံပြီး နေဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခင်ဗျားကို အခန်းထဲမှ
တစ်ယောက်တည်း လှောင်ထားမယ်၊ တစ်နေ့ နေလို့ တစ်ခွန်း
စကားပြောရမယ့်လူ မရှိဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ နေရ
တယ် ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ အင်မတန် ကြာတယ်နော်၊ ကျွန်တော် ပြောရဲတ
ယ်။ ခင်ဗျား စကားပြောစရာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘဲသာ နေကြည့်၊ တစ်
နှစ်၊ နှစ်နှစ်ကြာရင် ခင်ဗျား တကယ်ရူးပြီ၊ ထောင်ထဲမှာ တကယ် ရူးပြီ
ဆိုရင် သေရုံပဲ ရှိတော့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီဂါ၊ ခင်ဗျား ကြောင်မနေနဲ့ ၊
ငါ ဒီထောင်ထဲမှာ ပိတ်လှောင်ခံမယ့်အစား တစ်ကျွန်းလိုက်သွားပြီး ဟို
ရောက်မှ လွတ်အောင် ပြေးလိုက်ဦးမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ အားခဲထားစမ်း
ပါ၊ သတ္တိ မွေးစမ်းပါ။"

"မင်းက ငယ်တယ်ကွ၊ ငါက အသက်ကြီးနေပြီ"

"ခင်ဗျား မှန်မှန်ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျား ခု အကြောက်နေဆုံးက ခင်
ဗျား ကိုယ် ထဲမှာ ဝှက်ထားတဲ့ ငွေကို လိုချင်နေကြတဲ့ ကောင်တွေ ချော
င်းသတ်မှာ ကိုပဲ ကြောက်နေ တယ် မဟုတ်လား။"

ဒီဂါက ပြုံးလိုက်ပြီး-

"ဟုတ်တယ် ပါပီလွန်၊ မင်း သိတဲ့ အတိုင်း ငါက အပြင်မှာ တုန်းက
သန်းချီပြီး ချမ်းသာတယ် ဆိုတာ လူတိုင်း သိနေတယ် မဟုတ်လား၊ ခု
ငါ့ကိုယ်ထဲမှာ ဖရန့်ငွေ ငါးသောင်း ဒါမှ မဟုတ် တစ်သိန်းလောက်တော့
ဝှက်ယူလာမယ်၊ ပါလာမယ်လို့ ထင်ကြ မှာ ပဲ၊ ဒီတော့ ငါ့ကို မသတ်ချင်

တဲ့ အကောင်ရှိပါ့မလား၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ငါ့ကို သတ်ဖို့ အမြဲချောင်းနေမှာပဲ။ ဒီတော့ ဒီထောင်ထဲမှာပဲ အပိတ်လှောင်ခံပြီး နေနေရတဲ့ ဘဝက နည်းနည်းသက်သာဦးမယ် မဟုတ်လား။"

"ဟေ့လူ.. ဒီအတွက်တော့ ပူမနေနဲ့ ၊ ကျွန်တော် အားလုံး တာဝန်ယူမယ်၊ တစ်ယောက်ချင်း ချတဲ့ နေရာ၊ အုပ်စုလိုက် ချတဲ့ နေရာတွေမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ပါရှိမှာ နာမည်ကြီးတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကို တစ်ကျွန်းမှာ ဘယ်ကောင်မှ မထိရဲစေရဘူး၊ နောက် တစ်ကျွန်းရောက်ရင် ခင်ဗျား ရဲဘော်တွေ၊ ကျွန်တော့် ရဲဘော်တွေနဲ့ လည်း အများကြီး ပြန်တွေ့ရဦးမယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကောင်တွေ အားလုံး လည်း ခင်ဗျားကို ဝိုင်းစောင့်ရှောက်ကြမှာပဲ။"

ဒီဂါသည် ကျွန်တော့် အားပေးစကားများကြောင့် အားတက်သွားဟန် ရှိ၏။ တစ်ကျွန်းသို့ လိုက်ရန် ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်၏။

ဒီဂါသည် မြေအောက်လောကတွင် ငွေစုလက်မှတ်အတုလုပ်သူ ဖြစ်၏။ သူ လုပ်သည့် ဖရန့် ငါးရာတန်၊ တစ်ထောင်တန် ငွေစုလက်မှတ်များမှာ အစစ်နှင့် မည်သို့မျှ ခွဲခြား၍ မရပါ။ အစိုးရဌာနများက ငွေစုလက်မှတ်အတုများ ဖောင်းပွနေသည် ကို သိသော် လည်း တရားခံကို မည်သို့မျှ ရှာမရ။ ဒီဂါမှာ လည်း ဤလုပ်ငန်းဖြင့် အလွန် အကျိုးပေး ၏။ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း သန်းချီကြွယ်ဝသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။

သို့သော် တစ်နေ့၌ ဒီဂါအတွက် ကံဆိုးသည် မှာ ဘရီရက် အမည်ရှိ သူတပည့် ဟောင်း တစ်ဦး အဖမ်းခံရ၏။ ဘရီရက်မှာ ဒီဂါနှင့် ကင်းကွာနေသည် မှာ လည်း နှစ်ပေါင်း ကြာလှပြီ ဖြစ်၏။ ဘရီရက်သည် သူ အဖမ်းခံရသောအခါ၌ သူ့မယားကို ခေါ်တွေ့ပြီး ဒီဂါ့ လိပ်စာကို ပြောပြ၍ ရှေ့နေခ သွားအတောင်းခိုင်း၏။

"မွန်စီရာ ဒီဂါလားရှင့်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ကျွန်မ ဘရီရက်ရဲ့ ဇနီးပါ။ ဘရီရက် ခု အဖမ်းခံနေရတာပဲ။ သူ မနေ့က ကျွန်မကို ခေါ်တွေ့ပြီး မွန်စီရာဒီဂါဆီမှာ ရှေ့နေခ ဖရန့်နှစ် သောင်း အတောင်းခိုင်းလိုက် ပါတယ်"

ဖရန့် နှစ်သောင်း ဟူသော ငွေမှာ ဒီဂါအတွက် ဘာမျှ ပြောပလောက် သော ငွေ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဒီဂါက အဖမ်းခံနေရသော တပည့်ဟောင်း ဘရီရက်နှင့် ရှင်းရှင်း နေထိုင်ခြင်းမှာ ကောင်းလိမ့်မည် ဟု ယူဆမိသဖြင့်-

"ဒီမှာ ၊ မင်းယောက်ျား ဘရီရက် ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ငါ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ မင်း ရုပ်ရည်လည်း ရှိ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း လှ တာပဲ။ မင်း ငါ့ဆီ ငွေလာတောင်း မယ့်အစား ကြက်တန်းသွားပြီး ငွေရှာ ပါလား။ ဖရန့်ငွေ နှစ်သောင်း ဆိုတဲ့ ငွေ ရဖို့ မင်း ဘာမှ ကြာကြာ အလုပ် လုပ်လိုက်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဒီဂါက ထိုအမျိုးသမီး သူ့ထံသို့ နောက်တစ်ကြိမ် မလာရဲအောင် အပြ တ် ပြောလွှတ်လိုက်၏။

ဤသည် မှာ ဒီဂါ၏ မဟာအမှားပင် ဖြစ်၏။ ဘရီရက် မယားက ဘ ရီရက်ထံ ပြန်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြ၏။ ဘရီရက်က ဒီဂါအ ပေါ်တွင် အလွန် စိတ်နာ သွား၏။ ထို့ကြောင့် ထောင်မှူးထံသို့ သွားပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးချင်သည် ဟု ဆိုကာ တရား သူကြီး တစ်ဦးကို ခေါ်ခိုင်း ၏။ ဒီဂါလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ သိသမျှ အကြောင်းစုံကို ဖော်ကော င်လုပ်၍ အကုန်ဝန်ခံလိုက်၏။ ပါရီရဲက ဒီဂါကို ချက်ချင်း လာဖမ်း၏။ သက်သေခံ ပစ္စည်းအားလုံးကို ရှာဖွေသိမ်း၏။ ရုံးတင်၏။ ဒီဂါက

ငွေမြောက်မြားစွာ အကုန်ခံ၍ ပြင်သစ်နိုင်ငံတစ်ခုလုံး၏ အကျော်ကြား ဆုံးရှေးနေကို ငှား၍ ကာကွယ်သော် လည်း မရ။ ထောင် ၁၅ နှစ် အချခံ လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် အချုပ်ခန်းကျဉ်းလေးအတွင်း ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်၏။ အခန်းမှာ ကျဉ်းလွန်းသဖြင့် ခြေလှမ်းများ များ လျှောက်မရ။ တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း၊ လေးလှမ်း၊ ငါးလှမ်း။ နံရံရောက်ပြီ။ နောက်ပြန်လှည့်ရ၏။ ကျွန်တော် စိတ်မပျက်ပါ။ ငါးလှမ်း လှမ်းပြီး တစ်ကြိမ် နောက်ပြန်လှည့်၍ မရပ်မနား လွတ်လပ်သော ပတ် ဝန်းကျင်တွင် ခရီးရှည်သွားနေရသကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်၏။ မော လာပြီ။ ကျွန်တော် မရပ်။ ၁၆ နာရီပြည့်သည် အထိ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်၏ ။

လမ်းလျှောက်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှ ကြွက်သားများမှာ ပို ကြံ့ခိုင် လာ၏။ မောလွန်းသဖြင့် ခေါင်းချလိုက်လျှင် ချက်ချင်း အိပ်ပျော် သွား၏။ စိတ်လေလွင့် ချိန်၊ တွေဝေချိန်များ မရတော့။ မှန်သည် ။ တရုတ်လူမျိုးတို့ သည် လူ့ခေါင်းပေါ် ရေတစ်စက် ချင်း ချပေး၍ ညှဉ်းဆဲ သောနည်းကို ကမ္ဘာတွင် ပထမဆုံး စတွေ့သကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်လူမျိုးများ သည် လည်း လူကို ဆိတ်ငြိမ်သော အခန်းတွင် သွင်း၍ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းဖြင့် ညှဉ်းဆဲသော နည်းကို ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့သူ၊ နားလည်ခဲ့သူများ ဖြစ်၏။ အကျဉ်းသားကို ပြင်ပ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဘာသံမျှ မကြားနိုင်သော အလုံပိတ်အခန်းတွင် ထား၏။ မည်သည့် အကျဉ်းသားနှင့် မျှ စကားမပြောရ။ မည်သည့် ဝါဒါမျှလည်း လာစကားမပြော။ ရက်အနည်းငယ် ကြာလျှင် အကျဉ်းသားမှာ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ဆက်မခံနိုင်။ တရုတ် ညှဉ်းပန်း နည်း၌ ရေပေါက်လေး ခေါင်းပေါ်ကျသည် ကို အချိန်ကြာလာသောအခါ၌ လူမှာ တူနှင့် အထုခံနေရသကဲ့သို့ မခံမရပ်နိုင်

င် ဖြစ်လာသကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းမှာ လည်း လူကို မခံမရပ် နိုင်အောင် ဖြစ်လာ၏။ အချို့ ကြောက်လန့်စွာ အသံကုန် အော်ဟစ်ပြီး ရူးသွား၏။ အချို့မှာ ဝါဒါများကို အကြိမ်ကြိမ် ဦးချပြီး အခန်းပြင်သို့ ထုတ်ပေးရန် ခ ယနေရ၏။ ကျွန်တော့် မှာ ဤညှဉ်းပန်းမှုအကြောင်းကို ကြိုသိထားသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤဆိတ်ငြိမ်ခြင်း ဒဏ်ကို ခံနိုင်အောင် မိမိကိုယ်မိမိ အမြဲ ပြင်ဆင်ထား၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်တည်း စကားပြော၏။ တစ်ခန်းလုံးကို ကျွန်တော့် အသံများ နှင့် ဆူညံနေစေ၏။

ယနေ့ ထူးဆန်းစွာ အချုပ်ခန်းတံခါး ပွင့်လာပါသည် ။

ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဝင်လာ၏။

"မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ ဒကာကြီး"

"မင်္ဂလာညနေခင်းပါ ဦးဇင်း"

"ဦးဇင်းက ဒီထောင်က အချုပ်သား ဒကာကြီးတွေကို ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့ပေးဖို့ မကြာခဏ ရောက်ပါတယ်၊ ဦးဇင်းလည်း ခုတစ်လော ခရီးလွန်နေလို့ မရောက် တာတော့ တော်တော်လေး ကြာသွားပြီ၊ ဒကာကြီးက လူသစ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးဇင်း"

"နာမည်က"

"ပါပီလွန်ပါ"

"မိဘများ ရော ရှိသေးလား"

"အဖေတော့ ရှိပါသေးတယ်၊ အမေကတော့ ကွယ်လွန်ပါပြီ ခင်ဗျာ"

"အဖေက ဘာအလုပ်လုပ်ပါသလဲ"

"ကျောင်းဆရာပါ"

"ခင်ဗျား ပြစ်မှုက"

"လူသတ်မှုပါ"

"ဦးဇင်းလည်း ဒီထောင်ထဲကို လူသတ်မှုနဲ့ ရောက်လာကြတဲ့ သူတွေကို မြင်ရဖန် များ လှပြီ၊ ကဲ- ကဲ- ပြီးတာတွေလည်း ပြီးကုန်ပြီ၊ ဦးဇင်းတို့ ဆုတောင်း မေတ္တာပို့ကြရ အောင်၊ ဒကာကြီး ဆုတောင်းဖူးတယ် မဟုတ်လား"

"တပည့်တော် တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ ဆုမတောင်းဖူးပါဘူး ဘုရား"

"ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဦးဇင်း ရှေ့ကဆို ပေးမယ်၊ ဒကာကြီးက လိုက်ဆိုပေါ့၊ အရေးကြီး ဆုံးက ကိုယ့်အပေါ်မှာ မကောင်းပြုဖူးတဲ့ လူတွေ အားလုံးအပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်တတ်ဖို့ ပဲ"

"ဟာ.. တပည့်တော်ကတော့ တပည့်တော်အပေါ် မတရားလုပ်ခဲ့ကြတဲ့ လူတွေ အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးနော်၊ ဆုတောင်းတဲ့ ဆီမှာ ဒီခွင့်လွှတ်ရမယ့် ကိစ္စတွေ ပါရင် တပည့်တော် ဆုမတောင်းချင်ဘူး"

"ဆုတောင်းတယ်ဆိုတာ တခြားလူတွေအပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင်မှ ဘုရား ရှင်က လည်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်၊ ထားပါတော့လေ၊ ဒကာကြီး ရင်ထဲမှာ သိပ်ပြီး တင်းခံနေတဲ့ ဆန္ဒ ဆိုရင်တော့ လည်း ဦးဇင်း ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒကာကြီး သိပ်ငယ် ပါတယ်၊ ဦးဇင်း ပြောရတာတစ်ခုက ဒကာကြီး တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက် အသက်ကြီး လာတာနဲ့ အမျှ ဒီနေ့ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို တဖြည်းဖြည်း ခွင့်လွှတ်တ

တံမှာ ပါ။ တကယ် တော့ လူသားတွေဟာ အမိုက်အမဲတွေချည်းပါပဲ။ ကဲ - ကဲ- လိုက်ဆို"

ဘုန်းကြီးရှေ့မှ ရွတ်ဆိုသွားသော ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သည့် စကားများကို ကျွန်တော် နောက်မှ လိုက်ဆိုပါသည် ။ ဆယ်မိနစ်ခန့် အချိန်ကြာလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည် ။

"ကဲ.. ဦးဇင်းကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး၊ နောက်တစ်ခါ ဦးဇင်း ဒီထောင် ရောက်တော့လည်း ဒကာကြီးဆီ ဝင်ခဲ့ဦးမယ်၊ ဪ- ဒါထက် ဦးဇင်း ဒကာကြီးကို ဘာကူညီနိုင်တာများ ရှိလဲ"

"အထူးတော့ မရှိပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ နှစ်ခန်းကျော်က အခန်းမှာ တပည့်တော် မိတ်ဆွေ ဒီဂါ ဆိုတဲ့ လူ ရှိတယ်၊ သူ့ကို ဝင်ပြောပေးပါ။ ခုလာမယ့်အပတ် သင်္ဘောနဲ့ တပည့်တော်တို့ တစ်ကျွန်းလိုက်နိုင်ဖို့ သူ့ရှေ့နေကိုရော တပည့်တော် ရှေ့နေကို ရော အကြောင်းကြားပေးပါ ။ တစ်ကျွန်းပို့မယ့် အကျဉ်းသားတွေကို သီးသန့်ထားတဲ့ ထောင်ကို တပည့်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးကို အမြန်ဆုံး ပြောင်းနိုင်ဖို့ စီစဉ်ပါလို့ "

ဘုန်းကြီး ပြန်ထွက်သွားပါသည် ။ ကျွန်တော် ပြောစေချင်သည့် စကားကို အမှန် ပင် ဒီဂါကို ဝင်ပြောသွားပေးဟန် ရှိ၏။ တစ်ပတ်အတွင်း ပင် ကျွန်တော်နှင့် ဒီဂါ နှစ်ယောက်လုံး 'ဆီး'အမည်ရှိ ထောင်ကြီးသို့ ပြောင်းကြရသည် ။

* * *

'ဆီး' ထောင်သို့ ရောက်လေပြီ။

ရောက်ရောက်ချင်းပင် ထောင်ပိုင်ကြီးအခန်းသို့ ဝင်တွေ့ရ၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ကျယ်ပြန့်သော စားပွဲကြီးနောက်မှ ကုလားထိုင်တွင် ကြွား

ဝင့်စွာ ထိုင်နေ၏။ ကျွန်တော် နှင့် အတူ ထောင်ပြောင်းခဲ့သည့် အကျဉ်း သားမှာ ခုနစ်ယောက် ရှိ၏။

"တစ်ကျွန်း သွားကြမယ့်ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ဒီထောင်အကြောင်းကို ကြားဖူး ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီထောင်က မင်းတို့ တစ်ကျွန်းမသွားခင် ခဏနေကြရမယ့်ထောင်၊ ဒီထောင်က တခြား ဘယ်ထောင်နဲ့ မှ မတူဘူး ၊ ဒီထောင်မှာ နေသမျှ ကာလပတ်လုံး မင်းတို့ ဘယ်သူနဲ့ မှ စကားမပြော ရဘူး၊ မင်းတို့ ဆီ ဘယ်ဧည့်သည် မှ လာခွင့်မရှိဘူး၊ ဘယ်သူမှ စာရေးခွင့် မရှိဘူး၊ မင်းတို့ ဒီထောင်က စည်းကမ်း တစ်ခုခုကို ဖောက်တာနဲ့ မင်း တို့ ခါးကျိုး ပြီသာမှတ်၊ ဒီထောင်က ပြန်ထွက်ရမယ့်လမ်း မင်းတို့ မှာ နှစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်၊ တစ်လမ်းက တစ်ကျွန်းသွားရမယ့် လမ်း၊ တစ်လမ်း က သင်္ချိုင်းသွားရမယ့် လမ်း၊ ဒီထောင်မှာ မင်းတို့ အသေးအဖွဲ့ စည်းကမ်းလေးတစ်ခု ချိုးမိတာနဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခံတဲ့ အခန်းမှာ ရက်ပေါင်း ခြောက်ဆယ် သွားနေရမယ်၊ အစာ မကျွေးဘူး၊ ရေမတိုက်ဘူး၊ တိရစ္ဆာန်လို နေရမယ်။ ဒီအခန်းကို နှစ်ကြိမ် ရောက်ပြီးတော့ အသက်ရှင်ပြန်ဖူး တဲ့ လူ မရှိသေးဘူး၊ မင်းတို့ စမ်းချင် ရင် စမ်းကြည့်ကြ"

ကြောက်စရာ သြဝါဒစကားများကို ရောက်ရောက်ချင်း ပေးပါသည်

။

"ဟိုကောင် နာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ"

ဒီဂါဘေးမှ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်ပါသည် ။

"ဘယ်ဒေါ့"

"စကားကို ဘယ်လို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောရမယ်ဆိုတာ နားမလည်သေး ဘူး ထင်တယ်၊ ဒီကောင်ကို မြန်မြန်ခေါ်သွားကြစမ်း"

ထောင်ဝါဒါ လေးယောက်က ဘယ်ဒွေးကို ဆွဲခေါ်သွားပါသည် ။ ထောင်မှူးကြီး အခန်းဝသို့ ရောက်သည် နှင့် ဘာမျှမမေးဘဲ ဝိုင်းရိုက်ကြ၏။ ဒူးနှင့် တိုက်၊ ခြေနှင့် ကန်၊ စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်း ဘယ်ဒွေးခမျာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မှောက်လဲ၍ နေလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို သွယ်ဝိုက်၍ ပညာပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဤထောင်မှ အသက် ရှင် ပြန်ထွက်ရန် ဘယ်သို့ နေထိုင်ရမည်ကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ချက်ချင်း သဘော ပေါက် နားလည်ပါသည် ။

ဆယ်မိနစ်ခန့်အတွင်းပင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို အကျဉ်းခန်း တစ်ခုစီတွင် နေရာချ၏။ ကံကောင်းသည် ဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဒီဂါကို ကပ်လျက် အခန်း နှစ်ခုတွင် နေရာချ၏။ အကျဉ်းခန်းအသီးသီးသို့ မဝင်မီ ထောင်မင်းသားဆိုသူ လာစစ်၏။ ထောင်မင်းသားမှာ အကျဉ်းသားများ ထဲမှ အချင်းချင်း တာဝန်ယူ ညှဉ်းဆဲရန်အတွက် ရွေးချယ်ထားသော ပါးကွက်သား ဖြစ်၏။ ထောင်အာဏာပိုင်တို့ စိတ်ကြိုက် ဘဝတူ အကျဉ်းသားများကို ညှဉ်းဆဲပေး၏။ ထောင်မင်းသား မျက်နှာမှာ လူဆိုးလူမိုက်ရုပ်ကို အပြည့်ဆောင်နေသည် ။ ကျက်သရေ လုံးဝ မရှိပေ။ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော် သိရသည် မှာ ဤလူကို ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆို၏။ ထောင်ပိုင် ကြီးကြည့်မရသော အကျဉ်းသားများကို သူက ခေါင်းမမော်ရဲအောင် ညှဉ်းဆဲနည်း မျိုးစုံဖြင့် ညှဉ်းဆဲပေး၏။ သူ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှာ ထောင်ထဲ မရောက်လာမီက ကျောက်တွင်းအလုပ်သမားဟု ဆို၏။ သူ့မယားနှင့် သူ့ကလေးသုံးယောက်ကို သတ်မှုဖြင့် ထောင်ထဲ ရောက်လာသူ ဖြစ်၏။ စိတ်လည်း မမှန်ပါ။ တစ်ဝက်ရှူးနေသူ ဖြစ်၏။

စံမြန်းရမည့် အကျဉ်းခန်းထဲ ဝင်မိသည် နှင့် လုပ်နေကျ လမ်းလျှောက်ခြင်း လေ့ကျင့်ခန်းများကို ကျွန်တော် စလုပ်၏။ အခန်းမှာ ပထမ

ထောင်မှ အခန်းကဲ့သို့ပင် အလွန်ကျဉ်းလှ၏။

'ဆီး'ထောင်၏ ဥပဒေမှာ အကျဉ်းသားများ နေ့ဘက်တွင် ကိုယ့်ခုတင်ပေါ် လှဲအိပ်ခွင့် မရှိပါ။ အခန်းထဲရှိ ခွေးခြေလေးတစ်ခုပေါ် ခွထိုင်ချင်လျှင် ထိုင်၊ မထိုင်ချင် လျှင် မတ်တတ်ရပ်နေရ၏။ မနက် ၅ နာရီထိုးသည် နှင့် အိပ်ရာမှ ထရ၏။ အိပ်ရာ ချက်ချင်း သိမ်းရ၏။ အနေရ အလွန်ကျပ်၏။ တာဝန်ကျ ထောင်ဝါဒါများ ၏ စောင့်ကြည့် နေခြင်းကို တစ်ချိန်လုံး ခံနေရ၏။

ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့သို့ ရောက်လေပြီ။

ပြင်ပ လွတ်လပ်သော လောကတွင် လူများ အလွန်ပျော်နေကြစဉ် ဖြစ်၏။ အကျဉ်းသားတိုင်း အထူးအခွင့်အရေးအဖြစ် ချောကလက်နှစ်ပြားစီ ဝယ်ခွင့်ပေးပါသည် ။ ဆောင်းလ ဖြစ်၍ အအေးဒဏ်မှာ အလွန်ပြင်းပြလှ၏။ လေဝင်သော အပေါက်မှ အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လျှင် နှင်းပွင့်များ ကျနေသည် ကို မြင်တွေ့ရ၏။ ထောင်တွင်းရှိ ဘဝတူ အကျဉ်းသားတိုင်း မိမိတို့ မိသားစုများ ရှိရာသို့ စိတ်ရောက်နေကြမည့် အချိန် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် ဆက်ပြီး မညှဉ်းဆဲလိုပါ။ အထီးကျန်ဖြစ်လှသော ဘဝကို ခေတ္တ မေ့ပျောက်ရန်အတွက် လူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောချင်၏။ ထောင်တွင်း ၌ ကြားရမည့် စကားသံမှ နာပျော်ဖွယ်ရှိမည် မဟုတ်သော်လည်း လူသံဟု ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော် ကျေနပ်လေပြီ။ အသံ ကြားချင်သည် ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် နေထိုင်မကောင်း ဟန်ဆောင်၏။ ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ခွင့်တောင်း၏။ ထောင်ဝါဒါက နေမကောင်းဟု ပြောသော အကျဉ်းသားအားလုံးကို အဝတ်အစား ချွတ်ခိုင်းပြီး ဆရာဝန်အခ

န်းရှေ့တွင် တန်းစီခိုင်း၏။ ဆရာဝန်က ရှေ့ဆုံးမှ အကျဉ်းသားကို စစစ်ဆေး၏။ ကျွန်တော့်မှာ ရှစ်ယောက်မြောက် အစစ်ဆေးခံရမည့် အကျဉ်းသား ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ရပ်နေသော အကျဉ်းသားအမည်မှာ 'ဂျူလော့' ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် နဂိုကပင် ရင်းနှီးပြီးသူ ဖြစ်၏။ စကားအလွန်ပြောချင်နေသော ကျွန်တော်က 'ဂျူလော့'ကို မည်သူမျှ မကြားအောင် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထောင်မင်းသား သည် ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက် စောင့်ကြည့်နေသည် မသိပါ။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်နား ရောက် လာပြီး စကားမပြောရဟူသော ဥပဒေကို ချိုးဖောက်သည့် ကျွန်တော့် ကို နောက်စေ့မှ ပိတ်ရိုက်လိုက်၏။ သူ့လက်မှာ အလွန်ပြင်းပါသည်။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မှောက်လဲသွားပြီး မျက်နှာနှင့် ကြမ်းပြင် ဆောင့်၍ နှာခေါင်းမှ သွေးများ ပန်းထွက်လာ၏။ အဖြစ်အပျက် အားလုံးမှာ မြန်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားသည်ကိုပင် ရုတ်တရက် မသိလိုက်ပါ။ နှာခေါင်းမှ သွေးများ ပန်းထွက်လာပြီးမှ ကိုယ် ဘာဖြစ် သည် ကို သိလိုက်မိ၏။ ထောင်မင်းသားက မကျေနပ်နိုင်သေး။ ကျွန်တော့်ဗိုက်ကို ဖိနပ်ဦးဖြင့် ပိတ်ကန်လိုက်ပြန်၏။ ကျွန်တော် မဖော်ပြတတ်သော ပြင်းထန်သည့် ဝေဒနာကို ခံစားရ၏။ ထိုအချိန် ဘေးမှ စောင့်ကြည့်နေသော ကျွန်တော့် ရဲဘော်ဂျူလော့က ဆက်သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ ထောင်မင်းသားကို ဝင်ထိုး၏။ ဂျူလော့ ဝင်ထိုးသည် ကို မြင်လျှင် လဲနေရာမှ ကျွန်တော် လျင်မြန်စွာ ထပြီး ဆရာဝန်ရှေ့ မလှမ်းမကမ်း မီးဖိုပေါ်မှ ပွက်ပွက်ဆူ နေသော ရေနွေးအိုးကို မပြီး ဂျူလော့နှင့် ယှဉ်ထိုးနေသော ထောင်မင်းသား ခေါင်းပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်၏။

ထောင်မင်းသားသည် ရေနွေးပူလောင်သောဒဏ်ကြောင့် ကြောက်လန့်ဖွယ် အသံဆိုးကြီးကို အော်ပြီး သူ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီများကို လှ

င်မြန်စွာ ချွတ်ပစ်၏။ ခြေထောက်များကလည်း အပူဒဏ်ကို မခံနိုင်လွန်း သဖြင့် ကလေးငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဂျူ လော့က ထောင်မင်းသား၏ ငယ်ပါကို သူ့ဖိနပ်ဦးဖြင့် အားကုန် ပိတ်၍ ပစ်ကန်လိုက်၏။ ထောင်မင်းသား ဝုန်းခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်လဲသွား ၏။ ဘာအသံမျှ မထွက်တော့။

ထောင်ဝါဒါများ ကျွန်တော်တို့ အနီးသို့ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း စုပြုံရောက် လာ၏။ ဘာမျှ မေးခွန်းထုတ်မနေကြတော့ဘဲ ကျွန်တော်နှင့် ဂျူလော့ ကို သူတို့ လက်တွင် ကိုင်လာ သည့် နံပါတ်တုတ်တိုများ နှင့် ခွေးတစ် ကောင်ကို ရိုက်သကဲ့သို့ ဝိုင်းရိုက်တော့၏။ ခေါင်း ပေါ် ပထမဆုံးကျသ ည့် တုတ်ချက်၏ ဒဏ်ဖြင့်ပင် ကျွန်တော် သတိမေ့သွားလေပြီ။ သတိမေ့ သွားသည် ပင်လျှင် ကောင်းသည် ဟု ဆိုရပါမည်။ သူတို့ ဘယ်သို့ ကျွန် တော့်ကို ဆက်ညှဉ်းဆဲသည် ကို ကျွန်တော် ဘာမျှ မသိတော့ပါ။

ကျွန်တော် သတိပြန်လည်ရသောအခါ၌ အမှောင်တိုက်တစ်ခုတွင်း သို့ ရောက်နေ ၏။ ကိုယ်တုံးလုံး ချွတ်ထားခြင်းကိုခံရ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး မှာ လည်း ရိုက်နှက်ထားသော ဒဏ်ရာ အမျိုးမျိုးကြောင့် မလှုပ်နိုင်အောင် ရှိ၏။ အလင်းရောင် မရှိသဖြင့် နေ့နှင့် ညလည်း ကျွန်တော် မခွဲနိုင်။ ပြစ်ဒဏ်ခံသော အခန်း။ မှန်သည် ။ ပြစ်ဒဏ်ခံသော အခန်း ဖြစ်သည် ကိုမူ ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘောပေါက်၏။ အခန်းတစ်ဝက်မှာ ရေဖြ ည့်ထား၏။

"ဒေါက်..ဒေါက်..ဒေါက်"

မလှမ်းမကမ်းမှ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ခေါက်နေသော အသံတစ်ခုကို ကြားနေရ၏။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အသံကို သဘောမပေါက်ပါ။ မိနစ် အနည်းငယ် ကြာပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်နေသော အသံ၊ ကျွန်

တော့ကို အချက်ပြနေသော အသံ ဖြစ်သည် ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်မိ၏။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်အဆက် အသွယ် လုပ်လိုက်၏။

"ပါပီ.. မင်းအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါတော့ လက်တစ်ဖက် ကျိုးသွားပြီ"

ဂျူလော့ ကျွန်တော့ကို မေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့တစ်ကိုယ်လုံးမှ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို စမ်းကြည့်လိုက်၏။ အရိုး တစ်ချောင်းမျှ မကျိုးပါ။ ခေါင်း နှစ်ချက်ကွဲနေပြီး ဖုထစ်နေသော ဒဏ်ရာများမှာ မူ တစ်ကိုယ်လုံး နေရာလွတ်မရှိအောင် ပြည့်နေ၏ ။ ဂျူလော့ကို ကျွန်တော့အခြေအနေ ပြန်ပြောပြလိုက်၏။ ဂျူလော့က ဝမ်းသာကြောင်း အထိမ်းအမှတ်ကို ပြန်ပြ၏။

အမှန်တော့ အပြစ်ဒဏ်ခံသော အခန်း၌ အကျဉ်းသားများ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အဆက်အသွယ် လုပ်၍ မရပါ။ မိလျှင် ပြင်းထန်သော ထပ်ဆင့်အပြစ်ဒဏ်ကို ခံကြရဦး မည် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ရော ဂျူလော့ပါ ယခု အချိန်၌ မည်သည့် အပြစ်ဒဏ်ကိုမျှ မကြောက်တော့ပါ။ လာသမျှ ရန်သူကို ခွန်အားရှိသရွေ့ အသေခံ ခုခံကြဦးမည်ဟု အပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ မထူးပါ။ ယခု အမှောင်ခန်းမှ လည်း အသက်ရှင် ပြန်ထွက်နိုင်စရာ အခွင့်အလမ်း မရှိလှပါ။

မကြာမီ ကျွန်တော့အခန်း ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသော ခြေသံများကို ကြားရ၏။

"ဖာသည် မအမေက မွေးတဲ့ မျိုးမစစ်တွေ ထကြ၊ ထကြ၊ ငါ အခန်း ဖွင့်လိုက် ရင် လှဲနေတဲ့ အကောင် တစ်ကောင်မှ မမြင်ချင်ဘူး၊ မတ်မတ် ခြေစုံရပ်နေတာကိုပဲ မြင်ချင်တယ်နော်"

ကျွန်တော့် အမှောင်ခန်း တံခါးသော့ကို ဖွင့်သံကြား၏။

ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်မှ မတ်တတ်ထရန် ကြိုးစား၏။ မရ။ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အမျိုးမျိုးကြောင့် ကျွန်တော့်ခြေနှင့် လက်များမှာ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်ကို မသယ်နိုင်ကြသေးပါ။

တံခါးပွင့်သွားပြီ။ အခန်းဝတွင် လူတစ်ယောက် မီးအိမ်ကို ကိုင်ပြီး ရပ်နေသည် ကို မြင်ရ၏။ အခန်းကြမ်းပြင်ပေါ် လှဲနေသော ကျွန်တော့်ကို သူ ဆီးကန်လိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ မကန်ပါ။

"ရော့.. မင်းအတွက် ဝက်စာ၊ ဒီဝက်စာကို မင်း ချက်ချင်း အကုန်မစားလိုက်နဲ့ ဦးနော်၊ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ တစ်ကြိမ်ပဲ မင်း ဒီဝက်စာကို ရမယ်၊ နေ့ဖို့ ညစာ ချန်ထားဦး"

ပေါင်မုန့်ကြမ်း တစ်ပိုင်းကို ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ပစ်ချ လိုက်၏။

ထောင်မင်းသားအသစ် ဖြစ်သည် ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘောပေါက် လိုက်၏။ ထောင်မင်းသားအသစ်၏ အသံမှာ အလွန်မာသော်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ ပြုံးနေ၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ သူ ကျွန်တော့်ရန်သူ မဟုတ်ကြောင်းကို လျှို့ဝှက်စွာ ဖော်ပြ နေ၏။ ကျွန်တော့်ကို 'ဖာသည် မသား'ဟု ခေါ်ခြင်းမှာ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ အတူ လိုက်လာသော ထောင်ဝါဒါ အားရအောင် ဟန်ဆောင်၍ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော် မှန်းဆမိ၏။

ကျွန်တော့် မှန်းဆချက် မှန်ပါသည် ။

သူ ပြန်သွားပြီးနောက် သူ ပစ်ချသွားသော ပေါင်မုန့်ကြမ်းကို ကော

က်ယူကြည့် လိုက်သောအခါ၌ ပေါင်မုန့်အတွင်း၌ အသားလုံးတစ်လုံးကို လျှို့ဝှက် ညှပ်ပေးထားသည် ကို မြင်တွေ့ရ၏။ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော် သိရသည် မှာ မနေ့က ကျွန်တော် ရေဇွေးပူနှင့် လောင်းပစ်ခဲ့သော ထောင်မင်းသားဟောင်းမှာ မျက်စိနှင့် ရင်ဘတ်များ တွင် အလွန်ပြင်းထန် စွာ ဒဏ်ရာရသွားပြီး ထောင်ဆေးရုံတွင် လပေါင်းများ စွာ တက်ရောက်ကုသရသည် ဟု သိရ၏။ ယခု ထောင်မင်းသား အသစ်မှာ ပထမ ထောင်မင်းသားဟောင်း၏ လက်ထောက် ဖြစ်၏။ လက်ထောက်ဟု ဆိုသော်လည်း ထောင်မင်းသားဟောင်းနှင့် အတွင်းကျိတ် မတည့်ကြပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ဂျူလော့ ထောင်မင်းသားဟောင်းကို အပြတ် ဆော်လိုက်ကြသည် ကို မြင်ရသောအခါ၌ သူ ကျိတ်၍ အလွန်ကျေနပ်နေ၏။ မှန်သည် ။ တကယ်တော့ သူ့ရာထူး တက်အောင်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ဂျူလော့ပင် လုပ်ပေးခဲ့ကြ သည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်သည် ပေါင်မုန့်ကြမ်းနှင့် အသားတုံးကို ကြိုးစား၍ ဝါးစားလိုက်၏။

နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဂျူလော့ကို အမှောင်ခန်းမှ လာထုတ် ပြီး ထောင်ပိုင်ကြီး ရုံးခန်းသို့ ခေါ်သွား၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးခန်းတွင် ထောင်ပိုင်ကြီးအပြင် အခြား ထောင်အရာရှိနှစ်ယောက်လည်း တွဲထိုင်နေ၏။ ထောင်တွင်းတရားရုံး ဖြစ်၏။

"မင်းတို့ တစ်နေ့က ကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောချင်သေးသလဲ"

"ကျွန်တော် လက်တစ်ဖက် ကျိုးနေပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါ"

ဂျူလော့၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ သွေးမရှိတော့သကဲ့သို့ ဖြူရော်၍ နေ၏

။ မျက်လုံး နှစ်ဖက်မှာ လည်း ကြောက်လန့်ဖွယ် ဖူးရောင်နေ၏။ လက် တစ်ဖက် ကျိုးနေသည် မှာ သုံးရက် ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း မည်သည့် ဆေးကုသမှုမျှ မခံရသဖြင့် မိနစ်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်းတွင် သူ ပြင်းထန် သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရဟန်ရှိ၏။

"လက်တစ်ဖက် ကျိုးနေတယ် ဟုတ်လား၊ အင်း- သနားစရာပဲ၊ မင်း လို ကောင်နဲ့ ဆရာဝန် တွေ့ခွင့်ပေးဖို့ တန်တယ်လို့ မင်း ထင်သလား၊ လက်ကျိုးတဲ့ ဒဏ်ရာရ တာ အတော်အရသာတွေ့ရမယ် ထင်တယ်၊ ကိုင်း- ကိုင်း- မင်းတို့ အမှုကလည်း ဘာမှ အထူးစစ်ဆေးစရာ မရှိပါဘူး၊ မင်း တို့ ဘာလုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ တစ်ထောင်လုံး သိနေ တာပဲ၊ ခေါ်သွားကြ၊ ပြန်ခေါ်သွားကြ၊ အမှောင်တိုက်ထဲမှာ ငါ့အမိန့် နောက်တစ်ခုခု ထပ်မ ပေးမချင်း ဒီအကောင် နှစ်ကောင်ကို အသေသာ ထားလိုက်ကြ"

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အလွန်ဒေါသထွက်သွား၏။ ထောင်ပိုင်ကြီး ၏ မျက်နှာ ကို စူးစမ်းကြည့်လိုက်၏။

"မင်းကကော ဘာပြောချင်သေးသလဲ"

ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ထိုအချိန်က ဒေါသ စိတ်များကြောင့် ကြောက်စိတ် လုံးဝ မရှိပါ။

"ဘာမှ တော့ အထူးမပြောချင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကြီးလိုလူ အပြင် လွတ်လပ်တဲ့ လောကမှာ သာ တစ်နေ့ ပြန်တွေ့ရင် ဝက်သတ်သလို လည်ပင်း ညှစ်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်သတ်ချင်သေးတယ်"

ထောင်ပိုင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း ညိုပုပ်၍ သွား၏။ စောစောက ဂျူလော့ကို သရော်ရသဖြင့် ကျေနပ်၍ နေသော အရိပ်အယောင်များ မှာ ရုတ်ခြည်း ပျောက်သွားကြ လေပြီ။

"ခေါ်သွားစမ်း၊ ဒီကောင်ကို မြန်မြန်ခေါ်သွားစမ်း၊ ကြောက်ပါပြီ၊ ကြောက်ပါပြီ လို့ အော်ပြီး ငါ့ရှေ့ ပြန်နှူးလာထောက်တဲ့ အထိ မင်းတို့ သွားပညာပြကြစမ်း"

ဝါဒါ နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းချုပ်ကိုင်ပြီး တစ်ယောက်က ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်လိမ်ချိုး၍ လက်ထိတ်ခတ်လိုက် ၏။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် တွန်းလှဲပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆံပင်မှ ကိုင်၍ ထောင်ပိုင်ကြီးအခန်းမှ ဆွဲထုတ်သွား ကြ၏။

အခန်းအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သို့ အမျိုးမျိုး နှိပ်စက် ကြသည် ကို အထူးတင်ပြရန် လိုမည် မထင်တော့ပါ။ အမှောင်ခန်းတွင် ကျွန်တော့် လက် နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန် လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ဆယ့်တစ်ရက်တိတိ ပစ်ထား၏။ အခန်းတွင်းသို့ တစ်နေ့ တစ်ကြိမ် ပစ်ပေးသော ပေါင်မုန့်ကြမ်းများကို ခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ပါးစပ်နှင့် လိုက်ကိုက်ပြီး စားရ၏။

ဆယ့်တစ်ရက် မြောက်၍ ကျွန်တော့်လက်ကို နောက်ပြန်ခတ်ထား သည့် လက်ထိတ် ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သောအခါ၌ လက်ထိတ်မှ သံကွင်း များက ကျွန်တော့် လက်ကောက်ဝတ် မှ အသားများကို စားပြီး ကြောက် စရာ အနာကြီး ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။ ဝါဒါများက ကျွန်တော် ရုတ် တရက် သေလျှင် သူတို့ ပယောဂ မကင်းမည်ကို စိုးရိမ်ကြဟန်တူ၏။ ထောင်ဆေးရုံသို့ ချက်ချင်း ခေါ်သွားပြီး အနာကို အိုင်အိုင်ဒင်းနှင့် ဆေးကြောပေး၏။ သံဆိပ်ပြေဆေး ထိုးပေး၏။ နောက်ပြန်လိမ်နေ သော လက်နှစ်ဖက်မှာ လည်း မူလသဘာဝ နေရာမှန်သို့ ရွှေ့မရတော့ပါ ။ တစ်နာရီခန့် လိမ်းဆေးများ ၊ ရေခဲခွေးပူများ နှင့် နှိပ်နယ်ပြီးမှ ခက်ခဲစွာ နေရာမှန်သို့ ပြန်ရွှေ့ရ၏။

တကယ်တော့ ထောင်မင်းသားသစ်၏ ကူညီမှုများ သာ မခံရလျှင် ထိုထောင်မှ ကျွန်တော် အသက်ရှင် ပြန်ထွက်နိုင်စရာလမ်း မရှိပါ။ ထောင်မင်းသားသစ်က ကျွန်တော့် ကို အစာခိုးကျွေး၏။ ရေခိုးတိုက်၏။ လိုအပ်သည့် ဆေးများ ကျိတ်ပေး၏။ သူ၏ ကျေးဇူး များကို ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် ဘယ်အခါမျှ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော့်အဖို့ ကံကောင်းသည့် အခြား ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမှာ တစ်ကျွန်းပို့မည့် သင်္ဘောမှာ ထိုအပတ်အတွင်း ပြန်ရောက်လာ၏။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ အကျဉ်းထောင် ဥပဒေ အရ 'ဆီး'ထောင်၏ ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်ကို မည်မျှ ဆက်ချုပ်ထားချင်သော် လည်း သူ့ထောင်ကြီးတွင် ကျွန်တော့်ကို ဆက်ချုပ်ထားပိုင်ခွင့် မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂါစုံလင်စွာဖြင့် တစ်ကျွန်းထောင်မှ အာဏာပိုင်များ ထံသို့ လွှဲရတော့မည် ဖြစ်၏။

ပြစ်ဒဏ်ခံသော အခန်းသို့ ရောက်ပြီး သုံးပတ်အကြာတွင် ထောင်ဝါဒါများ အမှောင်ခန်းမှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လာထုတ်၏။ ရေမိုးချိုးပေးပြီး ထောင်ပြောင်းရန်အတွက် စီစဉ်ကြ၏။

တစ်ကျွန်းသို့ သွားရတော့မည်။

* * *

ထိုညနေတွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ထောင်မင်းသားက ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ဆုံး လက်ဆောင် စီးကရက်သုံးဘူးကို ခိုးပေးသွား၏။ စီးကရက်တစ်ဘူးကို ဖွင့်လိုက်လျှင် အတွင်း၌ စာတိုကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

ခင်မင်သော ပါပီလွန်

မင်းကို တစ်ကျွန်းပို့မယ့်သင်္ဘော သန်ဘက်ခါမှ ထွက်ဖြစ်လိမ့်မယ်။

တို့ ထောင် ထဲမှာ မင်း ခံသွားရတဲ့ ရက်စက်မှုတွေအားလုံးအတွက် ငါ့ကို တော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ငါလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး မင်းကို ကူခဲ့တာပဲ။

ထောင်မင်းသား အလုပ်ကိုလည်း ငါ မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာ ငါ့ကလေး ကိုးယောက် ရှိတယ်။ ဒီကလေးတွေရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် ငါ့မှာ ငဲ့ရသေးတယ်။ သူတို့ တွေကြောင့် ဒီရွံ့စရာ အလုပ်ကို ငါ တာဝန်ယူ လုပ်နေရတယ်လို့ သာ ဆိုပါတော့ကွာ။ မင်း ငါ့ဒုက္ခကို သဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

ဘာရွန်

နောက်တစ်နေ့တွင် တစ်ကျွန်းသွားမည့် အကျဉ်းသားအားလုံး ကာကွယ်ဆေးများ ထိုးရ၏။ ကျွန်တော်နှင့် အတူ ပြစ်ဒဏ်ခံသော အကျဉ်းခန်းမှ လွတ်လာသည့် အကျဉ်းသား မှာ သုံးဆယ်တိတိ ရှိ၏။ တစ်ယောက်ဆေးသုံးလုံးစီ ထိုးရ၏။ ဆေးထိုးပြီးသူတိုင်းကို နို့တစ်ပိုင်စီ တိုက်၏။

ဒီဂါ ကျွန်တော့်ဘေးသို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော့် လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

"မင်း ဆေးထိုးပြီးပြီ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဆေးထိုးပြီးရင်တော့ ဒီထောင်က တစ်ကျွန်းလိုက်ရဖို့ သေချာသွားပြီကွာ၊ တစ်ကျွန်း လိုက်ဖို့ စောင့်နေကြတဲ့ အကျဉ်းသား အရေအတွက်က များ လွန်းလို့ တစ်ခေါက်တည်းနဲ့ အကုန်မပို့နိုင်သေးဘူးလို့ ပြောနေကြတယ်"

"ခင်ဗျားရော ထိုးပြီးပြီလား"

"ပြီးပြီ"

"သင်္ဘောက မနက်ဖြန် ထွက်မယ်ဆို"

"မထွက်နိုင်သေးပါဘူးကွာ၊ တို့ ဒီကနေ့ သင်္ဘောဆိပ်နားမှာ ရှိတဲ့ စိန့်မာတင် ထောင်ကို ပြောင်းရဦးမယ်တဲ့ ၊ အဲဒီထောင်ကမှ တို့ သင်္ဘောဆိပ် ဆင်းရမယ်၊ အကျဉ်းသား က သိပ်များ လွန်းတော့ ဒီကနေ့ စိန့်မာတင်ကို ရွှေ့ဖို့ တော့ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက် အချိန်ယူရဦးမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်"

စိန့်မာတင်ထောင်သို့ အလုပ်ပိတ်ကားများ နှင့် လိုက်ပို့၏။

ကားအတွင်း၌ အလင်းရောင် လုံးဝ မရှိပါ။ တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ ပူးကပ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်စီးရ၏။ လေဝင်ပေါက် လုံးဝ မရှိသဖြင့် ကားစထွက်သည် နှင့် အသက်ရှူ ကျပ်လာ၏။

စိန့်မာတင်ထောင်သို့ ရောက်၍ ကားတံခါး ဖွင့်လိုက်သောအခါ အသက်ရှူ ကျပ်သောဒဏ်ကြောင့် အကျဉ်းသားနှစ်ယောက် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

စိန့်မာတင်ထောင်သို့ မဝင်မီ သုံးယောက်တစ်တွဲ ကပ်၍ တန်းစီရ၏ ။ လူ စစ်ဆေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဂျူလော့ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ကပ်၍ တန်းစီပါသည် ။ သူ့မျက်နှာမှာ ရွှင်လန်းလျက် ရှိ၏။

"ခင်ဗျား တစ်ကျွန်းရောက်ဖူးပြီးသား မဟုတ်လား"

"ရောက်ဖူးတယ်"

"ဘယ်တုန်းကလဲ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကျော်က"

"ဘယ်လို ပြန်လွတ်ခဲ့တာလဲ"

"ထွက်ပြေးခဲ့တာ"

"နောက် ဘယ်လို ပြန်မိတာလဲ"

"ပြင်သစ် ရောက်ပြီးမှ ရဲအဖမ်းခံရတာ"

ဂျူလော့ မချီပြီး ပြီး၍ ပြန်ဖြေ၏။

စိန့်မာတင်ထောင်တွင် အကျဉ်းသား ဆယ်ယောက်ကို တစ်ခန်းထားပါသည်။ လွတ်လပ်စွာ စကားပြောခွင့်၊ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့် ရ၏။ အစာလည်း ဝအောင် ကျွေး၏။ ထူးခြားသည် မှာ လျှပ်တစ်ပြက် ရှာဖွေခြင်းကို မကြာခဏ ခံနေရခြင်း ဖြစ်၏။ ထောင် ဝါဒါများ မကြာခဏ ရောက် လာပြီး အကျဉ်းသားများကို ကိုယ်တုံးလုံး ချွတ်ခိုင်း၏။ စေ့စေ့ငင ရှာ၏။

သတ်မှတ်ထားသော အချိန်များမှ လွဲပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခွင့်ရ၏။ တစ်ကျွန်း သွားကြမည့် အကျဉ်းသားဦးရေ စုစုပေါင်းမှာ တစ်ထောင်ရှစ်ရာတိတိ ရှိ၏။ ထောင်တစ်ခု လုံး တစ်ကျွန်းသမားများ နှင့် ပြည့်နေ၏။

တစ်ညနေတွင် ကျွန်တော့်ထံသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပါသည်။ ပုပု သေးသေး ဖြစ်၏။

"ခင်ဗျား ပါပီလွန် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ ရေချိုးခန်းကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါ"

ရေချိုးခန်းရှိရာသို့ သူ ထွက်သွား၏။

"ဘာလာပြောတာလဲ ပါပီလွန်"

ဒီဂါက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"ကျွန်တော်နဲ့ ပြောစရာ ရှိလို့ တဲ့ ၊ ရေချိုးခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါတဲ့ "

"မင်း သူ့ကို သိလား"

"မသိဘူး"

"ဒီကောင် ဘောဆီကာနယ်သား၊ တောင်ပေါ်စားပြလိုလို ပြောကြတယ်၊ မင်းကို သူ ဘာပြောစရာ ရှိတာလဲ မသိဘူး"

ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းကို လိုက်သွား၏။

"ကျွန်တော် ပါစကယ်ရဲ့ ယောက်ဖပါ။ ကျွန်တော့်ကို သူ မနေ့က လာတွေ့တော့ မှာ သွားတယ်၊ ပြဿနာပေါ်ရင် ခင်ဗျားကို သူ့နာမည် ပြောပြီး သွားတွေ့ပါတဲ့ "

ပါစကယ်မှာ မြေအောက်လောကမှ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တစ်ဦး ဖြစ်၏

။

"ကျွန်တော် ဘာကူညီရမှာ လဲ"

"ကျွန်တော် ဝမ်းပျက်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်စအိုထဲမှာ ဝှက်ထားတဲ့ အဆောင်ငွေ ကို ဆက်သိမ်းထားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အပြင်ထုတ်ထားရင်လည်း ဝါဒါ မိမှာ ၊ သူများ ခိုးမှာ ကြောက်လို့ ခင်ဗျားဆီ အပ်ချင်လို့ ပါ၊ ခင်ဗျား ခဏ သိမ်းထားနိုင်ရင် သိမ်းထားပေး ပါလား"

"ဘယ်လောက်များ လဲ"

"ဖရန့်ငွေ နှစ်သောင်း ငါးထောင်"

နှစ်သောင်းငါးထောင် ဟူသည် မှာ အလွန်များ သောငွေ ဖြစ်၏။ ထောင်တွင်း၌ ဤငွေ လုရန်အတွက် မည်သူမျှ လူသတ်ရန် ဝန်လေးကြ မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် စက္ကန့် အနည်းငယ်ခန့် ခေါင်းထဲ၌ ချင့်ချိန်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင် ဖ ရန်ငွေ ငါးထောင်ခြောက်ရာကို ထည့်ထားပြီးလေပြီ။ သူငွေ နှစ်သောင်း ငါးထောင် ကို ထည့်နိုင်ဦးမည်လား။ ကျွန်တော့်ရဲဘော်၊ သူ့ယောက်ဖ ပါ စကယ်မျက်နှာ ထောက်ပြီး ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်၏။

အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်တော့်ရဲဘော်များ စိုးရိမ်စွာ ကျွန်တော့်ကို မျှော်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က အကြောင်းစုံကို ပြန်ပြောလိုက်၏။ ပါစကယ်၏ ယောက်ဖအမည်မှာ ဂေါ်ဂနီ ဖြစ်၏။

စိန့်မာတင်ထောင်၌ ရှိစဉ် တစ်ကျွန်းနှင့် ပတ်သက်သော ဗဟု သုတ မျိုးစုံကို ရနိုင်သမျှ ကျွန်တော်တို့ စုဆောင်းကြ၏။ တစ်ကျွန်းမှာ တစ်ကျွန်းဟု သာ ခေါ်သော်လည်း ကျွန်းတစ်ကျွန်း မဟုတ်၊ ကျွန်းပေါင်းများ စွာ ရှိ၏။ ပြစ်ဒဏ်အမျိုးမျိုးကို လိုက်ပြီး ကျွန်း အမျိုးမျိုးသို့ ပို့၏။

တစ်နေ့မနက်တွင် ကောလာဟလ သတင်းတစ်ခု ထွက်လာပါသည် ။

"နေမကောင်း ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီထောင်ထဲမှာ ဆေးသတင်းပို့ မသွားကြ နဲ့ ၊ နေမကောင်းတဲ့ အကျဉ်းသားကို တစ်ကျွန်းမပို့တော့ဘဲ ဒီ ထောင်ထဲမှာ ပဲ အဆိပ်ကျွေး သတ်တယ်တဲ့ "

ဤသတင်းကြောင့် တစ်ထောင်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော် မယုံပါ။ မှန်သည် ။ မယုံသည့် အတိုင်းပင် သတင်းမှန် မဟုတ်ကြောင်း နောက်ပိုင်း သိရ၏။

ဤသတင်းမှာ တကယ်တော့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေခြင်းမှ စခဲ့၏။ အကျဉ်းသားမှာ မီးခံသေတ္တာ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက သူ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၊ ဂျီနီဗာမြို့ရှိ ဂျာမန်သံရုံးကို ဖောက်ထွင်း၏။ မီးခံသေတ္တာအတွင်းမှာ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် အရေးကြီး စာရွက်စာတမ်းများကို တွေ့၏။ ထိုစာရွက်စာတမ်းများကို သူ ခိုးခဲ့ပြီး ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို ပေးအပ်လိုက်၏။ ထိုလုပ်ရပ်ကြောင့် နောက်ပိုင်း သူ ဖောက်ထွင်းမှုလုပ်၍ အဖမ်းခံရတိုင်း ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်ကို ဖုန်းဆက်အကူအညီတောင်း၏။ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှ အာဏာပိုင်များကလည်း သူ့ကို အမြဲ ရဲအချုပ်ခန်းထဲမှ လာကယ်ထုတ်သွားတတ်၏။ ယခု နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင် မူထောက်လှမ်းရေးဆရာများက သူ့ကို မကယ်နိုင်ကြတော့ပါ။ ဖောက်ထွင်းမှု တစ်ခုအတွက် တရားသူကြီးက သူ့ကို ထောင်အနှစ် ၂၀ ချလိုက်၏။ သူ အလွန်စိတ်ပျက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ထောင်ထဲမှ သူ့ကို တစ်ကျွန်းမပို့မီ အဆိပ်သောက်၍ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်၏။ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေခြင်းကို ကျန်အကျဉ်းသားများ သည် ထောင်အာဏာပိုင်များက လုပ်ကြံခြင်းဟု ထင်နေကြ၏။

တစ်ကျွန်း ပို့ရန် ၁၂ ရက်သာ လိုတော့သည် ။

သင်္ဘောထွက်မည့် ရက်ကို ထောင်ထဲမှ စောင့်နေရသည် မှာ အလွန်ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှဘိ၏။ ရန်ပွဲများကလည်း မကြာခဏ ဖြစ်နေ၏။ 'ဘေးလက်' ညီအစ်ကို၏ ရန်ပွဲမှာ ကြောက်စရာ ရန်ပွဲ ဖြစ်၏။ သူတို့ ညီအစ်ကို ပြိုင်သတ်နေသည် မှာ တိရစ္ဆာန် နှစ်ကောင်၏ ရန်ပွဲနှင့် တူ၏။ သူတို့ ရန်ပွဲ ပြီးသည့် နောက် တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ အခန်းသို့ ခွဲပို့လိုက်၏။ ထောင်အာဏာပိုင်များက ဤရန်ပွဲ ဖြစ်ရသည် မှာ

ထောင်ဝါဒါများ ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ဟု ယူဆ၏။ ထောင်မှူးကြီးက ဤ ညီအစ်ကို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တွေ့လျှင် သတ်ကြမည်ဟု သိ ၏။ လုံးဝ အတွေ့ပေးမခံရန် အသေအချာ မှာ ထား၏။ ထောင်ဝါဒါများ ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ရေချိုးခန်း၌ သူတို့ ညီအစ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ ၏။ သတ်ကြ၏။

ဘာကြောင့် 'ဘေးလက်' ညီအစ်ကို တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သ တ်ချင်နေ ကြပါသနည်း။ သူတို့ ဇာတ်လမ်းမှာ တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် အလွန် နာကြည်းစရာ ပင် ဖြစ်၏။

ဘေးလက် ညီအစ်ကိုမှ ညီဖြစ်သူ၏ အမည်မှာ အင်ဒရီ ဖြစ်၏။ တစ် နေ့ အင်ဒရီက အဘွားအို သူဌေးမတစ်ယောက်ကို သတ်ပြီး ငွေများကို လုခဲ၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူ အီဗီးက အင်ဒရီ လုလာသော ငွေများကို တာဝန် ယူ ဝှက်ပေး၏။ အီဗီးမှာ မကြာမီ ခိုးမှု တစ်ခုနှင့် ထောင်သုံးနှစ် ကျသွား ၏။ အီဗီး ထောင်ထဲရောက်၍ လ အတန်ကြာသည် အထိ ညီဖြစ်သူ အင် ဒရီက သွားမတွေ့ပါ။ အီဗီးမှာ လာကြည့်မည်သူ မရှိသဖြင့် ထောင်ထဲ၌ အနေရ အလွန်ဆင်းရဲ၏။ တဖြည်းဖြည်း သူ့အား ပစ်ထားသော ညီဖြစ် သူ အင်ဒရီကို ဒေါသဖြစ်လာ၏။ သူနှင့် အတူနေသော အခြားအကျဉ်း သားများကို သူ့ညီဖြစ်သူ အင်ဒရီ အပေါ်၌ အလွန်စိတ်နာကြောင်း၊ သူ့တွ င် ညီဖြစ်သူ အင်ဒရီ လူသတ်ပြီး တိုက်လာသည့် ငွေများကို ဝှက်ထားသ ည် များ ရှိကြောင်း၊ ထောင်မှ ထွက်လျှင် ညီဖြစ်သူ အင်ဒရီကို ထိုငွေထဲမှ တစ်ပြားမျှ ပေးတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မဆင်မခြ င် ပြော၏။

ထောင်ကျထဲမှ ထောင်မှူး သူလျှိုတစ်ယောက်က ထောင်မှူးကို သွား ပြောပြ၏။ ထောင်မှူးက ရဲကို အကြောင်းကြားသဖြင့် ရဲက ထိုမြုပ်နေပြီ

ဖြစ်သော အမှုကို ပြန်ဖွင့်၏။ အင်ဒရီကို ရှာဖမ်း၏။ အမှုလုပ်၏။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လုံးကို သေဒဏ်ချလိုက်၏။ ကံကောင်းသည် မှာ သေဒဏ်မစီရင်မီ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီး 'တောမာ' အသတ်ခံ ရ၏။ သမ္မတသစ် လဲ၏။ သမ္မတသစ်က ဘေးလက် ညီအစ်ကို၏ သေဒဏ်ကို တစ်သက် တစ်ကျွန်းဒဏ်သို့ ပြောင်းချပေး၏။ ဘေးလက် ညီအစ်ကိုသည် ထောင်ထဲ၌ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် တွေ့တိုင်း သတ်ကြ၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလစ်တွင် အသေ သတ်ရန်လည်း အမြဲကြံ၏။ ။ နောက်ဆုံးတွင် အီဗီး အသတ်ခံရ၏။ သတ်သူကို မဖော်နိုင် ပါ။ အင်ဒရီ သတ်ခြင်း ဖြစ်သည် ကို တစ်ထောင်လုံး သိ၏။

သင်္ဘောဆိပ်အနီးမှ ထောင်တွင် နေရသည် မှာ ဆယ့်ခုနစ်ရက်တိတိ ရှိလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ကို တစ်ကျွန်းပို့မည့် သင်္ဘောအမည်မှာ 'မာတီနာ' ဖြစ်၏။ တစ်ကျွန်းသမား တစ်ထောင့်ရှစ်ရာခုနစ်ဆယ်ကို သယ်ဆောင်သွားမည် ဖြစ်၏။

တစ်ကျွန်းထွက်မည့် မနက် ၈ နာရီတွင် တစ်ကျွန်းသမားအားလုံး ဆယ်ယောက် တစ်တွဲ တန်းစီရ၏။ တစ်နာရီကျော်ခန့် ငြိမ်ပြီး ရပ်စောင့်ရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ထောင် တံခါးကြီး ပွင့်သွားပြီး မိုးပြာရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် လူတစ်စု ဝင်လာ၏။

တစ်ကျွန်းမှ ထောင်ကြပ်များ ဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ချက်ချင်း တွေးမိ၏။ ထောင်ကြပ်တိုင်း၏ ခါးတွင် သေနတ်ပြောင်းတို့ တစ်လက်စီကို ထိုးထား၏။ သူတို့ အထဲမှ ရာထူးအကြီးဆုံး ဖြစ်ဟန်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထောင်ပိုင်ကြီးက ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး-

"တစ်ကျွန်း သွားကြမယ့် အကျဉ်းသားတွေ နားထောင်၊ ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မင်းတို့ ခုသွားရမယ့် ပြင်သစ် နယူးဂီနီကျွန်းထောင်ရဲ့ တာဝန်ခံ

ဗိုလ်မှူးဘာလော့ပဲ၊ ခုအချိန်ကစပြီး မင်းတို့ အားလုံးကို ဗိုလ်မှူးဘာ
လော့ လက်ထဲ လွှဲမယ်"

အကျဉ်းသားဦးရေကို စတင်၍ စစ်ဆေးပါသည်။ ။

စစ်ဆေးမှုမှာ နှစ်နာရီ ကြာ၏။ ဗိုလ်မှူးဘာလော့က
လက်မှတ်ထိုးပြီး အကျဉ်းသား အားလုံးကို လွှဲပြောင်းလက်ခံ၏။ ထို့နောက်
မိန့်ခွန်းပြော၏။

"မင်းတို့ ကို ဒီနေ့ကစပြီး အကျဉ်းသားလို့ မခေါ်တော့ဘူး၊ တစ်ကျွန်း
သမား တွေလို့ ခေါ်မယ်၊ မင်းတို့ ဟာ ဒီနေ့ကစပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံရဲ့ ပြည်
တွင်းတရားဥပဒေ အားလုံး က လွတ်ပြီ၊ မင်းတို့ ကို တစ်ကျွန်းရောက်
တဲ့ နေ့ကစပြီး တစ်ကျွန်းမှာ ကျင့်သုံးတဲ့ အထူး တရားဥပဒေအတိုင်း အု
ပ်ချုပ်မယ်၊ မင်းတို့ တစ်ကျွန်းမှာ ပြစ်မှု တစ်ခုခု ကျူးလွန်ရင် ဘယ်တ
ရားရုံးမှ မပို့ဘူး၊ တို့ ဟာတို့ ခုံရုံးဖွဲ့မယ်၊ တို့ ဥပဒေအတိုင်း စီရင်မယ်၊ အ
ပြစ်ပေး မယ်၊ တို့ မှာ သေဒဏ်အထိ ချမှတ်နိုင်တဲ့ အာဏာကုန် ရှိတယ်။

မင်းတို့ ကို ငါ အကြံပေးချင်တာက တို့ လက်ထဲမှာ နေတုန်း ဘာပြစ်
မှုမှ မကျူးလွန် နဲ့ ၊ ကျူးလွန်ရင် ဘယ်တော့မှ ပြည်ပမှာ လို ပျော့ပျောင်း
တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ရမှာ မဟုတ် ဘူး၊ မှတ်လောက်သားလောက်တဲ့ အပြ
စ်ဒဏ်ကြီးပဲ ရမှာ ပဲ။

မနက်ဖြန် မနက်မှာ မင်းတို့ ကို ခေါ်သွားမယ့်သင်္ဘော ထွက်မယ်၊ မ
င်းတို့ ဒီနေ့ ဝတ်နေကြတဲ့ အဝတ်အစားကိုလည်း ဆက်ဝတ်စရာ မလို
တော့ဘူး၊ တစ်ကျွန်းမှာ ဝတ်ကြ ရမယ့် အဝတ်အစားသစ်တွေကို
သင်္ဘောမထွက်ခင် ထုတ်ပေးမယ်၊ မင်းတို့ ခုအချိန်က စပြီး
လွတ်လပ်စွာ စကားပြောနိုင်တယ်၊ ဆေးလိပ် သောက်နိုင်တယ်၊ သီချင်း
ဆိုနိုင်တယ်၊ ကြိုက်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်တယ်၊ အဲ.. ဥပဒေ

တော့ ဘာမှ မချိုးဖောက်နဲ့ ၊ ချိုးဖောက်ရင် စောစောက ပြောသလို လှ လှကြီး ခံရမယ့် အထူးပြစ်ဒဏ်မျိုးစုံနဲ့ တွေ့ရမယ်၊ ကဲ..ဒါပဲ။"

ဗိုလ်မှူးဘာလော့၏ မိန့်ခွန်း ပြီးဆုံး၍ ထွက်သွားသည် နှင့် အကျဉ်း သား အားလုံး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကျယ်လောင်စွာ စကားပြော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

"ကဲ.. ဘယ်လိုလဲ ဒီဂါ၊ တစ်ကျွန်းကိုတော့ မနက်ဖြန် သွားကြရ တော့မယ်"

ကျွန်တော်က ဒီဂါကို စကားစလိုက်၏။

ဒီဂါမှာ မျက်နှာမကောင်းပါ။

"တစ်ကျွန်းမရောက်ခင် သင်္ဘောပေါ်မှာ တော့ တော်တော်ဒုက္ခရောက်ကြဦး မယ်ကွ၊ ငါ ကြားတာတော့ လမ်းမှာ ပဲ သေကြတဲ့ လူက မနည်းဘူးလို့ ပြောတယ်၊ အချင်းချင်း ရန်ပွဲတွေကလည်း ဆက်တိုက်ပဲ တဲ့ ၊ ငါကတော့ သူများ ချောင်းသတ်တာကို ခံရမှာ ပဲ ကြောက်တယ်"

"ဒီအတွက်တော့ ခင်ဗျား မပူပါနဲ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကတိ ပေးဖူးသလို ကျွန်တော် အားလုံး တာဝန်ယူတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဆိုတဲ့ အကောင် ထောင် ဆေးခန်းမှာ အလုပ်ရနေတုန်းပဲ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဆရာဝန် သုံးတဲ့ ဓားကောင်းကောင်း တစ်ချောင်းလောက် ရအောင် ကြံပေး စမ်းပါလို့ ခင်ဗျား သွားပြောဗျာ၊ ငွေ ဘယ်လောက်ပေးရပေးရ ကျွန်တော် ပေးမယ်၊ အဆောင် လက်နက် တစ်ခုခုလောက်တော့ ကိုယ့် လက်ထဲ ရှိထားဦးမှ ဖြစ်မယ်ဗျ၊ သူများ နဲ့ ပြိုင်သတ်ရတဲ့ အချိန်မှာ ကို

ယံက လက်ချည်းဗလာသက်သက် သွားသတ်လို့ ဘယ်တော့မှ နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး " "

ဒီဂါ ချက်ချင်း ထွက်သွား၏။

ကျွန်တော် လှည့်ပတ်ပြီး ဂေါ်ဂနီကို လိုက်ရှာ၏။ ကျွန်တော့်စအိုထဲ ဝှက်ပေး ထားရသော သူငွေများကို ပြန်ပေးရန်အတွက် ဖြစ်၏။ ဘယ်မှ ရှာမတွေ့ပါ။

နေ့လယ် တစ်နာရီခန့်တွင် ဒီဂါ ပြန်ရောက်လာ၏။ သူနှင့် အတူ ကျွန်တော် လိုချင်နေသော ဆရာဝန်သုံး ဓားချွန်တစ်ချောင်းလည်း ပါလာ၏။ ထိုဓားချွန်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း ကျွန်တော့်ခြေအိတ်များ အတွင်း ဌ ဝှက်ထားလိုက်၏။ မကြာမီ ဂေါ်ဂနီလည်း ရောက်လာ၏။

"ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာနေတယ်ဆို"

သူ့ကို ကြည့်ရသည် မှာ ပြန်ကျန်းမာ လာပြီ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ မျက်လုံးများမှာ လည်း အရောင်တောက်နေပါသည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအဆောင်ငွေတွေ ပြန်ပေးချင်လို့ပါ"

ဂေါ်ဂနီ၏ မျက်နှာ ချက်ချင်း ပျက်သွား၏။

"ခင်ဗျားပဲ ဆက်သိမ်းထားပေးပါလားဗျာ"

"မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောနဲ့ ပင်လယ်ခရီး သွားရတော့မယ်၊ လမ်းမှာ အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး တွေ့နိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ခင်ဗျားငွေတွေလည်း ကြားက ဆုံးနေဦးမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း တာဝန် မယူချင်တော့ဘူး"

"ခင်ဗျားပဲ သိမ်းထားပေးပါဗျာ၊ ခင်ဗျား တစ်ခုခုဖြစ်လို့ မှ ဆုံးရင်လ

ည်း ဆုံးပါစေ၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလက်ထဲ ဒီငွေ အပ်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော့်ငွေလို့ လည်း သဘောမထားတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားငွေ ဖြစ်သွားပြီလို့ ပဲ စိတ်ထဲမှာ သတ်မှတ်ထားလိုက်တယ်၊ တစ်ကျွန်း ရောက်တဲ့ အခါ ခင်ဗျား သုံးချင်သလိုသုံး၊ ခင်ဗျား ပြန်ပေးသလောက်ပဲ ကျွန်တော် ယူမယ်"

"ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား ဒီငွေတွေ ပြန်ယူထားရမှာ တော်တော်ကြောက်နေတယ် ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားကို ရန်ရှာနေတဲ့ လူတွေ ရှိလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘယ်သူလဲ"

"အာရပ် သုံးကောင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားတဲ့ နေရာကို နောက်က တကောက် ကောက် လိုက်ပြီး လစ်မယ့်အကွက်ကို ချောင်းနေကြတယ်၊ ကျွန်တော့်စအိုထဲမှာ အဆောင်ငွေ ရှိတယ်လို့ သူတို့ ထင်နေကြတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး ဆိုတာလည်း သူတို့ မြင်သာ အောင် အမျိုးမျိုး လုပ်ပြပြီးပြီ၊ အဲဒါလည်း တကောက်ကောက် လိုက်နေကြတုန်းပဲ၊ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်အဆောင်ငွေကို တစ်ယောက်ယောက် လက်ထဲမှာ အပ်ထားတာကို သူတို့ ရိပ်မိနေကြတယ်နဲ့ တူတယ်၊ တစ်ကျွန်းသင်္ဘောပေါ် မတက်ခင်တော့ ကျွန်တော် အပ်ထားတဲ့ ဆီက ကျွန်တော့်ငွေကို ကျွန်တော် ပြန်ယူရမှာ ပဲ၊ ယူပြီးပြီ ဆိုတာ သူတို့ သိတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သတ်ပြီး လုကြဖို့ ကြံထားကြတယ် ထင်တယ်"

"ဘယ်မှာ လဲ ဒီကောင်တွေ၊ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပြစမ်း"

ကျွန်တော် ဂေါ်ဂနီနောက်မှ လိုက်သွား၏။ ရေချိုးခန်းအနီး၌ အာရပ် သုံးကောင် ကို တွေ့၏။ သူတို့ နှင့် အတူ ကော်ဆီကန်ဓားပြခေါင်းဆောင် 'မာရိန်း' ထိုင်နေ၏။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင် ဤအာရပ်သုံးကောင်မှ

မာရိန်း၏ နောက်လိုက်များ ဖြစ်မည်ကို တွေးမိ၏။

"ဘယ်လိုလဲ မာရိန်း"

"ဘယ်လိုလဲ ပါပီလွန်၊ တို့ မနက်ဖြန် ခရီးဆက်ရတော့မယ်နော်"

"အေး.. ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာ မာရိန်း၊ ဟောဒီ ဂေါ်ဂနီဟာ ငါ့ရဲဘော်ပဲ၊ မင်းတို့ သူ့နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး အလစ်ချောင်းနေကြတယ်ဆို"

မာရိန်းသည် ချက်ချင်း ကျားသစ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ပင် ထိုင်နေရာမှ လျင်မြန်စွာ ထလိုက်၏။ မာရိန်းမှာ အရပ်ငါးပေ ရှစ်လက်မခန့်ရှိပြီး အလွန်ကျစ်လျစ်ကြွိခိုင်သူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် လျင်မြန်စွာ ခြေအိတ်တွင်း အံ့ဝှက်ထိုးထားသော ဓားချွန်ကို ဆွဲထုတ် လိုက်၏။

မာရိန်းသည် ဓားချွန်ကို မြင်သည် နှင့် ပြန်ငြိမ်ကျသွား၏။

"ပါပီလွန်၊ ဒီကောင်ဟာ မင်းရဲဘော် ဆိုတာ ငါတို့ မသိဘူး၊ မင်း သိတဲ့ အတိုင်း တစ်ကျွန်းရောက်မယ့်အချိန်မှာ ငွေမပါရင် မလွယ်ဘူး ဆိုတာ၊ တို့ မှာ ခု ငွေတစ်ပြား မှ မရှိသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် တို့ ငွေရှာနေတာ၊ ဒီကောင် မင်းလူမှန်း စောစောကသိရင် တို့ သူ့နောက် လိုက်မနေပါဘူး"

"အေး.. ခု သိပြီဆိုရင် မလိုက်နဲ့ တော့ပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ ကြိုက်တဲ့ တခြား လူ တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားကြိုကြပါ၊ ငါ့ရဲဘော်ကိုတော့ မကြိုပါနဲ့ "

မာရိန်းက အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက်၏။ ရန်ပွဲ ရင်မဆိုင်ရဘဲ ဂေါ်ဂနီ နှင့် ကျွန်တော် ချောချောမောမော ပြန်ထွက်လာနိုင်၏။ ဂေါ်ဂနီမှာ မာရိန်းနှင့် ကျွန်တော် အပြန်အလှန် ပြောကြသော စကားများကို ကြားမှ ပို၍ ထိတ်လန့်သွား၏။ သူ့အဆောင်ငွေ ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်ပေး၍

မယူတော့ပါ။ ကျွန်တော်ပင် ဆက်သိမ်းထားပေးရန် အမျိုးမျိုး တောင်းပန်၏။ ထို့ကြောင့် မယူချင်ဘဲ သူ့ငွေများကို ကျွန်တော် ဆက် လက်ခံထားရ ပြန်သည် ။

ထိုညက ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခန်းတည်း အတူတူအိပ်ရသည့် တစ်ကျွန်း သွားရ မည့် အကျဉ်းသားများမှာ ဆယ့်တစ်ယောက် ရှိ၏။ တစ်ညလုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားမပြောကြပါ။ မနက် အမိပြင် သစ်နိုင်ငံကြီးကို စွန့်ခွာပြီး အမေရိကတိုက်မှ တစ်ကျွန်းသို့ သွားကြရ တော့မည်။ ကိုယ့်တစ်သက်တွင် နောက်တစ်ကြိမ် ပြင်သစ်မြေသို့ နင်းချင်မှ နင်းကြရတော့မည်။ လူတိုင်း ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် ငြိမ်သက်နေကြ၏။

ဒီဂါမှာ တစ်ညလုံး မအိပ်ပါ။ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ် ဖွာနေ၏။ ကျွန်တော့်မှာ လည်း ကျွန်တော့်အတွေးများမှာ ကျွန်တော့် ဖခင်ထံသို့ ရောက် သွားသည် ။ ကျွန်တော့်ဇနီးထံသို့ ရောက်သွားသည် ။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က နေခဲ့သောအိမ် ဆီသို့လည်း ပြန်ရောက်သွား၏။ ကျွန်တော့်မိသားစု တစ်ခုလုံးမှ ကျွန်တော့်ချစ်သူ အားလုံး ၏ မျက်နှာမှာ တစ်ဦးချင်း ကျွန်တော့်မျက်စိတွင် ပေါ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် မပြန်လမ်း ခရီးကို သွားရတော့မည်လား။

ကျွန်တော်သည် တွေဝေနေသော ကျွန်တော့်အတွေးများကို ချက်ချင်း အစ သတ်ပစ်လိုက်၏။

'ငါ့အသက်ဟာ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ငါ့အရွယ်ဟာ ငယ်ငယ် လေး ရှိသေးတယ်၊ လောကဓံရဲ့ လှိုင်းဒဏ်မှန်သမျှကို ငါ ကြံ့ကြံ့ ခံနိုင်သေးတယ်၊ လာကြ စမ်း၊ ဘယ်လို ဒုက္ခလှိုင်းမျိုး လာကြမလဲ၊ ငွေလည်း ငါ့မှာ ရှိတာပဲ၊ ငါ့ကိုယ်ပိုင်ငွေပဲ ဖရန့်ငါးထောင်ကျော်၊ ဂေါ်ဂနီရဲ့

ငွေက နှစ်သောင်းကျော်၊ ဒီငွေတွေနဲ့ လည်း ငါ့ဘဝ ရှင်သန် ရေးကို အမျိုးမျိုး ကြံနိုင်ဦးမှာပဲ'

ရုတ်ခြည်းပင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ သံမဏိ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်၏။ တစ်ကျွန်း ရောက်သည် နှင့် ထွက်ပြေးမည့် စီမံကိန်း စမည်။ ဒီဂါ၊ ဂေါ်ဂနီတို့ နှင့် အတူ ပြေးမည်။ ခြေအိတ်ထဲ ဝှက်ထားသော ဓားချွန်ကို လှမ်းစမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပို၍ အားမာန် များ တက်လာကြသလို ခံစားလိုက်မိ၏။

မနက် သုံးနာရီ ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲသို့ အိတ်ရှည်ဆယ့်တစ်လုံး လာပို့သွား ၏။ တစ်ကျွန်းတွင် ဝတ်မည့် အဝတ်အစားများ ဖြစ်၏။ မကြာမီ ကျွန်တော့်အနီးသို့ ပီရော့ လျှောက်လာ၏။ ပီရော့မှာ ကျွန်တော့်တို့ ပြင်သစ်မြေအောက်ကမ္ဘာမှ ဝါရင့် အဖွဲ့သား တစ်ဦး ဖြစ်၏။

"ဘယ်လိုလဲ ပါပီလွန်၊ ခု တစ်ကျွန်းသွားရခါနီးမှာ မင်းစိတ်ထဲ ဘယ်လို ရှိလဲ"

"မင်းစိတ်ထဲမှာ ရော"

"ငါကတော့ အမေရိကတိုက် သွားချင်နေတဲ့ လူပဲ၊ အမေရိကတိုက် သွားပြီး ခြေချမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး အမြဲငွေစုခဲ့တာ၊ ငါက ဖဲသမား မဟုတ်လား၊ ခရီးစရိတ် ပြည့်အောင်ကိုပဲ ဘယ်တော့မှ မစုနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ခုမှ ပဲ အစိုးရစရိတ်နဲ့ ငွေမကုန်ဘဲ သွားရ တော့မယ်၊ ဟဲ့..ဟဲ့"

ပီရော့က သူ့စကားကိုသူ သဘောကျပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်လိုက်၏။ ကျွန်တော် လည်း ရော၍ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဘေးတွင် ငှက်တုတ်ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာနေသော ဒီဂါကမူ-

"ငါကတော့ တို့ ရဲ့ အင်မတန်လှပတဲ့ ပြင်သစ်အမိမြေကြီးကို ခွဲပြီး

သွားရမှာ ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲကွာ"

"ဆွေးမနေစမ်းပါနဲ့ ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အင်မတန် လှတယ် ဆိုတဲ့ ပြင်သစ် အမိ မြေကြီးမှာ အင်မတန်လှတဲ့ တရားဥပဒေကျတော့ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မြေပဲ လှတာ၊ ဥပဒေက လှတာ မဟုတ်ဘူး "

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး၏ အတွေးများမှာ တစ်ကျွန်း ရှိရာ တောင်အမေရိကသို့ ပျံလွင့်သွားကြပြန်၏။ တစ်ခန်းလုံးမှာ စောစောကကဲ့သို့ပင် ပြန်၍ ငြိမ်သက်၍ သွားပြန်၏။

* * *

အခန်း(၂)
တစ်ကျွန်းခရီး

နံနက် ခြောက်နာရီတွင် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာကြ၏။
ထောင်ဝါဒါ အားလုံးမှာ ယနေ့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထား၏။ သူတို့
အင်္ကျီမှ ကြေးကြယ်သီးကြီးများကိုလည်း ပြောင်နေအောင် တိုက်ထား၏
။

မနက်စာ ကျွေး၏။

ကိုယ့်အဝတ်အိတ်ကိုယ် သယ်ပြီး တစ်ကျွန်းသမားအားလုံး တန်းစီ
မတ်တတ် ရပ်ရ၏။ တန်းစီမှုမှာ မိနစ် ၂၀ခန့် ကြာ၏။ နှစ်ယောက် တစ်
တွဲ စီရ၏။ တန်းစီပြီး သည် နှင့် အင်္ကျီဖြူဝတ် ထောင်ဝါဒါများ ခြံရံပြီး
ထောင်တံခါးမကြီးမှ စထွက်ရ၏။

သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြပြီ။

မြောက်မြားစွာသော လူအုပ်ကြီးမှာ တန်းစီ လျှောက်လာသော တစ်
ကျွန်း သွားကြ မည့် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ လမ်း
ဘေးရှိ အိမ်တိုင်း၏ ပြတင်းပေါက်တွင် လည်း လူများ ပြည့်နေ၏။ မျောက်ပွဲ
လာကြည့်သလိုပင်။ လေချွန်သံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်
၏။ အသံလာရာသို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏
ပြတင်းပေါက်မှ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ဇနီး နီနက်တီး။ သူမဘေးတွင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အင်တိုနီ။ နောက် အင်တိုနီဘေးတွင် ဒီဂျီဇနီး။ အားလုံးပင် ကျွန်တော့်တို့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းလှပါသည် ။ ကျွန်တော့်ဇနီး ယနေ့ မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းသည် ကျွန်တော့် ဘဝတွင် နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အကျဉ်းသားအားလုံး မည်သူမျှ စကားမပြောကြပါ။ လုံးဝ ဆိတ်ငြိမ်နေ၏။ ဝါဒါများကလည်း ဘာမျှ မပြော။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့မှာ အသံတိတ် လမ်းလျှောက်သွားနေ ကြသလို ရှိ၏။ အမှန်တော့ မည်သူ့ရင်ထဲတွင် မျှ အသံထွက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။

အကျဉ်းသားအားလုံး သင်္ဘောဝမ်းခေါင်းထဲသို့ ဆင်းကြ၏။ ဤဝမ်းခေါင်းမှာ ပင်လယ်ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်တို့ စံမြန်းကြရမည့် နေရာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်လက်ကို လူတစ်ယောက်က ဖျတ်ခနဲ ကုတ်ဆွဲလိုက်၏။ ဂျူလော့ ဖြစ်၏။

"ပါပီလွန်၊ လာ လာ၊ မြန်မြန်၊ နေရာဦးရအောင်၊ ဟောဒီနားက အကောင်းဆုံး ပဲ၊ ဟိုပေါ်မှာ အသေပိတ်ထားတဲ့ သံပြတင်းဘောင် မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအပေါက်ကို သင်္ဘော ပင်လယ်ထဲ ရောက်တော့ လာဖွင့်ပေးလိမ့်မယ်၊ ဝမ်းဗိုက်ထဲက လိုက်ရတဲ့ အခါ ပြတင်းပေါက်နား နေရာရဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်"

ဂျူလော့ ခုမှာ တစ်ကျွန်းမှ တစ်ခေါက် ပြန်ခဲ့ဖူးပြီ။ သူ့တွင် အတွေ့အကြုံ ရှိသည် ။ သူ့ကို တစ်လမ်းလုံး ဆရာတင်သွားရတော့မည် ဖြစ်၏။

ဂျူလော့နှင့် ကျွန်တော် နေရာဦးလိုက်ကြ၏။ ဂျူလော့ကို ဒီဂါနှင့် ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ ဦးထား သော နေရာကို လာဝင်လု၏။ ဂျူလော့က ထိုအကျဉ်းသား၏ ကုပ်ကို ရုတ်တရက် လျင်မြန်စွာ လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး...

"ဒီမှာ ငါ့လူ၊ မင်း တစ်ကျွန်းရောက်တဲ့ အထိ အသက်နဲ့ ကိုယ် မြဲပြီး သွားချင်ရင် တို့ ဦးထားတဲ့ နေရာကိုတော့ လာမလုနဲ့ "

ထိုအကျဉ်းသား လန့်သွားဟန် ရှိ၏။ ချက်ချင်း သူ့အထုပ် သူ ပြန်ကောက်ပြီး အမြီးကုပ်၍ ပြန်ထွက်သွား၏။ ဒီဂါသည် ဂျူလော့၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ပုံများကို ကြည့်ပြီး သူ့စိတ်ထဲ၌ အလွန်ကျေနပ်အားရသွားဟန် ရှိ၏။

"ငါလည်း မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ နေလိုက်ရမှာ ပဲ စိတ်ထဲ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိသွားသလိုပဲ"

"ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ နေရလို့ တော့ စိတ်သာချ၊ ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ ပြင်သစ်မြို့တော်ကြီးထဲက တိုက်ခန်းတစ်ခု အလုံပိတ်ပြီး နေတာထက်တောင် ကျုပ်တို့ ကြားထဲ နေရတာ ပိုလုံခြုံဦးမယ်"

တစ်ကျွန်း ရောက်သည် အထိ ပင်လယ်ခရီးမှာ ဆယ့်ရှစ်ရက် ကြာ၏။ ထူးခြား သော ဖြစ်ရပ်ဟူ၍ တစ်ခုသာ ရှိ၏။ တစ်ည အားလုံး အိပ်ပျော်နေချိန် လူတစ်ယောက် ကြောက်မက်ဖွယ် အော်သံကို ကြားရပြီး အားလုံး ထကြည့်လိုက်သောအခါ၌ အကျဉ်းသား တစ်ယောက် ဓားဒဏ်ရာဖြင့် သေနေ၏။ ချက်ချင်းပင် သင်္ဘောအပေါ်ထပ်မှ ဝါဒါ အစိတ်၊ သုံးဆယ်ခန့် သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ဆင်းလာကြပြီး အကျဉ်းသားအားလုံးကို ကိုယ်တုံးလုံး ချွတ်ခိုင်း၏။ လူသတ်လက်နက်ကို လိုက်ရှာ၏။ ကျွန်တော်လည်း လျင်မြန်စွာ ကျွန်တော့် ခြေအိတ်ကြားမှ ဓားချွန်ကို ခြေဖဝါးအော

က် နင်း၍ ဝှက်ထားလိုက်၏။ ကံဆိုးသည် မှာ ဓားမှာ နှစ်ဖက်လွှ ဖြစ်၍ နင်းထားသော ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးကို စူးနေ၏။ သွေးများက တစ်မိမိမှ ထွက်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ဣန္ဒြေမပျက် ခြေတစ်ဖက်တည်းတွင် အားပြုပြီး ရပ်နေလိုက်၏။

ကျွန်တော့်ဓားကို သူတို့ မတွေ့ပါ။ သို့သော် တခြား အကျဉ်းသားအချို့ထံမှ ဓား သုံးချောင်း၊ သံချွန် နှစ်ခု၊ သံဘူးဖောက်တံ အချွန် တစ်ခုနှင့် ရွှေကြိုးတစ်ချောင်းကို ရှာတွေ့သွား၏။ လက်နက်အမိ ခံရသော အကျဉ်းသား ခြောက်ယောက်လုံးကို အရှေ့ ခေါ်ထုတ်ပြီး ကို ယ်တုံးလုံးဖြင့် မတ်တတ်ရပ်နေစေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဗိုလ်မှူးဘာလော့ ရောက်လာ၏။ သူနှင့် အတူ သင်္ဘောကပ္ပတိန်နှင့် ထောင်ဆရာဝန်နှစ်ဦး ပါလာ၏။

"ဟောဒီဓားက ဒီကောင့်ဆီက မိတာ"

ဝါဒါတစ်ယောက်က ဗိုလ်မှူးဘာလော့ကို အစီရင်ခံလိုက်၏။

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

အကျဉ်းသားက ဝန်ခံ၏။

"ခေါ်သွား၊ ဒီကောင့်ကို စက်ခန်းအပေါ်က ဝက်ခြံက တစ်ကျွန်းရောက်တဲ့ အထိ လိုက်ပါစေ"

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆက်စစ်၏။ အားလုံး ဝန်ခံ၏။ ပြဿနာပေါ်သည် မှာ နောက်ဆုံးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ လူငယ် ဖြစ်၏။ အသက်နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်ခန့် အများ ဆုံး ရှိဦးမည်။ အားကစားသမားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့ဟန်ရှိ၏။ သူ့ခြေတံ လက်တံ များမှာ အလွန်သန်မာပုံရပါ

သည် ။

"ဟောဒီ အဝတ်အိတ်ကို သူ့ဘေးက တွေ့တယ်"

"ပြစမ်း၊ ဘာရှိလဲ ကြည့်ရအောင်"

ဗိုလ်မှူးဘာလော့က အဝတ်အိတ်ကိုယူပြီးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ စတာလင် ပေါင်သုံးရာ။ အမေရိကန် ဒေါ်လာနှစ်ရာနှင့် စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း တွေ၏။

"ဒါ မင်းပစ္စည်းတွေလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"နောက် ဒီကောင့်ဆီက ဘာမိသေးလဲ"

"ဒီဓားလည်း သူ့ဆီကပဲ မိတာ"

"ကောင်းပြီ၊ ဒီငွေတွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေအတွက်တော့ မင်းကိုဘာမှ အပြစ်မပေး ဘူး၊ ဒီဓားအတွက်တော့..."

"ဓားက ကျွန်တော့်ဓား မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘာပြုလို့ မဟုတ်ရမှာ လဲ၊ ငါ ဒီဓားကို မင်းဖိနပ်ထဲက တွေ့တာပဲ"

ဝါဒါတစ်ယောက်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဓား မဟုတ်ဘူး "

"မင်းဓား မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့ဓားလဲ"

"အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်ဓား မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော် ပြောတာပါ"

"မင်းနာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ"

ဗိုလ်မှူးဘာလော့က ဝင်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"ဆာဗီဒီရာ ရိုမီရို"

"မင်း အီတလီလူမျိုး ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား"

"မင်းကို ငါ တစ်ခွန်းပဲ မေးမယ်၊ ဒါ ဘယ်သူ့ဓားလဲ မှန်မှန်ပြော၊ စောစောက ကောင်တွေကို ပို့လိုက်တဲ့ စက်ခန်းအပေါ်က ဝက်ခြံဆိုတာ မင်း ဘယ်လို အခန်းမျိုးလဲ ဆိုတာ သိလား။ အခန်းကြမ်းခင်း သံပြား တွေဟာ မတ်တတ်ရပ်လို့ မရအောင် အမြဲပူနေ တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ အခန်း သွားနေတဲ့ ကောင်တွေဟာ ဒယ်အိုးထဲ ထည့်ပြီး အကြော်ခံ ရသ လိုပဲ တစ်ကျွန်းရောက်တဲ့ အထိ တွန့်လိမ်ပြီး လိုက်ရမယ်"

ဗိုလ်မှူးဘာလော့က ခြိမ်းခြောက်လိုက်၏။ အီတလီအကျဉ်းသားက လုံးဝ မမှုပါ။

"ဒီမှာ ထောင်မှူး၊ ကျွန်တော်ဟာ ဝါဒါသတင်းပေး၊ အကျဉ်းသား သစ္စာဖောက် မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီဓားဟာ ဘယ်သူ့ဓားမှန်း သိဦးလဲ ခင်ဗျားကို မပြောဘူး၊ ဒီဓားဟာ ကျွန်တော့်ဓား မဟုတ်ဘူး ။ မဟုတ်လို့ မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း ပြောပြတာ"

ဗိုလ်မှူးဘာလော့၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း မည်းသွား၏။ အလွန်ဒေါ သထွက် သွားပုံရ၏။ သင်္ဘောကပ္ပတိန်နှင့် နှစ်ကိုယ်ကြား တစ်မိနစ်ခန့် ဆွေးနွေးလိုက်ပြီး ကပ္ပတိန် က သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ကို လှမ်းအော်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်၏။ အလွန်ဗလကောင်း သော သင်္ဘော သားတစ်ယောက် တစ်လခန့် ရှိသော လက်ကောက်ဝတ်လောက် လုံးပတ် ရှိသည့် ကြိုးတစ်ချောင်း ယူပြီး ဆင်းလာ၏။ ဝါဒါများ အီတလီအကျ

ဦးသားကို ဝိုင်းဖမ်း ပြီး သင်္ဘော လှေကားတွင် ကပ်၍ ဇောက်ထိုး ကြိုး တစ်ချောင်းဖြင့် ချည်လိုက်၏။ ဗလ ကောင်းကောင်း သင်္ဘောသားက သူ့ လက်တွင် ပါလာသောကြိုးဖြင့် အီတလီ အကျဉ်းသား ကို အားရပါးရ ရိုက်တော့၏။ မြင်ကွင်းမှာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ပင် အရုပ်ဆိုးပါသည်။ ။ ရက်စက်လွန်းလှပါသည်။ ။ အီတလီအကျဉ်းသားမှာ တစ်ချက်မျှ အသံမထွက်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေရသော အကျဉ်းသားများမှာ ဆက်မကြားနေနိုင်ကြ တော့ပါ။

အားလုံး ကြိုညှိထားသလိုပင်-

"ခွေးတွေ"

"အမျိုးယုတ်တွေ"

"ကျွန်တွေ"

သံပြိုင် ဝိုင်းအော်ကြ၏။ ရုတ်ခြည်း အဓိကရုဏ်းကြီး ဖြစ်တော့မည့် ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။

"ဟေ့.. ရေနွေးငွေ့ပိုက်တွေ အကုန်ဖွင့်ပေးလိုက်စမ်း"

ကပ္ပတိန်လုပ်သူ၏ အမိန့်သံ ဖြစ်၏။

ရုတ်ခြည်း ရေနွေးပိုက်များ ပွင့်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ လူအုပ်ကို ရေ နွေးဖြင့် လှမ်းပက်၏။ ရေနွေးပူ၏ ဒဏ်မှာ ကြောက်စရာခံရသဖြင့် ချက်ချင်း အသံများ ပြန်တိတ် သွား၏။ လူ လေး ငါးယောက်မှာ ရေနွေးဒဏ် ကြောင့် ကြမ်းပေါ်မှ ပြန်မထနိုင်တော့ပါ။ ပြင်းထန်စွာ အပူလောင်ခြင်း ခံလိုက်ကြရဟန်ရှိ၏။

"ခွေးမသားတွေ၊ နောက်တစ်ခါ အသံထွက်ရဲရင် ထွက်ကြည့်၊ မင်းတို့ အားလုံး ကို မီးလောင်တိုက် သွင်းပစ်မယ်"

ဗိုလ်မှူးဘာလော့၏ ကြိမ်းမောင်းသံ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး လက်နက်ချ လိုက်ရလေပြီ။ သို့သော် စောစောက ဇောက်ထိုးချည်ထားသော အီတလီ အကျဉ်းသားကိုမူ ဆက်မရိုက်တော့။ ကြိုးပြန်ဖြုတ်ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသားများ ကြားထဲ ပြန်ပစ်ပေးလိုက်၏။ ဤအီတလီမှာ နောက်ခြောက်နှစ် ကြာသောအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ တစ်ကျွန်းမှ ပြေးဖော်ဖြစ်လာခဲ့ပြီး လမ်းတွင် သေဆုံးသွားရှာပါသည်။ ။

ပင်လယ်ခရီး ဆယ့်ရှစ်ရက်အတွင်း တစ်ကျွန်းအကြောင်းကိုလည်း အပြည့်အစုံ ပင် ဂျူလော့ထံမှ လေ့လာခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ။ တစ်ကျွန်းမှာ ဂီရာနာတွင် ရှိ၏။ ဂီရာနာမှာ တောင်အမေရိကတိုက်၏ အရှေ့မြောက်အဖျားတွင် ရှိ၏။ ပြင်သစ်နိုင်ငံပိုင် နယ်မြေ ဖြစ်၏။ ဂီရာနာတွင် ပင်လယ်သို့ စီးဆင်းဝင်လာသော မာလိုနီမြစ် ရှိ၏။ တစ်ကျွန်း ထောင်မကြီးမှာ မာလိုနီမြစ်၏ ပင်လယ်ဝမှ မြစ်ညာဘက် ၇၅ မိုင် အခြားတွင် ရှိ၏။ ယခု ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသားများ အဖွဲ့ တစ်ကျွန်း ထောင်မကြီးသို့ ရောက်သည် နှင့် ကျွန်တော်တို့ အထဲမှ အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည် ဟု သတ်မှတ်ခြင်း ခံထားရသော အကျဉ်းသား များကို ရွေးထုတ်မည်။ ဤအကျဉ်းသားများကို ပင်လယ်အတွင်းရှိသော ကျွန်းများ သို့ ပို့မည် ဖြစ်၏။ ကျန်လူများကိုမူ ထောင်မကြီး၌ သာ ထားပေမည်။ အထူးအန္တရာယ်ပေးနိုင် သူများ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော အကျဉ်းသားများကို ပို့မည့် ကျွန်းမှာ သုံးကျွန်း ရှိ၏။ ပင်မထောင်မှ မိုင် သုံးရာကျော် ဝေး၏။ ဒုစလုံ ဟူသော ကျွန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း အလုံပိတ်ထားမည့် အကျဉ်းသားများကို ထား၏။ ရိုင်းရယ် ဟူသော ကျွန်းတွင် အကျဉ်းသား အများ စုကို ထား၏။ ကျွန်းသုံးကျွန်းတွင် အကြီးဆုံးကျွန်း ဖြစ်၏။ စိန့်ဂျိုးဆက် ဟူသော ကျွန်းတွင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကို ထား၏။ ကျွန်းသုံးကျွန်း

လုံးတွင် အငယ်ဆုံးကျွန်း လည်း ဖြစ်၏။ ဤကျွန်းမှာ အသေအပျောက် များ လှသဖြင့် သရဲကျွန်းဟု အကျဉ်းသား များက ခေါ်၏။

ထောင်မှ ပြေးရန် ရည်ရွယ်ထားချက်ရှိသော အကျဉ်းသားသည် ပင် လယ်တွင်းမှ ကျွန်းများ သို့ အပို့ခံထားရပြီဟု ဆိုလျှင် ပြေးရန် မလွယ် တော့ပါ။ ပြေးရန် အလွယ်ဆုံးမှာ မာလိုနီမြစ်ဘေးတွင် ရှိသော ထောင်မ ကြာ မီးမ ၊ ဖြစ်၏။ အန္တရာယ်ရှိသော အကျဉ်းသားအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရသူများမှာ ယခု ကျွန်တော်တို့ တစ်ကျွန်း သင်္ဘောဆိုက်သ ည် နှင့် ထောင်မကြီး ရှိ အလုံပိတ် သီးသန့်အထူးအကျဉ်းခန်းများ သို့ အ ပို့ခံရမည် ဖြစ်၏။ ထိုအလုံပိတ်အခန်းသို့ ရောက်သွားပြီ ဆိုလျှင်လည်း ပြေးရန် မလွယ်တော့ပါ။ ဂျူလော့မှာ တစ်ကျွန်းမှ ပြေးလာ သူ ဖြစ်သဖြ င့် အန္တရာယ်ရှိသော အကျဉ်းသားစာရင်းဝင်နေသူ ဖြစ်၏။ သင်္ဘောဆို က်သည် နှင့် အလုံပိတ်သီးသန့် အထူးအကျဉ်းခန်းသို့ မြန်းရပေမည်။ ဂျူ လော့မှာ တစ်ကျွန်းမှ ဒုတိယအကြိမ် ဖောက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်ထားသူ ဖြစ်၏။ အလုံပိတ် အထူးအကျဉ်းခန်းသို့ မမြန်းနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့တွ င် အသင့်ဝှက်ဆောင်လာသော မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓားတစ်ချောင်း ရှိ၏။ ဤ ဓားဖြင့် သင်္ဘောဆိုက်ခါနီးတွင် သူ့ဒူးမှ အရေပြားကို ခြောက်လက်မခန့် လှီးဖြတ် မည်။ နောက် သင်္ဘောမှ အဆင်းတွင် လှေကားမှ လဲကျ၍ ဒူး တွင် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရ ဟန်ဆောင်မည်။ အထူးအကျဉ်းခန်းသို့ ရောက်ရမည့် အစား ဆေးရုံ ရောက်သွားအောင် ကြံမည်။ ဆေးရုံမှ ကျွန်းဖောက်ပြေးမည် ဖြစ်၏။ ဤသည် မှာ ဂျူလော့၏ စိတ်ကူး ဖြစ်၏။ သူ့ကုသိုလ်ကံမှာ ထူးလှပါသည် ။ သူ ကြံစည်စိတ်ကူးထားသည့် အတိုင်းလည်း အံ့စရာ လက်တွေ့ အောင်မြင်သွားခဲ့ပါသည် ။

* * *

အခန်း(၃)
မာလိုနီမြစ်နဖူးမှ ထောင်မကြီး

ထောင်မကြီးရှိသည့် ရွာသို့ သင်္ဘောဆိုက်တော့မည်။

သင်္ဘောဆိပ်တွင် ထောင်ဝါဒါများ အသင့် စောင့်ကြိုနေသည် ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ အားလုံးမှာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး နေကာဦးထုပ်များကို ဆောင်းထားကြ၏။

ရာသီဥတုမှာ အလွန်ပူလှ၏။ မာလိုနီမြစ်ရေမှာ ရှုံ့ရေဖြစ်ပြီး မြစ်ကမ်းပေါ်မှ သစ်တောကြီးများမှာ တောရိုင်းကြီးများ ဖြစ်၏။ စိမ်းစိုပြီး မျက်စိများကို အေးမြ၍ နေစေ ၏။ သင်္ဘောမှ ဥဩဆွဲလိုက်၏။ သစ်ပင်ထိပ်တွင် နားနေကြသော ငှက်များ လန့်၍ လေထဲ ပျံတက်လိုက်ကြပါသည်။ ထောင်မကြီးရှိသောရွာမှ ရွာသားများမှာ လူမည်းများ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသမားများ ပို့သော သင်္ဘောကိုလည်း အမြဲ မြင်တွေ့နေကြရဟန် ရှိ၏။ မည်သူမျှ အထူးဂရုစိုက်နေကြသည် ကို မတွေ့ရ။ သူတို့ ၏ သစ်သား အိမ်များ အရှေ့တွင် အေးချမ်းစွာ ထိုင်နေကြ၏။

သင်္ဘောဆိုက်လေပြီ။

မည်သူမျှ စကားမပြောနိုင်ကြသေး။ ဂျူလော့သည် သူ ဝှက်ယူလာသော မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓားပါးလေးဖြင့် သူ့ဘောင်းဘီကို ဒူးဆစ်နားမှ ဖြတ်လိုက်၏။ သူ့အသား ကိုမူ မလှီးနိုင်သေးပါ။ ယခု လှီးလိုက်မိလျှင် သွေးစများ ကုန်းပေါင်တစ်ခုလုံး ပေနေမည် ဖြစ်၍ သင်္ဘောအဆင်း၌ ၃

ဏ်ရာရသကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ခွင့် ရနိုင်တော့မည် မဟုတ် တော့ပါ။

သင်္ဘောတံခါး ပွင့်သွားလေပြီ။

ဝါဒါများ ဝင်လာကြ၏။ တစ်ကျွန်းသမားများကို သုံးယောက် တစ်တွဲ တန်းစီ ခိုင်း၏။ ထို့နောက် သင်္ဘောလှေကားမှ တံတားကုန်းပေါင်ပေါ်သို့ ဆင်းစေ၏။ ဂျူလော့ သည် သူ့ဘရိတ်ဓားလေးဖြင့် သူ့ဒူးနှစ်ဖက်လုံးကို ကြောက်မက်ဖွယ် အသားစိုက်ကြီးများ ပြုထွက်နေသည့် ဟန်မျိုး ဖြစ်အောင် အပေါ်အရေပြားကို လှီးဖြတ်ပစ်လိုက်၏။ သွေးများ ပန်းထွက်လာ၏။ ထို့နောက် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းတွင် သင်္ဘောလှေကားပေါ်မှ တံတားပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လှိမ့်ချလိုက်၏။ ဂျူလော့၏ သရုပ်ဆောင်မှုအားလုံးမှာ အောင်မြင်ပါ သည် ။ ဝါဒါများက ကုန်းပေါင်ပေါ် လဲနေသော ဂျူလော့ကို ဝိုင်းထူပြီး ဒူးမှ ပြင်းထန် သော ဒဏ်ရာကို ကြည့်ပြီး လူနာထမ်းစင်ဖြင့် ဆေးရုံခေါ်သွားကြ၏။

ကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကို လူအများ ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ တရုတ်၊ ကုလား၊ လူဖြူ၊ လူမည်း လူစုံ ဖြစ်၏။ အားလုံး ထောင်ထွက်များ ဖြစ်ကြဟန်ရှိ၏။ သူတို့ အနီးတွင် ထောင်ဝါဒါများ ၏ သားမယားများ ဖြစ်ဟန်ရှိသော အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးများ လည်း တွေ့ရ၏။ သူတို့ အားလုံး ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ နွေဥတုတွင် ဝတ်လေ့ရှိသော အင်္ကျီအဝတ်အစား များကို ဝတ်ထား၏။

ထောင်တံခါးမကြီး ပွင့်သွား၏။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ထောင်ကြီးထဲ လျှောက်ဝင်လာကြ၏။

"ရပ်"

တန်းစီလျှောက်နေကြသော အကျဉ်းသားတန်းကြီးမှာ ရပ်သွား၏။

"မင်းတို့ အဝတ်အစားအိတ်တွေကို မင်းတို့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ချ၊ လက်တွေကို အပေါ်မြှောက်ထား"

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို မြက်ဦးထုပ် တစ်လုံးစီ လိုက်ဝေပေး၏။ ကံကောင်းလှ ပါသည် ။ မြက်ဦးထုပ် ဆောင်းလိုက်ရမှာ ပင် ပြင်းထန်သော အပူဒဏ်မှ ချက်ချင်း အနည်းငယ် သက်သာသွားသလို ရှိ၏။

ထို့နောက် ဝါဒါအကြပ်တစ်ယောက် စာရင်းတစ်ခုနှင့် ရောက်လာပြီး လူနာမည် များကို ခေါ်၏။ ဂျူလော့ သင်္ဘောပေါ်တွင် ကြိုပြောပြထားသည့် အတိုင်း အန္တရာယ်ရှိသော အကျဉ်းသားအဖြစ် သတ်မှတ်ခံထားရသူများကို ရွေးထုတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

"ဂျူလော့ပီနက်"

"ဂျူလော့ပီနက်"

"သင်္ဘောအဆင်းမှာ လဲကျပြီး ဒဏ်ရာရာလို့ ထောင်ဆေးရုံ ပို့ထားပါတယ်"

"အေး..အေး၊ ကောင်းပြီ"

ထို့နောက် ကျန်အကျဉ်းသားများကို ဆက်စစ်ဆေး၏။

စစ်ဆေးမှု ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကိုယ့်အတွက် သတ်မှတ်ပေးထား သော အိပ်ရာ နေရာများ သို့ သွားရ၏။ အိပ်ရာမှာ ကြိုးပုခက် အိပ်ရာများ ဖြစ်၏။ ညနေ ၆ နာရီတွင် အလင်းရောင် ရုတ်တရက် ပျောက်ပြီး ညဖြစ်သွား၏။ လူဟောင်း တစ်ကျွန်းသမား နှစ်ယောက်က မီးအိမ်များကို ယူ လာပြီး လိုက်ထွန်းပေး၏။ ည ၉ နာရီတွင် အားလုံး အိပ်ရပါသည် ။ ရာသီဥတုမှာ ညအချိန် ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ပူ

ဆဲ ဖြစ်၏။ လူတိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး ချွတ်ပြီး ဘောင်းဘီတိုလေးများ နှင့် အိပ်ကြ၏။

မနက် ၆ နာရီတွင် အိပ်ရာမှ ထရ၏။ အလင်းရောင် မပေါ်သေးပါ။ မနက် ၆ နာရီခွဲတွင် အလင်းရောင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာ၏။ အပူပိုင်းဒေသ၌ အလင်းရောင် ပေါ်ပုံ၊ ပျောက်ပုံများမှာ ဥရောပနှင့် လုံးဝ မတူပါ။ မနက်စာ ကော်ဖီတိုက်၏။

မနက် ၉ နာရီတွင် ဝါဒါနှစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ မနေ့က မြင်တွေ့ခဲ့သော အဖြူရောင်ဝတ်စုံများကိုပင် ဝတ်ထား၏။ နှစ်ယောက်လုံးမှာ ကော်ဆီကန် နယ်သားများ ဖြစ်၏။ အကျဉ်းသားများ ထဲမှ သူတို့ နယ်သားများကို ရှာပြီး ကော်ဆီကန် ဘာသာနှင့် စကားပြောနေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆေးခန်းတာဝန်ခံ အကျဉ်းသားလည်း ရောက်လာ၏။ လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

"ဟေ့- ပါပီလွန်"

ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော် အံ့ဩသွား၏။

"ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား"

ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။

"ကျွန်တော် 'ဆီရာ'လေဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဒင်တီးမှာ တုန်းက ကပွဲ အတူ နွဲ့ခဲ့တာ မမှတ်မိတော့ဘူးလား"

"အိုး သိပြီ၊ ခင်ဗျားက ၁၉၂၉ ခုနှစ်တုန်းက အပြစ်ချခံရတာပဲ၊ ခု ၁၉၃၃ ခုနှစ် ရှိနေပြီ။ ခင်ဗျား ဒီမှာ လေးနှစ်တောင် ရှိနေပြီပဲ။ ခုအထိ မလွတ်သေးဘူးလား"

"တစ်ကျွန်းရောက်နေပြီ ဆိုတော့ လွတ်တာကတော့

အေးအေးပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာ ခင်ဗျား နေမကောင်းဘူးလို့ အမြန်လာသတင်း ပို့၊ ကျန်တာ ကျွန်တော် ကြည့်လုပ်ပေးမယ်၊ ဒီကရော ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ လား။"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ လောကကပဲ၊ ဒီဂါ.. ဒါ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ 'ဆီရာ'ပါ"

ဒီဂါနှင့် ဆီရာကို ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

"ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားလည်း ဆေးသတင်းပို့ လိုက်ခဲ့၊ ပါပီလွန်၊ ခင်ဗျား ကတော့ ပန်းနာရှိတယ်လို့ ပြော၊ ကျွန်တော် နေ့လယ် ဆယ့်တစ်နာရီ ဆေးခန်းမှာ ရှိမယ်၊ ဪ- ခဏ နေကြဦးနော်၊ ကျွန်တော် တခြား လူမ မာစာရင်းတွေ လိုက်ကောက်လိုက်ဦးမယ်"

'ဆီရာ' ထွက်သွား၏။ ဆီရာနှင့် တွေ့လိုက်ရခြင်းမှာ ကျွန်တော်၏ လွတ်မြောက်မှု ပထမအဆင့်ကို မကြိုးစားဘဲ ရလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဆီရာ တစ်နာရီခန့်အတွင်း ပြန်ရောက်လာ၏။ သူနှင့် အတူ ဝါဒါတစ်ယောက် ပါလာ၏။

"ပါပီလွန်၊ ဒါ ကျွန်တော့်ဆရာပဲ၊ ဒီထောင်ကြီးရဲ့ ဆေးခန်းတာဝန်ခံ ဝါဒါ"

ကျွန်တော်နှင့် ဒီဂါတို့ နှစ်ယောက်က ထောင်ဝါဒါကို ကျိုးနွံစွာ နှုတ်ဆက်လိုက် ကြ၏။

"မင်း ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မှာ လဲ"

"ဆယ့်တစ်နာရီ"

"ကောင်းပြီလေ၊ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးတော့ လာခဲ့ကြပေါ့"

နေ့လယ် ၁၁ နာရီတိတိတွင် ဒီဂါနှင့် ကျွန်တော် ထောင်ဆေးပေးခန်းသို့ ရောက် သွားကြ၏။ နေမကောင်း၍ ဆရာဝန် လာတွေ့သော အကျဉ်းသားမှာ ၆၀ ခန့် ရှိ၏။ လူနာစောင့်အခန်းတွင် အချိန်အတန်ကြာပင် စောင့်နေရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဆီရာ ပေါ်လာ ၏။ ဆရာဝန်ဆီ ခေါ်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်နှင့် ဒီဂါနှစ်ယောက်လုံး ဆေးရုံတက် ခွင့် ရသွားကြလေပြီ။

ကျွန်တော်က ဆီရာကို ဂျူလော့အကြောင်း မေးလိုက်၏။

"ဟိုဘက်အဆောင်မှာ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာပြောချင်လို့ လဲ၊ ကျွန်တော် သွားပြောပေးမယ်"

"ဘာမှ တော့ အထူးမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဒီဂါ နှစ်ယောက်လုံး ဆေးရုံပေါ် ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းသာ သူ့ကို တွေ့ရင် ပြောပြလိုက်ပါ"

ဆီရာမှာ ထောင်ဆေးရုံတစ်ခုလုံးအတွင်း ကြိုက်သလို သွားခွင့်ရ၏။ ကျွန်တော် တို့ အခန်းတံခါးမှာ အမြဲပိတ်ထား၏။ အစောင့် အာရပ်တစ်ယောက်က သော့ကိုင်အဖြစ် အမြဲစောင့်နေ၏။ တကယ်တော့ ဤသော့ကိုင် အာရပ်မှာ လည်း အကျဉ်းသားတစ်ဦး ပင် ဖြစ်၏။ ဝါဒါဦးရေ နည်းနေသဖြင့် ထောင်သားထဲမှ ရွေးချယ် တာဝန်ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။ အခန်းတံခါးမကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝါဒါ သုံးယောက် ရှိ၏။ ကုလားထိုင် တစ်လုံးစီပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီး သူတို့ ပေါင်ပေါ်တွင် ရိုင်ဖယ် သေနတ် တစ်လက်စီကို အသင့်တင်ထား၏။ ပြတင်းပေါက်များ တွင် အရွယ် အလွန်ကြီးသော သံမဏိသံတိုင်များ နှင့် ကန့်၍ အသေကာထား၏ ။ ကျွန်တော် ယခု ဆေးရုံအခန်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ဘယ်လို ထွက်ပြေးရမည်ကို စဉ်းစားကြည့်၍ လမ်းစ လုံးဝ မမြင်သေးပါ။

ကျွန်တော်တို့ နေသော အဆောင်နှင့် ဂျူလော့ နေသော အဆောင်ကြားတွင် ပန်းခင်းကြီး ရှိ၏။ ဂျူလော့ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနီးမှ ပေါ်လာ၏။ သူ့လက်တွင် ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ် ကိုင်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့ ကို ရုတ်တရက် ထောင်ပြ၏။

'ကြိုးစားပေး' ဟု မြေဖြူနှင့် ရေးထားသည် ကို တွေ့ရ၏။

နောက် မကြာမီ အကျဉ်းသားအလုပ်သမား တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ အခန်းသို့ ဝင် လာပြီး ဂျူလော့ထံမှ စာတစ်စောင်ကို ခိုးပေးသွား၏။ သူ့စာတွင် သူ ကျွန်တော်တို့ အဆောင်သို့ ပြောင်းခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားနေကြောင်းနှင့် တကယ်လို့ သူ ပြောင်းလာ၍ မရလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ဒီဂါ သူ့အဆောင်သို့ အမြန်ပြောင်းလာရန် ညွှန်ကြားထားပြီး ကျွန်တော်တို့ အဆောင်တွင် ရန်သူရှိ၍ အထူးသတိထားနေရန်များ ပါရှိ၏။

ဂျူလော့မှာ ရတနာဆိုင်ဖောက်ဝိဇ္ဇာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ ဆိုင်ဖောက်သည် မှာ အခြားလူများကဲ့သို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖောက်သည် မဟုတ်။ ရတနာဆိုင်မှ ပစ္စည်းများ အလှပြထားသည့် မှန်ဖီရိုကို နေ့လယ်ကြောင်တောင် ရိုက်ခွဲ၍ တစ်ချိတ်ည်း ရနိုင် သလောက် သယ်ပြီး မလှမ်းမကမ်းတွင် အသင့်စောင့်နေသော ကားနှင့် လှပြေးသော အလုပ် ဖြစ်၏။ ဂျူလော့မှာ သတ္တိအလွန်ရှိပြီး လက်အလွန်သွက်သူ ဖြစ်သဖြင့် သူ့လုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်၏။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ပါရီမြို့ပေါ်၌ ဆိုင်ဖောက်သည့် လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် ဖရန့်ငွေ သန်းချီပြီး သူ ပွသွားဖူး၏။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် ဘယ်သူ လက်ထောက်ချ၍ သူ အဖမ်းခံလိုက်ရသည် ကို ဂျူလော့ ကျွန်တော့်ကို မပြောပြပါ။ သူ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ထောင်ဒဏ်ဖြင့် တစ်ကျွန်း အပို့ခံရပြီး ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သောအခါ၌ ပြင်

သစ် ပြန်လာ၏။ ပါရီမြို့ပေါ်ရှိ သူ့အပေါ်၌ သစ္စာဖောက်သွားသော ပစ္စည်းလက်ခံကို သတ်ရန်အတွက် ဖြစ်၏။ သို့သော် ပစ္စည်းလက်ခံက သူ့ရောက်နေသည့် သတင်းကို ကြိုအနံ့ခံနိုင်ပြီး ရဲကို သတင်းပေးလိုက်သဖြင့် ရဲမှ ပြန်ဖမ်းခြင်းကို ခံရကာ ယခု ကျွန်တော်တို့ နှင့် ဒုတိယအကြိမ် တစ်ကျွန်း ပါလာခြင်း ဖြစ်၏။

ထောင်ဆေးရုံသို့ ရောက်နေသည် မှာ တစ်ပတ် ရှိသွားလေပြီ။ ဆေးရုံ တစ်ပတ် တက်ခမှာ ဖရန်ဇွေနှစ်ရာ ကျိတ်ပေးရ၏။ တစ်ခန်းတည်းနေ အခြား အကျဉ်းသားများ နှင့် ပိုပြေလည်ရန်အတွက် ဒီဂါနှင့် ကျွန်တော် ထောင်အပြင်ဘက်မှ ဆေးလိပ်များ မှာ၍ အခြားအကျဉ်းသားများကို ဝေပေး၏။ အကျဉ်းသားအားလုံးနှင့် ပင်မကြာမီ အလွန် ရင်းနှီးသွား၏။ ဒီဂါမှာ ကာရိုနား ဆိုသည့် အကျဉ်းသားအိုကြီးနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသွား၏။ ကာရိုနားက ဒီဂါမှာ ပြင်ပလောက၌ အလွန်ချမ်းသာသူ ဖြစ်သည် ကို တစ်ထောင်လုံး သိနေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဤထောင်မှ ဖောက်ပြေးလျှင် ထောင်ပြင် ရောက်သည် နှင့် ထောင်ပြင်၌ ငွေမရှိ၍ ပြင်သစ် မပြန်နိုင်ဘဲ တေပေနေသော အကျဉ်းသားဟောင်းများ ဒီဂါ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ငွေကို လုရန်အတွက် ဝိုင်းသတ်ကြမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထောင်ဖောက် ပြေးရန် စိတ်မကူးသင့်ကြောင်း ပြော၏။ ဒီဂါက ကာရိုနားစကားကို ယုံ၏။ လက်ခံ၏။ ထို့ကြောင့် မကြာမီ ထောင်ဖောက်ပြေးမည့် ကျွန်တော်နှင့် လိုက်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝှက်ထားသည့် ဂေါ်ဂနီ၏ ငွေများကို ပြန်ပေးရန် တာဝန်ကိုလည်း သတိရ၏။ ဤပြဿနာကို စောစော ရှင်းထားချင်၏။ ထို့ကြောင့် ဆီရာကို ဂေါ်ဂနီနှင့် တွေ့နိုင်ရေးအတွက် စီစဉ်ခိုင်း၏။ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် တွင် တွေ့ရ၏။ တွေ့ခွင့်

ရသည့် အချိန်မှာ ငါးမိနစ်သာ ရှိသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ စအိုထဲမှ ငွေများကို အဆင်သင့် ထုတ်ထားပြီး ဂေါ်ဂနီနှင့် တွေ့သည် နှင့် ယခုအကြိမ်တွင် ဘာမျှ သူ့ဆန္ဒကို မေးမနေတော့ဘဲ သူ့ငွေအားလုံးကို သူ့လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်၏။

ဂေါ်ဂနီက ထိုင်ငိုတော့၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်လုံးမျှ စကားမပြောဘဲ ကျွန်တော့် အခန်းကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဆာရာနှင့် အတူ အလုပ်လုပ်သော ကာတယ် ဆိုသူ ကျွန်တော့်အား မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ် လာပေး၏။ ဂေါ်ဂနီ ပို့လိုက် သည် ဟု ပြော၏။ စာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဖရန့်ငွေငါးထောင် ညှပ်ထားသည် ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က ကာတယ်ကို ငွေအချို့ခွဲ၍ ပေး၏။ ကာတယ်က လက်မခံပါ။

"ကာတယ်၊ ငါ ဒီထောင်က ဖောက်ပြေးတော့မလို့ ကြံနေတယ် ဆိုတာ မင်းလည်း ရိပ်မိနေမှာ ပါ။ မင်းကို ငါ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ မေးမယ်၊ မင်း ငါနဲ့ လိုက်မလား"

"ငါ မလိုက်ဘူး ပါပီလွန်၊ ငါ့မှာ စွန့်နိုင်စွမ်းအားလည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ခု ဒီဆေးရုံမှာ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်လေးကိုလည်း ငါ ပျော်တယ်၊ ထောင်ကျရက် ပြည့်တဲ့ အထိ ငါ ဒီမှာ ပဲ အေးအေးနေတော့မယ်၊ ငါ မလိုက်ပေမယ့် မင်းကို ငါ ကူညီနိုင်တာ ရှိရင် ဘာမဆို ပြောပါ"

ထိုညတွင် စက်သေနတ်ပစ်သံများ ကြားရ၏။ ဂျူလော့ ထွက်ပြေးသွားပြီ ဆိုသော သတင်း ချက်ချင်း ကြားရ၏။ 'လွတ်ပါစေ'ဟု ကျွန်တော့်စိတ်တွင်း၌ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းနေမိ၏။

ဂျူလော့ လွတ်သွားပါသည် ။

ဂျူလော့နှင့် ကျွန်တော်မှာ ရေစက်မကုန်ပါ။ နောက်နှစ်ပေါင်း ၁၅ နှစ်

စ် ကြာ သောအချိန် ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် သူနှင့် ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် ပြန်
တွေ့ကြသေး၏။ ဟာတီကျွန်း တွင် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော် ဗင်
နိုဇူလာသူဌေးကြီး တစ်ဦးထံ၌ အလုပ်လုပ်နေချိန် ဖြစ်၏။ ဟာတီကျွန်း
သို့ ကျွန်တော် သွားပြီး ကစားဝိုင်း ကန်ထရိုက်ရရေးကို ကြိုးစား၏။

တစ်ညနေ ကလပ်၌ ပြင်သစ် ဝိုင်အရက်များ ကျွန်တော်တို့ စုသော
က်နေကြစဉ် ကျွန်တော်တို့ အနီးမှ ဟာတီကျွန်းသူတစ်ဦးက-

"ကျွန်မအဒေါ် ယောက်ျားလည်း ပြင်သစ်ပဲ၊ တစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေး
လွတ်မြောက် လာတာလို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်မအဒေါ်နဲ့ အတူနေတာ ဆယ်
နှစ်နှစ် ရှိသွားပြီ၊ ဒီလူကြီးက အသက်လည်း ကြီးလှပြီ၊ နေ့ရှိသရွေ့ မူး
နေတာပဲ"

"နာမည်က"

"ဂျူလော့တဲ့ "

ဝိုင်အရက်ရှိန်ကြောင့် ရီဝေဝေဖြစ်စ ပြုနေပြီ ဖြစ်သော ကျွန်တော့်ဦး
နှောက်များ မှာ ချက်ချင်း ပြန်ကြည်လင်သွား၏။ ဟာတီကျွန်းသူ
လူမည်းမလေးအား ကျွန်တော့်ကို ဂျူလော့ထံသို့ ချက်ချင်း ခေါ်သွားခိုင်း
၏။ ဂျူလော့ နေသော အိမ်လေးမှာ ပင်လယ် ကမ်းခြေအနီးတွင် ဆော
က်ထားသော အိမ်ငယ်လေး ဖြစ်၏။ အိမ်ထဲတွင် ဂျူလော့ မရှိပါ။ ဂျူ
လော့ဇနီး လူမည်းမကြီးသာ ရှိ၏။

"ကျွန်တော် ဂျူလော့ကို တွေ့ချင်လို့ ပါ"

"ဪ.. ကြပါရှင်၊ ကြပါ"

ကပ္ပလီမကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဖော်ရွေစွာ နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး ဂျူ
လော့ကို အော်ခေါ်လိုက်၏။ မကြာမီ ခါးကုန်းကုန်းနှင့် လူအိုတစ်ဦး ဝင်

လာ၏။ ဖိနပ် စီးမထားပါ။ အင်္ကျီလည်း မဝတ်ထားပါ။

"ငါ့ကို ဘယ်သူလဲ တွေ့ချင်တယ် ဆိုတာ"

ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသော ကျွန်တော့်ကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ မျက်နှာ မှာ ချက်ချင်း ပြောင်းသွား၏။

"ပါပီလွန်၊ ပါပီ.. မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါ.. ပါပီလွန်"

သူ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကပ်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို လှမ်းဖက် လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ မည်မျှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ကြ သည် ကို ပြန်လည်ဖော်ပြ နိုင်စွမ်းပင် မရှိတော့ပါ။ တစ်ညလုံး မရပ်မ နား စကားပြော၏။ ဟာတီအရက် တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ဖောက်သောက် ၏။

ဂျူလော့သည် ပြင်သစ် ဂီရာနာတစ်ကျွန်းမှ လွတ်မြောက်ပြီးနောက် ကိုလံဘီယာ၊ ပနားမား၊ ကော့စတာရီကာနိုင်ငံများကို ဖြတ်ပြီး နောက် ဆုံး ဟာတီကျွန်းသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အံ့စရာ လွတ်မြောက်လာခဲ့မှု ပင် ဖြစ်ပါသည် ။ ဂျူလော့ လွတ်မြောက်သွားပြီး နောက် ထောင်ဆေးရုံ ၏ စည်းကမ်းများမှာ ပို၍ တင်းကျပ်သွား၏။ တံခါးမကြီးတွင် ရိုင်ဖယ် သေနတ် ကိုင်၍ စောင့်နေသော ထောင်ဝါဒါများမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ ငိုက် မျဉ်းနေ ခြင်းမျိုး မရှိတော့။ အမြဲ ဖျတ်လတ် နိုးကြားနေ၏။ ကင်းအဖွဲ့များမှာ လည်း တစ်နာရီကို နှစ်ကြိမ်ခန့် ရောက်လာတတ်၏။ ထောင်ဆရာဝန်မှာ လည်း အကျဉ်းသားများ အပေါ် လုံးဝ မျက်နှာသာမ ပေးပါ။ ကာတယ်မှာ လည်း ကျွန်တော်တို့ လူနာဆောင်ထဲ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် သာ ဝင်ခွင့်ရတော့၏။

ကာရိုနားအပြင် ဒီဂါနှင့် အထူးရင်းနှီးသူတစ်ဦးမှာ ဖာနင်းဒပ် ဖြစ်၏ ။ ဖာနင်းဒပ် မှာ စပိန်နာမည် ယူထားသော်လည်း စပိန်အမျိုးသား မဟု

တံ။ အာဂျင်တီနား နိုင်ငံသား တစ်ဦး ဖြစ်၏။ တစ်နေ့ ဖာနင်းဒပ်က ဒီဂါ
ကို ပင်လယ်အတွင်းမှ အထူးအကျဉ်းသားများ ကို ထားသော တစ်ကျွန်း
များ အကြောင်းကို ပြောပြနေပါသည် ။ တစ်ကျွန်းများ တွင် နေရသည်
မှာ ယခု ထောင်မကြီးတွင် နေရသည် ထက် ကျန်းမာရေးနှင့် ပိုညီညွတ်
သည် ဟု ဆို၏။ ရာသီဥတု အပူဒဏ်မှာ လည်း လွန်ကဲခြင်း မရှိ။ မျှသ
ည် ဟု ဆို၏။ ဝမ်းရောဂါမှာ လည်း အလွန်အဖြစ်နည်း၏။ ယခု ကျွန်
တော်တို့ နေသော ထောင်မကြီးတွင် မူ ဝမ်းရောဂါ အလွန် အဖြစ်များ
၏။ ယခု ဆေးရုံတွင် အကျဉ်းသားလူနာ ၇၀ ခန့် ရှိသည့် အနက် နေ့စဉ်
လူနှစ်ယောက်ခန့် ဝမ်းရောဂါနှင့် သေ၏။ အံ့စရာကောင်းလှသည် မှာ
လူအသေ အပျောက်မှာ မနက်ပိုင်းတွင် ဘယ်အခါမျှ မဖြစ်။ ညနေဘက်
ရေကျချိန်တွင် မှ ဖြစ်၏။ အံ့စရာ လောကသဘာဝတရား၏ ဆန်းကြယ်
မှု တစ်ရပ်ပင်။

တစ်ညတွင် ဒီဂါနှင့် ကျွန်တော် စကားများ ၏။ ဒီဂါကို ကျွန်တော်က
ထောင် ဆေးရုံမှ အတူထွက်ပြေးနိုင်သော အစီအစဉ်တစ်ရပ်ကို တင်ပြ
၏။ ကျွန်တော့်အစီအစဉ် မှာ ညဘက် တံခါးသော့ကိုင်ကျသော အာရပ်
သည် အကျဉ်းသား လူနာဆောင်ထဲသို့ မကြာခဏ ဝင်လာတတ်၏။ ဤ
အာရပ်ကို မေ့လဲအောင်ရိုက်ပြီး သူ့အဝတ် လဲဝတ်၊ နောက်တံခါးမကြီး
အနီးမှ သေနတ်ကိုင် ဝါဒါသုံးယောက်ထံ ခပ်တည်တည် လျှောက်သွား
၍ သေနတ် ဝင်လှ၊ သုံးယောက်လုံးကို ဖမ်း၊ အခန်းကျဉ်းတစ်ခုထဲ သော့
ခတ် ချုပ်ထား လိုက်ပြီး မာရီနီမြစ်နှင့် ကပ်နေသော ထောင်ဆေးရုံ အု
တ်နံရံပေါ် တက်ပြီး မြစ်ထဲ ခုန်ချပြေးကြရန်ပင် ဖြစ်၏။

ထောင်အပြင်ရောက်ပြီ ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ တွင် ငွေပါသည် ။ အ
ထူးစိုးရိမ်စရာ မရှိ။ ဤငွေဖြင့် လှေတစ်စီးဝယ်၍ ပြေးလျှင် ဘာကြောင့်
မလွတ်မြောက်ဘဲ ရှိရမည်နည်း။ ဒီဂါက ကျွန်တော့်အကြံကို လုံးဝ သ

ဘောမတူပါ။ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသောအကြံ ဟု ပြောသဖြင့် ဒီဂါ နှင့် ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် စကားများ ၏။

ထောင်ဆေးရုံ တက်နေသည် မှာ သုံးပတ်နှင့် နှစ်ရက်တိတိ ရှိလေပြီ ။ နေ့စွဲမှာ ၁၉၃၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့ ဖြစ်၏။ ထိုနေ့တွင် က လိုဆီ ရောက်လာ၏။

ကလိုဆီမှာ ကျွန်တော် စိန့်မာတင်ထောင်တွင် ရှိစဉ်က အတူနေဖူး သူ ဖြစ်၏။ အားထားနိုင်သူ၊ စိတ်ချနိုင်သူ ဖြစ်၏။ သူ့မျက်လုံးနှစ်ဖက် လုံးမှာ ပြည်များ နှင့် စို့နေပြီး ထောင်ဝါဒါနှစ်ယောက်က သူ့ကို လူနာခန်းထဲ တွဲပြီး လာပို့ရ၏။ ထောင်ဝါဒါများ ပြန်ထွက်သွားသည် နှင့် ကလိုဆီ ခုတင်ရှိရာသို့ ကျွန်တော် ကူးလာ၏။

တကယ်တော့ ကလိုဆီ မျက်စိမှာ ဘာမျှ မဖြစ်ပါ။ ဆေးရုံတက်ချင် ၍ ဆေးရုံ တာဝန်ကျ အကျဉ်းသား ဆေးမှူးအား ငွေထိုးလိုက်သဖြင့် အ ကျဉ်းသားဆေးမှူးက ပြည်နှင့် တူသော ကြက်ဆူဆီများကို သူ့မျက်စိနှစ် ဖက်တွင် တိတ်တိတ်ခတ်ထားပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့မျက် စိကို ရေနွေးနှင့် သွားပြန်ဆေးလိုက်သည် နှင့် အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြ စ်သွား၏။ ကျွန်တော်က ကလိုဆီကို ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားသော ထောင်ဆေးရုံမှ ဖောက်ပြေးမည့် အစီအစဉ်ကို ပြောပြ၏။ ကလိုဆီက ချက်ချင်း သဘောတူ၏။ ကလိုဆီ မှာ လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ပြင်သ စ်မှ ထွက်လာကတည်းက ထွက်ပြေးရန် အားခဲလာခဲ့ သူ ဖြစ်၏။ သူ့တွင် လည်း အဆောင်ငွေ ဖရန့်သုံးထောင် ပါသည် ။

* * *

အခန်း(၄)
ထောင်ဆေးရုံမှ ထွက်ပြေးခြင်း

ကလိုဆီနှင့် ကျွန်တော် ပေါင်းပြီး ထောင်ဖောက်ပြေးမည့် အစီအစဉ်ကို ဖာနင်းဒပ်နှင့် ဒီဂါကို ပြန်ပြောပြ၏။ နှစ်ယောက်လုံးက ကျွန်တော့် အစီအစဉ်ကို လုံးဝ သဘောမတူပါ။ ဒီဂါက တစ်ကျွန်းထောင် မှတ်တမ်းဌာနတွင် ရှိသော လွတ်ရက်ကို ငွေမြောက်မြားစွာ လာဘ်ထိုး၍ ခိုးပြင်ပြီး တစ်ကျွန်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်သောနည်းကို ပိုနှစ်သက်သည် ဟု ပြော၏။ လိုသမျှငွေကို ကျွန်တော့်အတွက်ပါ သူ တာဝန်ယူ ထုတ်ပေးမည်ဟု ကတိပေး ၏။ ကျွန်တော်က ဤနည်းမှာ လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ရန် ခက်မည်၊ ထောင် အာဏာပိုင်များ နှင့် ရင်းနှီးသော ဆီရာ၏ သဘောထားကို မေးသင့်သည် ဟု အကြံပေး၏။ ထို့ကြောင့် ဆီရာထံ လျှို့ဝှက်စာတစ်စောင် ရေးပြီး သူ့သဘောထားကို တီးခေါက်ကြည့် လိုက်၏။ ချက်ချင်း စာပြန်လာ၏။

'ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံပြီး ငွေတစ်ပြားမှ မပေးလိုက်နဲ့ ၊ ဒီမှတ်တမ်းတွေကို တစ်ကျွန်း မင်းကြီးတောင် ထိလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ' ဟု ဖော်ပြထား၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆီရာက ကျွန်တော့်ကို တစ်ကျွန်းသမားဟောင်းဂျိုးဇက် ဆိုသူနှင့် တွေ့ချင်လျှင်တွေ့နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဂျိုးဇက်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ၂ နှစ်က ဒေါက်တာဘူးရက် တစ်ကျွန်းမှ ထွက်

က်ပြေးစဉ် ကူညီခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်းများ ပြောပြ၏။

ကျွန်တော်က အမြန်တွေ့ဆုံနိုင်ရန် စီစဉ်ခိုင်း၏။ ဆီရာက ဂျိုးဇက်နှင့် ကျွန်တော့်ကို နောက်တစ်နေ့ မနက် ၉ နာရီတွင် အကျဉ်းသား လူနာများ ဓာတ်မှန်ရိုက်သည့် အခန်းတွင် တွေ့ဆုံရန် စီစဉ်ပေး၏။

ဒီဂါနှင့် ဖာနင်းဒပ် နောက်တစ်နေ့တွင် ထောင်ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းသွားကြ၏။

မနက် ၉နာရီတွင် ဂျိုးဇက်နှင့် ကျွန်တော် တွေ့၏။

ဂျိုးဇက်၏ မျက်နှာမှာ အလွန်အရပ်ဆိုးသောမျက်နှာ ဖြစ်ပါ၏။ ပါးတွင် ဓား ဒဏ်ရာကြီး နှစ်ခု ရှိ၏။ တစ်ကျွန်း ထောင်ထွက်သမား ဖြစ်မည်ကို ဘယ်သူမျှ မပြော လည်း မြင်သည် နှင့် တွေးသိနိုင်၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ လူလိမ်လူကောက် တစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို အထင်အရှား ပေါ်နေစေ၏။ ကျွန်တော် ဂျိုးဇက်ကို မြင်သည် နှင့် မယုံပါ။

"ကျွန်တော် လှေတစ်စင်း လိုချင်တယ်၊ လူ လေး ငါးယောက် စီးနိုင်ပြီး ပင်လယ် ခရီးသွားနိုင်မယ့် လှေမျိုး၊ လှော်တက် သုံးချောင်း လိုချင်တယ်၊ နောက် ဂုန်နီအိတ် လွတ် ဆယ်လုံး၊ အပ်ချည်အပ်၊ ရေတိုင်ကီ တစ်လုံး၊ ကော်ဖီ၊ ဆေးရွက်၊ အိမ်မြှောင်တစ်ခု၊ တူတစ်ချောင်း၊ ဓားတစ်လက်၊ ရမ်အရက်ငါးလုံး"

ကျွန်တော် လိုရင်းကို တိုတိုပင် ပြောလိုက်၏။

"ခင်ဗျား ဒီပစ္စည်းတွေအတွက် ငွေဘယ်လောက် ပေးမလဲ"

"ခင်ဗျား ဘယ်လောက် လိုချင်သလဲ"

"ဖရန့် ရှစ်ထောင်ဆိုရင် မများ ပါဘူးနော်"

"ဒီမှာ ဂျိုးဇက်၊ ကျွန်တော် တစ်ခွန်းပဲ ပြောမယ်၊ ကျွန်တော် ဖရန့်ငွေ ငါးထောင် ပေးမယ်။ ခင်ဗျား သဘောတူရင်တူ၊ မတူရင် လုပ်ငန်းပြီးပြီ"

ဖရန့်ငွေ ငါးထောင်မှာ တစ်ကျွန်းလောက်တွင် အလွန်များ သောငွေ ဖြစ်၏။ ဂျိုးဇက် အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက်၏။

"လှေကို ခင်ဗျား ဘယ်တော့ လိုချင်လဲ"

"သုံး လေးရက်အတွင်း"

"ငွေကို ခင်ဗျား ဘယ်တော့ ပေးမလဲ"

"ဆီရာနဲ့ မနက်ဖြန် ပေးလိုက်မယ်"

ဂျိုးဇက်ကို ကျွန်တော် ထွက်ပြေးမည့် ည၌ လှေဖြင့် လာစောင့်နေရ မည့် နေရာ အတိအကျနှင့် အစီအစဉ် အသေးစိတ်ကို ရှင်းပြလိုက်၏။

ကလိုဆီမှာ ကျွန်တော် လှေဝယ်သည့် အစီအစဉ် ချောမွေ့လာကြောင်း သိလျှင် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။ ကျွန်တော်နှင့် ထွက်ပြေးကြမည့် အစီအစဉ်များကို အသေးစိတ် ပြန်ဆွေးနွေး၏။ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေသည် မှာ အာရပ် သော့ကိုင်သည့် အကျဉ်းသမား လူနာဆောင်သို့ ညစဉ် ဝင် လာလေ့ရှိသော်လည်း သူ ဝင်လာချိန်မှာ မမှန်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ စောပြီး တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်နောက်ကျ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လုံးဝ မလာပါ။ သူ ဝင်ချိန် မမှန်သဖြင့် ကျွန်တော့်တို့ ထောင်ဖောက်ပြေးမည့် အစီအစဉ်မှာ အတိအကျ ကြံစည်ရ ကျပ်နေ၏။ ဤအခက်အခဲကို ဘယ်သို့ ကျော်လွှားရမည်ကို ကျွန်တော်တို့ မကြံဆတတ်ပါ။

ကံကောင်းသည် မှာ ထိုအချိန်၌ မာကျူးရက် ရောက်လာ၏။ မာကျူးရက်မှာ အသက် ၁၈ နှစ်မျှ ရှိသေးသော လူငယ် တစ်ကျွန်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာမှာ မိန်းမလှတစ်ဦးကဲ့သို့ ချော၏။ သူ့အမူအရာမှာ မ

င်းသမီးကဲ့သို့ နွဲ့နောင်း၏။ မာကျူးရက် မှာ လူသတ်မှုဖြင့် တစ်ကျွန်းကျ လာသူ ဖြစ်၏။ တစ်ကျွန်းတွင် လိင်တူအကျဉ်းသမားများ သူ့ဘေးတွင် အမြဲပတ်လည်ဝိုင်းနေ၏။

မာကျူးရက်က ကျွန်တော်နှင့် ကလိုဆီထံမှ မီးခြစ် လာငှား၏။ ကလိုဆီက ထုတ်ပေးလိုက်၏။ မာကျူးရက်ကို မြင်သည် နှင့် ကျွန်တော်တို့ ရုတ်တရက် အကြိတစ်ခု ရ၏။ မာကျူးရက်၏ အလှကို သုံးပြီး အာရပ်သော့ကိုင်ကို များယူရန်ပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် မာကျူးရက် အိပ်ရာသို့ သွား၏။ ရေချိုးခန်းသို့ ခေတ္တလိုက်လာရန် ခေါ်၏။ မာကျူးရက်က သူ့ကို ကျွန်တော် ကျနေပြီဟု ထင်ဟန်ရှိ၏။ ချက်ချင်း ထလိုက် လာ၏။ ရေချိုးခန်းသို့ ရောက်သည် နှင့် ကျွန်တော့်စကား တစ်ခုခုကို တစ်ဦး တစ်ယောက် ကို ပြန်ပြောသည် ဟု ကြားသည် နှင့် သတ်ပစ်မည်ဟု အပြတ်ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ ထွက်ပြေးမည့် အစီအစဉ်များကို အသေးစိတ် ပြန်ပြော၏။ ထို့နောက် အာရပ်ကို သွေးဆောင် ပေးရန်နှင့် ငွေလိုချင်လည်း ငွေယူနိုင်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် အတူ လိုက်ပြေးချင်လည်း ပြေးနိုင်ကြောင်း ပြော၏။ မာကျူးရက်က ငွေမလိုချင်။ ကျွန်တော်တို့ နှင့် အတူ လိုက်ပြေး မည်ဟု ပြော၏။ အာရပ်သော့ကိုင် ပြဿနာ ရှင်းသွားလေပြီ။

မာကျူးရက်သည် နောက်တစ်နေ့က စပြီး အာရပ်သော့ကိုင် သူ့အပေါ် ညွတ်လာ အောင် ဖြားယောင်း၏။ ကြာကြာ မဖြားယောင်းရပါ။

ထိုည ၁၁ နာရီတွင် အာရပ်သော့ကိုင် ကျွန်တော်တို့ အခန်းသို့ ရောက်လာ၏။ မာကျူးရက်ကို နှိုး၏။ ရေချိုးခန်းထဲ ခြေသံ မကြားအောင် ဝင်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ က မသိဟန်ဆောင်နေကြ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် မာကျူးရက်က အာရပ်သော့ကိုင်ကို ည ၁၁ နာရီမှာ အချိန်စော

လွန်းနေကြောင်း၊ အကျဉ်းသား လူနာများ ကောင်းစွာမအိပ်ကြ သေးကြောင်း၊ နောက်ညများ လာလျှင် ၁၂ နာရီတွင် လာရန် ချိန်း၏။ အာရပ်သော့ကို ကလည်း အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက်၏။

ဆီရာမှ တစ်ဆင့် ဂျိုးဇက်က လှေအဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားလာ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ကလိုဆီ ခုတင်ခြေတံတစ်ခုကို ကြိုးစား၍ မည်သူမျှ မရိပ်မိ အောင် ဖြုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အဝတ်နှင့် ပတ်ပတ်လည်ကို အုပ်စည်းလိုက်၏။ အာရပ် သော့ကို ချောင်းရိုက်ရန် တုတ်အသင့် ဖြစ်လေပြီ။

ထိုည ၁၂ နာရီတွင် အာရပ်သော့ကို မာကျူးရက် ခြေရင်းသို့ အချိန် မှန်စွာ ရောက်လာ၏။ မာကျူးရက်ကို လှုပ်နှိုး၏။ ထို့နောက် ရေချိုးခန်း သို့ ဝင်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ကလိုဆီက အာရပ်သော့ကို ပြန်ထွက်လာမည့် အချိန်ကို ရေချိုးခန်းမှ စိတ်ရှည်စွာ စောင့်နေ၏။ မိနစ် ၂၀ ခန့် ကြာလျှင် ပြန်ထွက်လာ၏။ သူ့ခေါင်းကို ဆီးရိုက် လိုက်၏။ ဘာသံမျှ မထွက်ဘဲ လဲကျသွား၏။ တုတ်မှာ အဝတ်စည်းထားသဖြင့် သူ့ခေါင်း မှ သွေးလည်း လုံးဝ မထွက်။ ကျွန်တော့် အဝတ်အစားနှင့် အာရပ် အဝတ် အစားကို ကျွန်တော် လဲဝတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မေ့လဲနေသော အာရပ် ကို ကျွန်တော်နှင့် ကလိုဆီ ပွေ့ယူ လာပြီး ကျွန်တော့်ခုတင်ပေါ်တွင် တင်၍ စောင့်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် မာကျူးရက်ကို စောင့်ခေါ်ပြီး ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အစောင့်များ ရှိသော တံခါးမကြီးအနီး သို့ ကျွန်တော် ဦးဆောင်ပြီး ဣန္ဒြေရစွာ လျှောက်သွားကြ၏။

ဝါဒါတစ်ယောက်သာ နိုးနေပြီး ကျန်နှစ်ယောက်မှာ သေနတ်များကို ပေါင်ပေါ် တင်ပြီး ငိုက်မျဉ်းနေကြ၏။ ကျွန်တော်အနီး ရောက်လာသည်

အထိ နိုးနေသော ဝါဒါမှာ ကျွန်တော့်ကို အာရပ်သော့ကိုင်ဟု ပင် ထင်
နေ၏။ ထို့ကြောင့် အလွယ်တကူပင် သူ့ခေါင်း ကိုလည်း ရိုက်ခွဲနိုင်ပြီး
ကျန်ဝါဒါနှစ်ယောက်ကိုလည်း သူတို့ ငိုက်မျဉ်းနေရာမှ မထအောင် လုပ်
နိုင်ခဲ့၏။

ရိုင်ဖယ်သေနတ် သုံးလက်ကို ယူပြီး မာလိုနီမြစ်နှင့် ကပ်လျက်ရှိ
သော ထောင်နံရံ ရှိရာသို့ ပြေးလာခဲ့ကြ၏။ လောက ပတ်ဝန်းကျင် တစ်
ခုလုံးမှာ လုံးဝ မည်းမှောင်နေ၏။ အလင်းရောင် ဟူ၍ လုံးဝ မရှိ။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သုံး ထောင်အုတ်နံရံပေါ်သို့ ကျော်တက်လို
က်၏။ ကလိုဆီက ရှေ့ဆုံးမှ ထောင်အပြင်ဘက် အမှောင်ထုအတွင်းသို့
ခုန်ချလိုက်၏။ မြေမညီ သော နေရာသို့ ကျသွား၏။ ခြေတစ်ဖက် ကျိုး
သွား၏။ ကျသည့် နေရာမှ ပြန်မထနိုင် တော့။

ကျွန်တော်နှင့် မာကျူးရက် အမှောင်ထုအတွင်းသို့ လိုက်ခုန်ချ၏။ နှ
စ်ယောက်လုံး မြေညီ မြေမာပေါ်သို့ ကျ၏။ ဘာမျှ မဖြစ်။

မာကျူးရက်က ကလိုဆီ လဲနေရာသို့ ပြေးသွားပြီး ကလိုဆီကို ပြန်
ထူရန် ကြိုးစား ၏။ ကျွန်တော်က မြစ်ရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီး လှေဖြင့် အ
သင့်စောင့်နေမည်ဟု ဆိုသော ဂျိုးဇက်ကို ရှာ၏။ အရေးထဲ ခြေတစ်ဖက်
ချိုင့်တစ်ခုကို နင်းမိ၍ ကျွန်တော် ပြေးနေရာမှ ဝုန်းခနဲ ပစ်လဲသွား၏။

"ပါပီလွန်"

ဂျိုးဇက်၏ အသံ ဖြစ်၏။

ဂျိုးဇက် အသံကြားမှ ပင် ကျွန်တော် စိတ်အနည်းငယ်အေးသွား၏။
ဂျိုးဇက်မှာ လှေပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။ သူ့ဘေးတွင် သူ့အဖော် တစ်ယောက်
လည်း ရှိသေး၏။ ကျွန်တော် လှေပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်၏။

"ဂျိုးဇက် အပေါ်ဘက်ကို နည်းနည်းကျော်သွားစမ်းဗျာ၊
ဟိုရှေ့နားမှာ ကျွန်တော့် လူနှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်က ထောင့်အုတ်ရိုးပေါ်က ခုန်ချတာ အကျမတော်လို့ ခြေကျိုးနေတယ်"

ဂျိုးဇက်က လှော်တက်တစ်ခု ကောက်ကိုင်ပြီး လှေကို မြစ်ညာဘက်သို့ ဆန်ပြီး လှော်ခဲ့၏။

"ကလိုဆီ"

"တို့ ဒီမှာ "

မှောင်ထဲမှ ပြန်ထူး၏။

ကလိုဆီနှင့် မာကျူးရက်တို့ လှေပေါ် ရောက်လာ၏။ လှေမှာ ရေထဲပို၍ နစ်ဆင်း သွား၏။ လှေနှုတ်ခမ်းနှင့် မြစ်ရေပြင်မှာ နှစ်လက်မခန့်သာ ကွာမည်။ အနည်းငယ် လူးသွားသည် နှင့် ရေဝင်လာတော့မည် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် လှော်တက်တစ်ခုကို လှမ်းယူ လိုက်၏။

"ပါပီလွန်.. မလှုပ်နဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်"

ဂျိုးဇက်က ရေဝင်လာမည်စိုး၍ ပဲ့ကိုင်နေရာမှ လှမ်းသတိပေး၏။ ကျွန်တော် ပြန်ငြိမ်နေလိုက်၏။ လှေငယ်လေးသည် ရေစီးအတိုင်း ညင်သာစွာ ရွေ့သွားနေ၏။

မိုင်ဝက်ခန့် ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီ။

ထောင်မကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ နောက်တွင် ကျန်နေရစ်ပြီ ဖြစ်၏။

"ကဲ- စကားပြောလို့ ၊ ဆေးလိပ်သောက်လို့ ရပြီ"

ဂျိုးဇက်က အမိန့်ပေးလိုက်၏။

"ပါပီလွန်၊ ခင်ဗျားတို့ ထောင်က အထွက်မှာ ဘယ်ထောင်အမှုထမ်း

ကိုမှ မသတ်ခဲ့ကြပါဘူးနော်"

"မသတ်ပါဘူး၊ နာရီပိုင်းလောက် အိပ်နေကြအောင်ပဲ လုပ်ခဲ့တာ ရှိတယ်"

"အဲဒါ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ထောင်အမှုထမ်း တစ်ယောက်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ မိရင်တော့ သူတို့ ခင်ဗျားတို့ နောက်ကို မဆုံးအောင် လိုက်ကြတော့မယ်"

"ဒီမှာ ဂျိုးဇက်"

လှေပေါ်တွင် ဂျိုးဇက်နှင့် အတူ ပါလာသူက ဂျိုးဇက်ကို လှမ်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"ဘာလဲ"

"ခင်ဗျား ဒီလို လုပ်တာတော့ မကောင်းဘူး"

"ငါ ဘာလုပ်လို့ လဲ"

"ခင်ဗျား ထောင်ဖောက်ပြေးတဲ့ လူတွေကို လာကယ်တယ် ဆိုရင်လည်း လာကယ်တာလို့ စောစောက ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အပြတ်ပြောထားဖို့ ကောင်းတယ်"

"ခုမှ ပြောတော့ကော ဘာထူးလဲ"

"ထူးတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ပေးတဲ့ ဖရန့်ငွေလေး တစ်ရာနဲ့ ဒီလောက်တောင် ပြဿနာပေါ်နိုင်တဲ့ ထောင်ဖောက်ပြေးသမား ကယ်တဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်တော် မလုပ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဒီလို မလိမ့်တစ်ပတ်လုပ်တာတော့ မကောင်းဘူး"

ဂျိုးဇက်အဖော်သည် ဂျိုးဇက်အပေါ်၌ အလွန်ဒေါသဖြစ်လာပုံရ၏။

ရုတ်ခြည်း ထချတော့မည့် ဟန်အမူအရာများ လည်း အထင်အရှားပေါ် နေ၏။

"ကဲ- ကဲ- ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ဘာမှ မပြောနဲ့ တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြားထဲက ခင်ဗျားအတွက် ဖရန့်တစ်ထောင် သတ်သတ်ပေးမယ်"

ကျွန်တော့်စကား ကြားလျှင် ထိုလူ ချက်ချင်း ပြန်ငြိမ်သွား၏။

"ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အပေါ် ကတုံးပေါ် ထိပ်ကွက် လုပ်တာ မျိုးကို နည်းနည်းမှ မခံချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ထောင်ကျဟောင်းပဲ။ ခု ကျွန်တော်တို့ ထောင်ပြင်မှာ နေထိုင်ရတဲ့ ဘဝဟာ အင်မတန် ဆင်းရဲတယ်"

ညမှာ အမှောင်ထုနှင့် အုပ်ပြီး လုံးဝ ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိ၏။

"ပါပီလွန်၊ ကျွန်တော် ခြေကျိုးတဲ့ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဆက်ပြေးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား"

ကလိုဆီ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ဂျိုးဇက်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဘယ်လို စီစဉ်ထားသလဲ"

"ကျွန်တော် ဒီကနေ မိုင်နှစ်ဆယ်လောက် ဝေးတဲ့ မြစ်ဝက လျှို့တစ်ခုကို လိုက်ပို့ ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီမှာ နှစ်ပတ်လောက် ပုန်းနေ၊ နှစ်ပတ်လောက် ကြာရင် မနက်ဖြန် မနက်ကစပြီး ခင်ဗျားတို့ ကို ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာကြတဲ့ ဝါဒါတွေလည်း ခင်ဗျားတို့ ဒီပတ်ဝန်းကျင် မှာ မရှိတော့ဘူးလို့ ယူဆပြီး လက်လျှော့သွားကြလိမ့်မယ်၊ ဒီနှစ်ပတ်အတွင်းမှာ တော့ ခင်ဗျားတို့ မီးမဖိုနဲ့ ၊ ဘာသံမှ မလုပ်နဲ့ ၊ ချုံထဲမှာ ပုန်းနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေလို ဘာသံမှ လုံးဝ မလုပ်ဘဲ ငြိမ်နေကြ၊ ထောင်ကပေးမယ့် ဆု

ငွေကို မျှော်ပြီး အကျဉ်းသမားဟောင်း မုဆိုးခြေရာခံတွေလည်း ခင်ဗျား တို့ နောက်ကို လိုက်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီမုဆိုးခြေရာခံတွေ အန္တရာယ်က ထောင်ဝါဒါတွေ အန္တရာယ်ထက်တောင် ကြီးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားဖို့ က ဝါဒါတွေ ဆိုရင် စက်တပ်လှေကို သုံးတယ်၊ မုဆိုး ခြေရာခံသမားတွေက စက်မပါတဲ့ လှေကို သုံးတယ်"

အမှောင်ထုမှာ အနည်းငယ် ကွဲစပြုလာ၏။ အချိန်မှာ မနက် ၄ နာရီ ရှိတော့ မည်။

မိုင် ၂၀ ခရီးကို ပေါက်ခဲ့ကြပြီ။

ဂျိုးဇက်သည် သူ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော ကျွန်တော်တို့ ပုန်းခိုရမည့် နေရာကို လိုက်ရှာ၏။ ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့ပါ။ မနက် ၆ နာရီထိုးမှ ပင် တွေ့၏။ မြစ်ကမ်းစပ်ဟု သာ ဆိုသော်လည်း တောမှာ အလွန်နက်၏။ နေရောင်ခြည်မှာ သစ်ရွက်များကို မထိုးဖောက် နိုင်ပါ။

ဂျိုးဇက်က သူ ခဲများ ထည့်၍ ရေထဲ ကြိုမြှုပ်ထားသော ခြောက်ပေခန့် ရှိသည့် လှေငယ်လေးကို ပြန်ဖော်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့အဖော်နှင့် သူ လှေငယ်ပေါ် တက်လိုက် ကြပြီး-

"ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာ အဝေးက အစအန မမြင်ရအောင် သေသေချာချာ ပုန်းနေကြ၊ ကျွန်တော် နောက် ခုနစ်ရက်တိတိ ကြာတဲ့ နေ့မှာ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အတွက် လိုအပ် တဲ့ ရိက္ခာတွေ ယူခဲ့ပေးမယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော် ဆယ်ရက်ကြာတဲ့ အထိ ပြန်မလာဘူး ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မသင်္ကာမှုနဲ့ အဖမ်းခံနေရပြီလို့ မှတ်ပါ"

ဂျိုးဇက်နှင့် သူ့အဖော် လှေငယ်လေးနှင့် ပြန်သွားကြ၏။

ထိုအခါမှ ပင် ကလိုဆီ၏ ခြေကျိုးနေသော ဒဏ်ရာကို ကျွန်တော်တို့

ပြုစုပေး ရန် အချိန်ရကြ၏။ ကလိုဆီ၏ ခြေအရိုးကျိုးနေသည် မှာ ဘာမျှ သံသယရှိဖွယ် မတွေ့ရပါ။ အထင်အရှား ကျိုးနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က တစ်ပေခန့် အရှည်ကြီး ဖြောင့်နေသော သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို လိုက်ရှာပြီး ကလိုဆီ၏ အရိုးကို အဝတ်တစ်ခုနှင့် ပတ်၍ ကျပ်စည်း ပေး၏။ ကလိုဆီမှာ ကျွန်တော် လုပ်ပေးသမျှကို လုံးဝ အသံမထွက်ဘဲ ငြိမ်ခံနေ၏။ ထို့နောက် ဂျိုးဇက် ချသွားပေးသော အဝတ်ထုပ်တွင်းမှ အဝတ်များကို တစ်ခုစီ ဖြေကြည့် မိ၏။ ဘောင်းဘီတစ်ထည်၊ အင်္ကျီလေးထည်နှင့် သိုးမွေးဆွယ်တာ လေးထည်ကို တွေ့ရ ၏။ ကျွန်တော်တို့ သိုးမွေးဆွယ်တာ တစ်ထည်စီကို ကောက်စွပ်လိုက်ကြ၏။

နေရောင် မပေါက်သော ကမ်းစပ်ချုံတောအတွင်း ဖြစ်၍ ခြင်များမှာ ပေါလှဘိ ၏။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လုံးကို တစ်စက္ကန့်မျှ ချမ်းသာမပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဆေးရွက်အနည်းစီကို ဝါးပြီး ဆေးရွက်အရည်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို လိုက်သုတ် ပေး၏။ ခြင်ကိုက် အနည်းငယ် သက်သာသွားသလို ရှိ၏။

"ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ပစ်ခဲ့တဲ့ ဝါဒါတွေ ဒဏ်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တော့ မရသွား ကြဘူး ထင်ပါတယ်နော်"

ကလိုဆီက သစ်ပင်ခြေရင်းတစ်ခုတွင် မှီလဲအိပ်နေရာမှ ကျွန်တော်ကို လှမ်းပြော လိုက်၏။

"မရနိုင်ပါဘူး၊ ဪ... ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် လုလာတဲ့ သေနတ်တွေ ဘယ်မှာ ထားပစ်ခဲ့သလဲ၊ ကျွန်တော့်သေနတ်ကိုတော့ ထောင်နံရံပေါ်မှာ ပဲ တင်ထားခဲ့ တယ်"

"ကျွန်တော့်သေနတ်ကတော့ အုတ်ရိုးပေါ်က ခုန်ချတုန်း လက်ထဲက လွင့်စဉ်ပြီး ရေထဲ ကျသွားတယ်၊ မာကျူးရက် သေနတ်ကတော့ ထောင်

နံရံဘေးမှာ ပဲ ထားပစ်ခဲ့တယ်"

မနက် ၉ နာရီခန့် ရှိလေပြီ။ နေရောင်ခြည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ခန္ဓာကိုယ်များ ပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ကျဆင်းခြင်း မရှိသော်လည်း လောကပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ပူပြင်းစပြုလာ ပြီ ဖြစ်၏။ မာကျူးရက်က ထိုင်နေရာမှ ထပြီး ကော်ဖီဖျော်နိုင်ရန်အတွက် စီစဉ်၏။ ရေခဲခဲများ မီးမမွှေးဘဲနှင့် မရနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် သစ်ကိုင်းစ အနည်းငယ်ရှာ၍ မီးမွှေးပြီး ရေခဲခဲဆူသည် နှင့် မီးများကို ပြန်ငြိမ်းသတ်လိုက်၏။ ထောင်အုတ်ရိုးကို အောင်မြင်စွာ ကျော်လာနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လုံးမှာ အလွန်ပီတိ ဖြစ်နေကြ၏။

တကယ်တော့ ယခု ထောင်မှ ထွက်လာနိုင်ခြင်းသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ နယူးဂီနီ ခေါ် တစ်ကျွန်းသို့ ရောက်ပြီး သုံးဆယ့်ခုနစ်ရက်တိတိတွင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကို ပြစ်ဒဏ် ချခဲ့သော တရားသူကြီးကိုလည်း 'ခင်ဗျားရဲ့ တစ်ကျွန်းဒဏ်က သုံးဆယ့်ခုနစ်ရက်တည်း ကြာပါလားဗျ'ဟု အော်၍ ပြောလိုက်ချင်နေ၏။

ကျွန်တော် ဂျိုးဇက် ထားသွားသော ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ပင်လယ်ခရီး သွားကြရမည့် လှေကို သွားစစ်ဆေးကြည့်၏။ ကျေနပ်စရာ လုံးဝ မတွေ့ရပါ။ လှေမှာ အညံ့စားလှေ ဖြစ်၏။ အိုလည်း အိုပြီ၊ ပင်လယ်လှိုင်းဒဏ်ကို မည်သို့မျှ ခံနိုင်မည့် လှေမျိုး မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ နှစ်ဦးကို မပြောပြပါ။ သူတို့ ၏ ယခု အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေမှုများကို မပျောက်ကွယ်သွား စေချင်ပါ။

ပထမနေ့ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားပြောခြင်းဖြင့် သာ ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ အများ ဆုံး

ပြောသော အကြောင်းအရာမှာ ယခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေကြသော အပူပိုင်းဒေသမှ သစ်တောများ အကြောင်း ဖြစ်၏။ မြင်တွေ့နေရသော မြင်ကွင်းအားလုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ အတွက် အံ့စရာချည်းပဲ ဖြစ်နေ၏။ မျောက်များမှာ သစ်ကိုင်းပေါ်၌ အုပ်စုလိုက် ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်တို့ သုံးယောက်ကို ထူးဆန်း သော သတ္တဝါများ အဖြစ် ထိုင်ကြည့်နေကြ၏။ တောဝက်များမှာ လည်း အလွန်ပေါ့လှ၏။ အုပ်စုလိုက် ဆယ်ကောင်၊ အကောင် နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ် အုပ်ဖွဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် သွားလာနေ၏။ တိရစ္ဆာန်ချင်း သတ်ဖြတ်ကြသည့် ရန်ပွဲများမှာ လည်း လူအချင်းချင်း သတ်သည့် ရန်ပွဲများကဲ့သို့ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ရန်ပွဲတစ်ခုမှာ ဝက်အုပ်စုတစ်ခု ရေစပ်သို့ ဆင်းပြီး ရေသောက်ကြစဉ် မိကျောင်းတစ်ကောင် ဘယ်က ပေါ်လာသည် မသိပါ။ ဝက်တစ်ကောင်ကို ဝင်ဆွဲ၏။ ဝက်က အတင်းရုန်း၏။ ကျန်ဝက် များက ထွက်မပြေးပါ။ မိကျောင်းကို ဝိုင်းကိုက်ကြ၏။ မိကျောင်းက သူ့အမြီးဖြင့် လှမ်းရိုက်၏။ အချို့ဝက်များ လွင့်စဉ်သွား၏။ သို့သော် ကျန်ဝက်များက ဝိုင်းဆက်ကိုက် ၏။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း စောစောက ကြည်လင်နေသော ရေကမ်းစပ်တွင် တိရစ္ဆာန်များ ၏ သွေးဖြင့် ရဲရဲနီ၍ သွားလေပြီ။ မိကျောင်း သူ့ပါးစပ်မှ ဝက်ကို ပြန်လွှတ်ပြီး ရေနက်ပိုင်းသို့ ပြန်ဆင်းပြေးရ၏။ တောဝက်ဘက်မှ ရလိုက်သော အောင်ပွဲ ဖြစ်၏။

ညသို့ ရောက်ပြန်ချေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အလွယ်တကူပင် အိပ်ပျော်သွားကြ၏။ မနက် နိုး၍ မျက်စိ ဖွင့်လိုက်သောအချိန်၌ အလင်းရောင် ပေါ်၍ နေချေပြီ။ မာကျူးရက်က သူ၏ လုပ်နေကျ မနက်စာအတွက် ပြင်ဆင်၏။ ကျွန်တော်က လှေဝမ်းအတွင်းမှ ဂုန်နီအိတ်များ ကို ထုတ်ပြီး လှေရွက်ချုပ်၏ ။ ဂျိုးဇက် ထားသွားသော အိမ်မြှောင်မှာ ပင်လယ်ခရီး သွားရာတွင် သုံး

နိုင်သော အိမ်မြှောင် မဟုတ်ပါ။ ကျောင်းသားများ သုံးသော အိမ်မြှောင် ဖြစ်၏။ မြောက်အရပ် တစ်ခုကိုသာ ရှာ၍ ရ၏။ အသေးစိတ် လမ်းညွှန်ဂဏန်းများ လုံးဝ မပါ။ လှေရွက်တိုင်မှာ ခြောက်ပေခန့်မျှ အရှည်ရှိ၏။ ဤရွက်တိုင်ကိုသုံးပြီး မည်သို့ မျှ ခရီးဝေး မဆန်နိုင်။ ပိုဆိုးသည် မှာ လှေ၏ အောက်ပိုင်း ရေစူးများ ဖြစ်၏။ ရေစူးမှ သစ်သားများမှာ ဆွေးနေ၏။ ဤလှေဖြင့်တော့ ဘယ်သို့မျှ ပင်လယ်ခရီး သွား၍ မဖြစ် တော့။ ကိုယ့်သေတွင်းကို ကိုယ်တူးသည် နှင့် တူတော့မည်။ ကျွန်တော် ကလိုဆီနှင့် မာကျူးရက်ကို လှေအကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။ မပြောပြ၍ လည်း မဖြစ်။ အန္တရာယ် အမှန်ကို အမှန်တိုင်းပင် အသိပေးခြင်းသည် တရားမျှတသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးပင် ဂျိုးဇက် ပြန်လာသည် နှင့် လှေအသစ် ပြန်ရှာခိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ဂျိုးဇက် လာလျှင် သူနှင့် အတူ တစ်ကျွန်းသမားဟောင်းများ စုနေ သည် ဆိုသော ရွာသို့ လိုက်သွားမည်။ ထိုရွာတွင် ရှိသော လှေများ ထဲမှ ပင်လယ်ခရီး သွားနိုင်သောလှေကို ကျွန်တော်စိတ်ကြိုက် ရွေးဝယ်မည် ဖြစ်၏။ သို့သော် ရွာသို့ လိုက်သွားရန် ဟူသော အလုပ်မှာ အလွန်အန္တရာယ်များ သော အလုပ် ဖြစ်၏။ မတတ်နိုင်။ လှေမရှိဘဲလည်း ခရီးဆက်နိုင်မည် မဟုတ်၍ မရ ရအောင် ကြံရဦးမည်။

ထိုနေ့မနက်တွင် အံ့စရာ တိရစ္ဆာန်တိုက်ပွဲသစ် တစ်ခုကို မြင်တွေ့ကြရပြန်၏။ ယနေ့မနက် တိုက်ပွဲမှာ မျောက်တိုက်ပွဲ ဖြစ်၏။ မျက်နှာ အညိုရောင်ရှိသော မျောက်အုပ်စု တစ်စု ပြိုင်တိုက်ကြ၏။ ဤတိုက်ပွဲကြောင့် ကြားထဲမှ ဒဏ်ရာရသွားသူမှာ မာကျူးရက် ဖြစ်၏။ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ချောင်း တိုက်ပွဲအတွင်း အဘယ်သို့ သူ့ခေါင်းပေါ် ကျလာ သည် မသိပါ။ ကွမ်းသီးလုံးခန့် သူ့ခေါင်း ပူးသွား၏။

ငါးရက် ငါးည ရှိသွားလေပြီ။

မနေ့ညက မိုးသည်းထန်စွာ ရွာချပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်တော် တို့ ငှက်ပျောရွက်များ ဖြင့် ဖုံးထားရ၏။ အပေါ်ပိုင်း လုံသော်လည်း အောက်ပိုင်း မလုံကြ ပါ။ မိုးရေများ နှင့် ရွဲနေကြ၏။

ဂျိုးဇက် ကျွန်တော်တို့ အပေါ် သစ္စာဖောက်သွားပြီ ဖြစ်သည် ကို ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိလာ၏။ ဂျိုးဇက်လို လူမှာ ဖရန်ဇေ့ တစ်ထောင်ပေးလျှင်ပင် လူ သုံးယောက်ကို သေတွင်းပို့ရန် ဝန်လေးမည့် လူမျိုး မဟုတ်ပါ။ ယခုလည်း လှေအိုကြီး ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကို ပင်လယ်အတွင်း၌ သေတွင်းရောက်အောင် ပို့လိုက် ခြင်းပင် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်သည် ဂျိုးဇက်ကို ဘာမျှ အကျပ်မကိုင်ဘဲ အလွယ်တကူ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မိသည့် ကိုယ့်အပြစ်ကိုကိုယ် ပြန်ဒေါသဖြစ်နေမိ၏။

ထိုအချိန်၌ ကြောက်မက်ဖွယ် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ စူးနစ်၍ အော်သံတစ်ခု ကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်က မာကျူးရက်ကို သွားကြည့်ခိုင်း၏။ မာကျူးရက်က ငါးမိနစ်ခန့်အတွင်း ပြန်လာ၍ ကျွန်တော့်ကို လာပြန်ခေါ်၏။ ကျွန်တော် လိုက်သွား၏။ မာကျူးရက် ညွှန်ပြရာ ချုံတစ်ခုအတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်လျှင် တောကြက်ဖကြီး တစ်ကောင် ကို တွေ့ရ၏။ သာမန်ရိုးရိုးကြက်ထက် နှစ်ဆခန့် ကြီးပေမည်။ ကျွန်တော်သည် ကြက်ဖကြီး ကို လည်တံမှ လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ ထိုအခါမှ ပင် ညွတ်ကွင်းတွင် မိနေသည့် အဖြစ်ကို သတိထားမိ၏။

ညွတ်ကွင်း ...။

မှန်သည် ။ ကြက်ထောင်ထားသော ညွတ်ကွင်း ဖြစ်၏။ ဤအရပ်တွင် ဘယ်သူ ကြက် လာထောင်ထားသနည်း။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း စိတ်ပူသွား ကြ၏။ ရုတ်ခြည်းပင် တစ်ယောက် တစ်

လှည့် ကင်းစောင့်ထားရန်ကိုလည်း သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။
ထိုကြက်ဖကြီးကိုမူ ထိုညတွင် ကျွန်တော်တို့ ချက်စားလိုက်ကြ၏။ အလွန်
အရသာရှိလှပါသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော် ကင်းကျချိန်တွင် ဖြစ်၏။ မြေပြင်
တွင် ခေါင်း အလွန်ကြီးပြီး ခန္ဓာကိုယ် အလွန်သေးသော အနီရောင် ပုရွက်
ဆိတ်တန်းကြီးကို ကျွန်တော် တွေ့ရ၏။ စီတန်းသွားနေကြသည် မှာ
လူသားစစ်သားများ စစ်ချီတက်သွားနေကြသကဲ့သို့ ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်
တော်သည် ပုရွက်ဆိတ်တန်း၏ အဆုံး အဘယ်၌ ရှိသည် ကို စိတ်ဝင်
စား စွာ ခြေရာကောက်၍ လိုက်ကြည့်မိ၏။ ပုရွက်ဆိတ်တန်း၏
အဆုံးမှာ ရုတ်တရက် ရှာမရ ပါ။ သစ်ရွက်ခြောက်များကြား၌ အတန်း
ပျောက်သွား၏။

"မလှုပ်နဲ့ ၊ မင်း ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေနော်၊ လှုပ်တာနဲ့ မင်းဦးနှောက်
ပွင့်ထွက် သွားမယ်"

ကျွန်တော့်နောက်မှ ကြောက်မက်ဖွယ် လှမ်းပြောလိုက်သံ ဖြစ်၏။

"မင်း အနောက်ကို လှည့်စမ်း"

ကျွန်တော် ဖြည်းညင်းစွာ အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

အပေါ်အင်္ကျီ မပါ။ ကာကီရောင် ဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ထားသော လူ
တစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေ၏။ သူ့လက်တွင် သေနတ်တစ်လက်ကို
ကိုင်ထား၏။ သူ့မျက်နှာ တစ်ခုလုံးမှာ ဆေးမင်ကြောင်များကို လုံးဝ ကြ
ည့်မကောင်းအောင် ထိုးထား၏။

"မင်း သေနတ်ရော"

"ကျွန်တော့်မှာ သေနတ် မရှိပါဘူး"

"မင်း တစ်ယောက်တည်းလား"

" မဟုတ်ဘူး ၊ သုံးယောက် "

"ကျန်တဲ့ နှစ်ကောင်ရော"

"ရှိတယ်"

"အဲဒီကောင်တွေ ရှိတဲ့ နေရာ မင်းရှေ့က လမ်းပြသွားစမ်း"

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်
သော အသံဖြင့်-

"ဒီမှာ ခင်ဗျား အသက်ရှည်ရှည် မနေချင်ဘူးလား၊ ကျွန်တော့်လူ နှစ်
ယောက် မှာ လည်း ခင်ဗျားလိုပဲ သေနတ်တစ်လက် ရှိတယ်။ ခု ခင်ဗျား
ကို ကျွန်တော် ခေါ်သွား တာနဲ့ သူတို့ အနား မရောက်ခင် ခင်ဗျားအသ
က်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားကွဲသွားမယ်"

"ဟင်.. ခင်ဗျားတို့ တစ်နေ့က ထောင်ဆေးရုံက ထွက်ပြေးသွားတယ်
ဆိုတဲ့ တစ်ကျွန်းသမားတွေလား"

သူ့အသံမှာ ချက်ချင်း ပြောင်းသွား၏။

"ဟုတ်တယ်"

"ခင်ဗျားတို့ အထဲက ပါပီလွန် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်တော်ပဲ"

သူ အလွန် အံ့ဩသွားပုံရ၏။ ရုတ်ခြည်းပင် ကျွန်တော့်ကို ချိန်ရွယ်
ထားသော သူ့သေနတ်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆ
က်လိုက်၏။

"ခင်ဗျားတို့ ထွက်ပြေးသွားကြတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မသင်္ကာမှုနဲ့

ကျွန်တော် တို့ တစ်ကျွန်းသမားဟောင်းတွေ စုနေတဲ့ ရွာက လူတစ်ဝက် လောက် အဖမ်းခံနေရတယ်။ ကိစ္စတော့မရှိပါဘူး၊ တော်တော်ကြာ သဲလွန်စ ဘယ်လိုမှ ရှာမရရင် ပြန်လွှတ်ရမှာ ပါ။"

ကျွန်တော် စိတ်အနည်းငယ် အေးသွား၏။ သူသည် သူ့ကျောတွင် ပိုးထားသော လွယ်အိတ်ကို ချပြီး အထဲမှ ဓာတ်ဘူးတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်၍ ကော်ဖီ အနည်းငယ်ကို ခွက်တစ်ခုထဲ ထည့်လိုက်၏။

"ရှော့- သောက်ပါဦး"

ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီခွက် လှမ်းပေးလိုက်၏။

"ခင်ဗျားတို့ နဲ့ အတူ သေနတ်တစ်လက် ပါသွားတယ်ဆိုတာ သိလို့ ခင်ဗျားတို့ နောက်ကို ဘယ်မုဆိုးမှ မလိုက်ရဲကြဘူး၊ ဪ- နေပါဦးဗျာ၊ ဒီအနားမှာ ကျွန်တော် ထောင်ထားတဲ့ ကြက်ထောင်ချောက်တစ်ခု ရှိတယ်။"

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်၏။

"ဘာလဲ ကျွန်တော့်ထောက်ချောက်မှာ မိထားတဲ့ ကြက်၊ ခင်ဗျားတို့ ချက်စား လိုက်ပြီးပြီ ထင်တယ်။"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူလည်း ရော၍ ပြုံးလိုက်၏။

ကျွန်တော် ကလိုဆီနှင့် မာကျူးရက် ရှိသောနေရာသို့ သူ့ကို ခေါ်သွား၏။ သူ့အမူအရာမှာ ရွှင်မြူးနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှင့် တွေ့ဆုံရသည့် အတွက် ဝမ်းသာနေသလို ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့ ကို ဒုက္ခပေးမည့် အမူအရာ မျိုး လုံးဝ မတွေ့ရပါ။

သူ့အမည်မှာ ဘရီတန် ဖြစ်၏။ ကျွန်းသမားဟောင်း ဖြစ်၏။ သူ ပြောပြ၍ သိရသည် မှာ ဂီရာနာ တစ်ကျွန်းသို့ သူ ရောက်နေသည် မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ရှိပြီဟု ဆို၏။ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်က သူ ထောင်မှ လွတ်၏။ သို့သော် သူ့မျက်နှာတွင် ဖျက်နေ သော ဆေးမင်ကြောင်များကြောင့် ပြင်သစ်သို့လည်း မပြန်ချင်တော့။ ဂီရာနာ တွင် ပင် အခြေစိုက်နေပြီး အမဲလိုက်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးနေသည် ဟု ဆို၏။

သူ ကြားသိခဲ့သရွေ့ ထောင်ဆေးရုံမှ မာကျူးရက်နှင့် များပြီး ကျွန်တော် မေ့နေအောင် ရိုက်ပစ်ခဲ့သော အာရပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ လွတ်ပြေးမှုတွင် အကူအညီပေး ခဲ့သည် ဟု ထောင်အာဏာပိုင်များက ယူဆပြီး အထူးမြေတိုက် အမှောင်ခန်းတွင် ချုပ် ထားသည် ဟု ဆို၏။ ထောင်ဝါဒါ သုံးယောက်မှာ လည်း ခေါင်းမကွဲကြပါ။ ဖူးရောင်လာရုံမျှ ဖူးရောင်ကြ၏။

ဂျိုးဇက်အကြောင်းကို မေးကြည့်လျှင် ဂျိုးဇက်မှာ လည်း မသင်္ကာမှုဖြင့် အဖမ်းခံ နေရသည် ဟု ဆို၏။ ကျွန်တော်က ဂျိုးဇက်ထံမှ ဝယ်ထားသော လှေအကြောင်း ပြောပြ လျှင် ဘရီတန်က သူ ကြည့်ချင်သည် ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်ပြလိုက်၏။

"ဒီလှေနဲ့ တော့ မသွားနဲ့ ဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့ ပင်လယ်ထဲ မရောက်ခင်ဘဲ ရေနစ်ပြီး သေကြလိမ့်မယ်၊ ဂျိုးဇက် ဆိုတဲ့ အကောင်က ကောင်းတဲ့ အကောင် မဟုတ်ဘူး ၊ လူယုတ်၊ ဘဝတူ ကျွန်းသမားချင်းအပေါ်မှာ လည်း နည်းနည်းမှ ညှာတာ မဟုတ်ဘူး "

"ကျွန်တော်တို့ ဒီလှေကိစ္စကို ဘယ်လို ရှင်းကြရင် ကောင်းမလဲ"

"ခင်ဗျားတို့ မှာ ငွေရှိသေးလား"

"ရှိတယ်"

"ရှိရင် ဒီလိုလုပ်၊ ခင်ဗျားတို့ ခိုကျွန်းကို သွားကြ၊ ခိုကျွန်းမှာ လှေကောင်းကောင်း ရနိုင်တယ်၊ ခိုကျွန်း ဆိုတာက အနုတွေထားတဲ့ ကျွန်း၊ အနု နှစ်ရာလောက် အဲဒီကျွန်းမှာ နေတယ်၊ လူကောင်း ဘယ်သူမှ အဲဒီကျွန်းကို မသွားရဲဘူး၊ ဆရာဝန်တောင် မသွားဘူး၊ အနုအားလုံးက ထောင်ကျတွေချည်းပဲ၊ နူနေလို့ ထောင်ထဲ မထားဘဲ အဲဒီကျွန်း သွားထားတာ၊ ထောင်အာဏာပိုင်တွေအနေနဲ့ မနက်တိုင်း ရှစ်နာရီမှာ သူတို့အတွက် ရိက္ခာ သွားပို့တယ်၊ ဘယ်သူမှ ကျွန်းပေါ် မတက်ရဲဘူး၊ ရိက္ခာ ချထားပေးရမယ့် နေရာမှာ ပစ်ချထားခဲ့ပေးတာပဲ။"

အနုတွေက သူတို့ ဟာ သူတို့ သက်ငယ်တဲလေးတွေ ဆောက်ပြီး နေတယ်၊ ရတဲ့ ရိက္ခာကလည်း မလောက်တော့ သူတို့ ဟာသူတို့ ကြက်နဲ့ ဝက်တွေ မွေးတယ်၊ ဥပဒေအရ သူတို့ ခိုကျွန်းအပြင် ဘယ်မှ မထွက်ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမြဲခိုးထွက်တယ်၊ သူတို့ ကျွန်းက ထွက်တဲ့ ဝက်နဲ့ ကြက်တွေကို တခြားကျွန်းမှာ လိုက်ရောင်းတယ်၊ ပစ္စည်းချင်း ဖလှယ်တယ်၊ ဒီအနုတွေက သိပ်လက်သွက်တယ်၊ သူတို့ အချင်းချင်း သတ်တာတွေ မရှိပေမယ့် တခြားကျွန်းကို ခိုးလာတဲ့ အချိန်မှာ ပစ္စည်းလုဖို့ ၊ လူသတ်ဖို့ နည်းနည်းမှ ဝန်လေးတဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ ဆီမှာ တခြားကျွန်းတွေက ခိုးပြီး ဝှက်ထားတဲ့ လှေတွေ ရှိတယ်၊ လှေတွေက လှေကောင်းတွေ များတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သူတို့ နဲ့ အပေးအယူ မျှရင် လှေကောင်းကောင်း ကို ဝယ်လို့ ရနိုင်တယ်၊ အဲဒီလှေတွေနဲ့ ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ပင်လယ် ခရီးကို ကောင်းကောင်း သွားနိုင်တယ်"

"အဲဒီကျွန်းကို ဒီက ဘယ်လိုသွားရမှာ လဲ"

"ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ကျွန်းပေါ်တော့ ကျွန်တော်မတက်ဘူး၊"

ကျွန်းကို မြင်ရတဲ့ အထိ ကျွန်တော် လိုက်ပြမယ်။ ကျွန်တော့်လှေ ရှေ့က သွားမယ်။ ခင်ဗျားတို့ လှေ နောက်က လိုက်။ ဒီကျွန်းက ပင်လယ်ဝက မိုင် တစ်ရာတိတိ ဝေးတယ်။ စိန့်လောလင် ကျွန်းက မိုင်သုံးဆယ် ဝေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခုနေရာကနေ မြစ်ညာဘက် ပြန်ဆန် တက်ရမယ်"

"ဘယ်တော့ သွားကြမလဲ"

"ဒီည သွားမယ်"

"ဘယ်အချိန် စထွက်မလဲ"

"ခု ဘယ်အချိန်လဲ"

"သုံးနာရီ"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ခဏအိပ်လိုက်ဦးမယ်"

"မအိပ်နဲ့ တော့၊ ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်းတွေ ခု အလင်းရောင်ရှိတုန်းမှာ ကြိုပြီး အကုန် အဆင်သင့် တင်ထားလိုက်။ မှောင်လာမှ ပစ္စည်းတင်ဖို့ ကြိုးစားရင် မလွယ်တော့ဘူး"

"ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေ အကုန်လုံး ဒီမှာ ကလိုဆီနဲ့ ထားခဲ့မယ်။ လှေသစ် ရ လာပြီးမှ ကလိုဆီ ပြန်ခေါ်ရင်း ပစ္စည်းတွေလည်း တင်တော့မယ်"

"ဟေ့လူ မရဘူးနော်၊ ခု ဒီနေရာကို ခင်ဗျားတို့ ပြန်လာတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီနေရာကို ပြန်ရှာဖို့ ဆိုတာ သွားနေကျ လာနေကျလူ မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုမှ မရှာနိုင်ဘူး၊ တစ်ခါတည်းသာ ပစ္စည်းတွေ အကုန်တင်ပြီး အတူသွားကြ၊ နောက် ခင်ဗျားတို့ ကို လိုက်ရှာ နေကြတဲ့ ထောင်ဝါဒါတွေ တွေ့နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ကလည်း ရှိသေးတယ်"

ညနေ မောင်ရီပျိုးသည် နှင့် ကျွန်တော်တို့ ပုန်းလျှိုးနေသော တောစပ်မှ ထွက်လာ ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဘရီတန်၏ လှေတွင် ပေါင်းစီးကြပြီး ကျွန်တော်တို့ လှေကို နောက်မှ ကြိုးဖြင့် ဆွဲလာခဲ့ကြ၏။ ရေဆန်ခရီး သွားနေရသဖြင့် လှေသွားနှုန်းမှာ အလွန် နှေးကွေးလှ၏။ ညမှာ လရောင် မရှိသော်လည်း မြစ်ပြင်ကျယ်တွင် မြင်ကွင်းကို အထိုက်အလျောက် မြင်နေရ၏။

ည ၈ နာရီခန့်တွင် ရေတက်လာ၏။ ရေတက်လာသည် နှင့် လှေသွားနှုန်းမှာ သိသိသာသာ မြန်လာ၏။

"ဟော- ဟိုမှာ ရောက်ပြီ၊ ရှေ့ကကျွန်းဟာ ခိုကျွန်း ဆိုတာပဲ"

"ကိုင်း- ကိုယ့်လူတို့ သွားကြတော့၊ အားလုံး အဆင်ပြေကြပါစေ"

ဘရီတန်က ကျွန်တော်တို့ ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့လှေကို ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ပြန် လှော်သွား၏။ ငါးမိနစ်ခန့်အတွင်း အမှောင်ထုအတွင်း၌ သူ့အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရ တော့။

ကျွန်တော်သည် လှေဦးကို ကျွန်းရှိရာသို့ တည့်မတ်စွာ ဦးတည်လိုက်၏။ မိနစ် ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းအနီးသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ကမ်းစပ် ရှိမည့် နေရာကို မှန်း၍ လှေဦးကို ထိုးတင်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်မှန်းဆချက် မမှန်ပါ။ ကမ်းစပ် အနီးမှ ရေတွင် မြှုပ်နေသာ သစ်ငုတ်တိုတစ်ခုကို တိုက်မိပြီး လှေမှာ မှောက်လုနီးပါး လူးသွား၏။ လှေပေါ်တွင် ပါသော ပစ္စည်းအားလုံး ရေထဲကျကုန်၏။ မာကျူးရက်က ရုတ်တရက် ရေထဲ ခုန်ဆင်းပြီး လှေကို မမှောက်ရန် ကူထိန်းပေး၏။ တစ်မိနစ်ခန့် အတွင်းပင် ကမ်းစပ်သို့ ကပ်မိကြချေပြီ။

ကျွန်တော်သည် မာကျူးရက်နှင့် ကလိုဆီကို လှေပေါ်တွင် ထားခဲ့ပြီး ကုန်းပေါ် သို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း တက်သွား၏။ လမ်းပျော

က်မသွားရန်အတွက် အိမ်မြောင် ကိုလည်း အသင့်ယူလာ၏။
ချုံတောများမှာ အလွန် ထူထပ်လွန်းသဖြင့် ခက်ခဲစွာ တိုးသွားနေရ၏။
နာရီဝက်ခန့် သွားမိလျှင် မီးရောင်အချို့ကို တွေ့ရ၏။ မီးရောင်ရှိရာသို့
ဆယ်မိနစ်ခန့် ဆက်ဦးတည်သွားမိလျှင် သက်ငယ်တဲ သုံးလုံးကို တွေ့ရ
၏။

တဲများ အနီးသို့ ရောက်သည် နှင့် ခွေးတစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို
ဆီးဟောင်၏။

"ဘယ်သူလဲ"

ကျွန်တော် ပြန်မထူးဘဲ ငြိမ်နေ၏။

"ဟေ့- ဘယ်သူလဲ"

တဲတံခါးတစ်ရွက် ပွင့်သွား၏။ လူသုံးယောက် ပေါ်လာ၏။ အနုများ
ဖြစ်ဟန် ရှိ၏။

"ဆေးရုံ ဖောက်ပြေးသွားတယ် ဆိုတဲ့ ကောင်တွေ ထင်တယ်"

သုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က သူတို့ အချင်းချင်း မေးခွန်းထုတ်
သကဲ့သို့ ပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော်က တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

"ခင်ဗျား လက်ထဲမှာ သေနတ်ရှိရင် အောက်ချလိုက်ပါ။ ဒီကျွန်း ရော
က် လာပြီ ဆိုရင် ဘယ်ဝါဒါအန္တရာယ်မှ ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူး"

သုံးယောက်လုံးပင် အမှောင်ထဲ၌ ရပ်နေသော ကျွန်တော့်ကို
သဲကွဲစွာ မြင်နိုင် စွမ်းအား ရှိကြသေးဟန် မတူပါ။

"ကျွန်တော့်မှာ သေနတ် မပါပါဘူး၊ လူချည်းပဲ လာခဲ့တာပါ"

"ဝင်ခဲ့၊ ဝင်ခဲ့၊ တဲထဲကို ဝင်ခဲ့ပါ"

ကျွန်တော် တဲထဲ ဝင်လိုက်သွား၏။

"ထိုင်"

ကြိုးကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် ဘာမျှ တွေဝေမနေဘဲ ကျွန်တော် ထိုင်ချ လိုက်၏။ လူတစ်ယောက်က မှ ဝန်ထားသော မီးအိမ်ကို မီးစာမြင့်လိုက်ပြီး-

"ကျွန်တော် လာချီတီးပါ"

သူ့နာမည် သူ ပြော၍ မိတ်ဆက်လိုက်၏။

မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်မှာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လာဟပ်၏။ တဲအ တွင်း၌ လူ ငါးယောက် ရှိသေး၏။ လှဲအိပ်နေရာမှ အသီးသီး ထထိုင်လို က်ကြ၏။ အချင်းချင်းလည်း တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် စကားပြောကြ၏။

"တိတ်တိတ် နေကြစမ်းကွာ"

လာချီတီးက သူ့လူများကိုသူ အသံတိတ်နေခိုင်းလိုက်၏။ လူတစ် ယောက်က ရှေ့နားသို့ အနည်းငယ် တိုး လာပြီး ကျွန်တော်နှင့် မလှမ်းမ ကမ်းတွင် မြေပြင်၌ ဖင်ချထိုင် လိုက်၏။ ထိုအခါမှ ပင် သူတို့ ၏ မျက်နှာ တစ်ခုကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး မြင်ခွင့်ရ၏။ ကြောက်စရာ ဖြစ်၏။ နူနာ များကြောင့် ထိုလူမျက်နှာ လုံးဝ ကြည့်မကောင်းပါ။ ရွံစရာ၊ ကြက်သီး ထစရာကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဖြစ်နေသည် များကို သူတို့ မရိပ်မိအောင် ကြိုးစား၍ ဖုံးဖိထား၏။ ကျွန်တော် တွေ့ရ သော မျက်နှာတွင် နှာခေါင်း မရှိ။ အသားများ ကြွေပြီး နှာခေါင်း အရိုး ငေါငေါသာ ရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းတစ်ခြမ်း မှာ လည်း ရွံ့ရုပ်မှ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖ

က် ပဲ့နေသလို ပိပိရီရီကြီး ပဲ့ကျနေ၏။ သွားများမှာ လည်း အရပ်ဆိုးလှ၏။

"ခင်ဗျား အကူအညီလိုချင်လို့ ဒီကျွန်းပေါ် တက်လာတယ် ထင်တယ်"
"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကျွန်တော်တို့ တွေကတော့ ထောင်ဖောက်ပြေးရဲတဲ့ လူ ဆိုရင် ဘယ်သူပဲ ကျွန်တော် တို့ ဆီ ရောက်လာ ရောက်လာ အကူအညီပေးဖို့ အသင့်ပဲ"

"ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ"

"ဘာမှ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ဂျင်းလို့ ခေါ်နိုင် တယ်၊ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က ဂီရာနာကို ရောက်လာ စတုန်းကဆို ခင်ဗျားထက် လည်း ကျန်းမာတယ်၊ ခင်ဗျားထက်လည်း လှတယ်၊ ခု ဆယ်နှစ်အတွင်း တစ်ကျွန်း ရောက်ပြီး ဖြစ်သွားခဲ့တာတွေ ကြည့်စမ်း"

"ခင်ဗျားတို့ ကို ထောင်အာဏာပိုင်တွေက ဆေးမကုပေးဘူးလား"

"ကုပေးပါတယ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါလည်း သက်သာလာသလိုတော့ ရှိမိ သား၊ ဒီ ကျွန်တော့် လက်တစ်ဖက်ကို ကြည့်ပါလား၊ အဆီဆေး စမ်းထိုးကြည့်တာ အနာတွေ ခြောက်လိုက်လာသလိုပဲ"

ကျွန်တော်က သူ ပြနေသော လက်ကို လှမ်းကိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏ ။ ဂျင်းက ချက်ချင်း ပြန်ရုပ်လိုက်၏။

"မကိုင်နဲ့ ၊ ခင်ဗျား မှတ်ထား၊ ဒီကျွန်းမှာ ရှိတဲ့ ဘယ်သူ့ရဲ့ အသားကို မှ ခင်ဗျား သွားမထိနဲ့ ၊ ဘယ်သူ့ရဲ့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်ကိုမှ လည်း"

ယောင်ပြီး သွား မသုံးလိုက်နဲ့ "

ထိုအချိန်၌ အပြင်မှ တဲအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။

"တောဆော့နဲ့ သူ့လူတွေကလည်း ဧည့်သည် ကို တွေ့ချင်ကြလို့ တဲ့ ၊
ခေါ်ခဲ့ပါလို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောခိုင်းလိုက်တယ်"

"ကဲ- လာ"

ဂျင်းက ရှေ့မှ ထွက်သွား၏။ ကျွန်တော်က သူ့နောက်မှ လိုက်သွား၏
။ ကျန်လူ များ လည်း ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်လာကြ၏။ အားလုံး ငါး
မိနစ် သွားရ၏။ အလွန်ကြီး သော တဲတစ်လုံးအနီးသို့ ရောက်သွား၏။
တဲတံခါး ပွင့်သွား၏။ တဲအတွင်း၌ လသာ မီးအိမ်နှစ်လုံး ထွန်းထားပြီး
အနူသုံးဆယ်ခန့်ကိရ တွေ့ရ၏။ ထိုအထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ် ဟန် ရှိ
သော ပုဂ္ဂိုလ်က-

"ကျွန်တော် တောဆော့ပါ။ ခင်ဗျား ပါပီလွန် ထင်တယ်"

ကျွန်တော် အလွန်အံ့ဩသွား၏။ တစ်ကျွန်းသတင်းများမှာ အလွန်
ပျံ့နှံ့လွယ်လှ ပါလား။

"ခင်ဗျား အံ့ဩသွားတယ် ထင်တယ်၊ မအံ့ဩနဲ့ ၊ ထောင်ဖောက်ပြေး
တဲ့ သတင်းဆိုးတွေက ဒီမှာ သိပ်ပျံ့နှံ့လွယ်တယ်၊ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့
လုပြေးလာတဲ့ သေနတ် ဘယ်မှာ သိမ်းထားသလဲ"

"ရေထဲမှာ "

"ဘယ်ရေထဲမှာ လဲ"

"ထောင်ဆေးရုံ နံရံဘေး မြစ်ထဲမှာ ၊ ကျွန်တော်တို့ ညကြီး ခုန်ချကြ
တဲ့ နေရာ အတိအကျလောက်မှာ ပဲ၊ တမင်ပစ်ချထားတာ မဟုတ်ဘူး ၊

ခုန်ချတုန်းမှာ မတော်တဆ ကျသွားတာ"

"ဒါဖြင့် ပြန်ဆယ်လို့ ရနိုင်တယ်ပေါ့"

"ရနိုင်ပါတယ်၊ ရေက သိပ်မှ မနက်ဘဲ"

"ရေမနက်ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လို သိသလဲ"

"ကျွန်တော့်အဖော်တစ်ယောက် နံရံပေါ်က ခုန်ချတုန်းမှာ ခြေတစ်ဖက် ကျိုး သွားပါတယ်၊ ဒီခြေကျိုးသွားတဲ့ လူကို ရေထဲလျှောက်ပြီး လှေပေါ် ကျွန်တော်တို့ ထမ်းတင် ခဲ့ရတာပဲ"

"အဲဒီလူက ခု ဘယ်မှာ လဲ"

"လှေထဲမှာ "

"ခင်ဗျား အကူအညီတောင်းချင်လို့ ကျွန်းပေါ် တက်ခဲ့တာဆို၊ ဘာအကူအညီ မျိုး လိုချင်လဲ"

"လှေ လိုချင်လို့ ပါ"

"ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ ဆီက လှေကို လိုချင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ငွေရှိတယ်၊ လှေဝယ်ချင်လို့ ပါ"

"အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ရောင်းစရာလှေ ရှိတယ်၊ လှေက အသစ်၊ အသစ် ဆိုမှ အသစ်ကျပ်ချွတ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အရင်အပတ်ကမှ အယ်ဒဗီနားရွာက သွားခိုးလာတဲ့ လှေ၊ ကြီးလည်း အတော်ကြီးတယ်၊ ပင်လယ်ခရီးကောင်းကောင်း သွားလို့ ရတယ်၊ အဲ.. တစ်ခုပဲ လိုနေတာက ရေစူးအထိန်းပါ၊ ဒီရေစူးအထိန်းကလည်း သိပ်တော့ အရေးမကြီးပါ ဘူး၊ နှစ်နာရီအတွင်းမှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အသစ်တစ်ခု လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ကျန်ပစ္စည်း တွေတော့ အကုန်စုံတယ်၊ ပဲ့ကလည်း ပထမတန်း၊ ရွက်တိုင်က

လည်း ရိုးရိုး သစ်သား ရွက်တိုင် မဟုတ်ဘူး ၊ သံအကွပ်တွေနဲ့ အခိုင်အမာ လုပ်ထားတဲ့ ရွက်တိုင်၊ ရွက်ကလည်း အသစ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ပေးနိုင်မလဲ"

"ခင်ဗျား ဘယ်လောက် လိုချင်သလဲ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ လှေဈေး ဘယ်လောက် ရှိသလဲ သိတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဖရန့် သုံးထောင် ဆိုရင် များ မလား၊ ခင်ဗျားမှာ သုံးထောင်ပြည့် အောင် ငွေရှိရင်လည်း ငွေပေးဗျာ၊ မရှိလည်း မနက်ဖြန်ညမှာ ခင်ဗျားတို့ ရေထဲ ချထားခဲ့တဲ့ သေနတ်ကို သွားပြန်ဆယ်ပါ၊ သေနတ် ရလာရင် သေနတ်နဲ့ လှေ ကျွန်တော် လဲပေးမယ်"

"ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ငွေရှိတယ်၊ ခင်ဗျား တောင်းတဲ့ ဖရန့်သုံး ထောင် ကျွန်တော် ပေးမယ်"

"ကဲ.. ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးရောပေါ့၊ 'လူပွတ်'ရေ ကော်ဖီလုပ်ကွာ"

လူပွတ် ဆိုသူက ချက်ချင်း ထပြီး ကော်ဖီဖျော်၏။ ကျွန်တော့်အရှေ့ တွင် ကော်ဖီ တစ်ခွက် လာချပေး၏။

"ရှေ့ သောက်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်လက်နဲ့ ထိထားတဲ့ အတွက် ခင်ဗျား ဒီ ကော်ဖီကို ဘာမှ မသုံးမသန့် ဖြစ်မနေနဲ့ ၊ ဒီတစ်ကျွန်းလုံးမှာ အနှုရောဂါ အခြောက်မျိုး စွဲနေတဲ့ လူဟာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်၊ အနှုခြောက်မျိုးဟာ မကူးဘူး၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ "

ကျွန်တော်က ကော်ဖီပန်းကန်ကို ယူပြီး မော့သောက်ပစ်လိုက်၏။

"ခင်ဗျား ခု လာမယ့် တစ်နေ့လုံး ညနေစောင်းတဲ့ အထိ ဒီကျွန်းမှာ ပဲ နေရဦး မယ်၊ ခင်ဗျား လှေရှိတဲ့ ဆီ ပြန်သွားပြီး ခင်ဗျား လူတွေလည်း ဒီ ခေါ်ခဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ လှေကိုလည်း အပြီး အစအန ပြန်မပေါ်အောင် မြှုပ်ပ

စ်ခဲ့။ ခင်ဗျားတို့ ပင်လယ်ခရီး မစခင် ပြင်ဆင်ကြရမယ့်ဟာတွေ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ဝိုင်းကူလုပ်ပေးဖို့ ခင်ဗျားတို့ အနား ကပ်လို့ ကောင်းကြတာတွေ မဟုတ်ဘူး "

ကျွန်တော် လှေရှိရာသို့ ပြန်သွား၏။

ကလိုဆီကို လှေပေါ်မှ ထမ်းချပြီး တဲတစ်လုံးသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်း အနည်းငယ်ကို ကုန်းပေါ် တင်ပြီး လှေကို ခဲများ နှင့် ဖြည့်၍ မြှုပ်ပစ် လိုက်၏။

မိုးမလင်းသေးပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အမှောင်ထု ဖုံးအုပ်နေဆဲ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ကလိုဆီနှင့် မာကျူးရက်ကို လှေသစ် ဝယ်လာနိုင်သည့် အတွေ့အကြုံများ ကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

"အင်း- ဒါဆိုရင် တို့ လုပ်ငန်း စကတည်းက ကုန်တဲ့ ငွေကတော့ ဖရန့် ခြောက်ထောင်တိတိ ရှိသွားပြီ၊ အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ အဆောင်ငွေ သုံးထောင် ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ဝက်ပေးမယ် "

ကလိုဆီက ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားငွေ ခင်ဗျားပဲ ယူထားပါ၊ ကျွန်တော့်ငွေ ရှိသလောက် သုံးဦးမယ်၊ အားလုံးကုန်တော့ ခင်ဗျားငွေ ဆက်သုံးကြတာပေါ့ "

အလင်းရောင် ပေါ်ခဲ့လေပြီ။

မကြာမီ တောဆော့လည်း ရောက်၍ လာ၏။ တဲတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

"ခင်ဗျားတို့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာကြပါ။ ဘာမှ မကြောက် နဲ့ ၊ ခင်ဗျားတို့ ကို ဘယ်သူမှ အန္တရာယ် မလုပ်ဘူး၊ ဝါဒါတွေ ရန်လည်း မကြောက်နဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီကျွန်းရဲ့

အမြင့်ဆုံးနေ ရာမှာ ကြည့်ကင်းချထားတာ ရှိတယ်။ ဒီကျွန်းကို ဦးတည်ပြီး လှေတစ်စင်းစင်း လာတာ တွေတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ချက်ချင်း သတင်းရမယ်"

ကျွန်တော်က လှေ၏ ရေစူးအထိန်းအကြောင်းကို မေးလိုက်၏။

"ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ အထဲက လက်ရာ အကောင်းဆုံး လက် သမား နှစ်ယောက်ကို အကောင်းဆုံးသစ်သား ရှာပြီး ခုတ်ထားခိုင်းပြီးပြီ ၊ လှေလည်း ရေထဲ မြှုပ်ပြီး ဝှက်ထားတဲ့ ဆီက ပြန်ဖော်ထားပြီးပြီ၊ လာ လေ၊ ခင်ဗျားတို့ မြင်ချင်ရင် လိုက်ကြည့် ကြပါလား၊ လှေကတော့ မနေ့ ညက ကျွန်တော် ပြောတဲ့ အတိုင်း ပထမတန်းပဲ"

ကျွန်တော်တို့ တောဆော့နောက် လိုက်သွားကြ၏။

မှန်သည် ။ တောဆော့ ပြောသည့် အတိုင်းပင် လှေမှာ ပထမတန်း ဖြစ်၏။ ပင်လယ်ခရီးကို စိတ်ချစွာ သွားလာနိုင်သောလှေ ဖြစ်၏။ နေ့လယ်ဘက်တွင် တစ်ကျွန်းမှ အကြိမ်ကြိမ် ထွက်ပြေးဖူး၍ ပင်လယ်ခရီးတွင် အတွေ့အကြုံအရှိဆုံး ဖြစ်သော အနု တစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး ၏။ ထိုအနုက ဂီရာနာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဒီရေနှင့် ပတ်သက် သည့် မှတ် သားထားသင့်သော အချက်များကို ကျွန်တော့်ကို အသေးစိတ် ပြောပြ၏ ။

"ဒီနေ့လယ် ဒီရေ တက်ချိန်က နည်းနည်းစောမယ်၊ ညနေ သုံးနာရီမှာ ဒီရေ တက်ရှိန် ရပ်ပြီး ဒီရေ ပြန်ကျမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကျုနုန်း က နှေးနေလို့ ခင်ဗျားတို့ မထွက်နဲ့ ဦး၊ ညနေ ခြောက်နာရီလောက်မှ ထွက်၊ အဲဒီအချိန်က ဒီကျုချိန် အပြင်းဆုံး၊ သုံးနာရီအတွင်း ခင်ဗျားတို့ မိုင်ခြောက်ဆယ်ခရီးကို ပေါက်သွားမယ်၊ ဒီအရှိန်အပြင်းဆုံး နေရာက မြစ် အလယ်မှာ ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ မြစ်အလယ်က လိုက်သွား၊ ဒီကျု

ချိန်က ည ကိုးနာရီမှာ ရပ်သွားမယ်၊ ဒါကြောင့် ညကိုးနာရီ ထိုးတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ လှေကို မြစ်ကမ်းတစ်ဖက်ဖက် ကို ပြန်ကပ်ပြီး သစ်ပင် တစ်ပင်ပင်မှာ အသေအချာ ချည်ထားလိုက်၊ ဒီရေ ပြန်တက်တော့ မယ်၊ ဒီတက်ချိန်က မနက်သုံးနာရီမှာ ရပ်သွားမယ်၊ ဒီကျချိန် ပြန်ရောက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဒီကျွန်းက စထွက်သွားသလိုပဲ ဒီ ပြန်ကျကျချင်း မထွက်နဲ့ ဦး၊ ရေစီးနှုန်း ဘာမှ မရှိသေးဘူး၊ မနက် လေးနာရီခွဲတိတိမှာ စထွက်၊ တစ်နာရီခွဲအတွင်းမှာ ပင်လယ်ဝ ရောက်ဖို့ ကျန်နေတဲ့ မိုင်သုံးဆယ်ခရီးကို ခင်ဗျားတို့ ပေါက်ပြီ၊ ပင်လယ်ထဲ ချောချောမောမော ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ တစ်နာရီခွဲခရီးက အရေးကြီးဆုံးနော်၊ မနက် ခြောက်နာရီဆိုရင် မိုးက လင်းပြီ၊ ပင်လယ်ဝနား သွားစောင့်နေတဲ့ ထောင်ဝါဒါတွေရဲ့ လှေရှိရင် လည်း ခင်ဗျားတို့ ကို မြင်တော့မယ်၊ ပင်လယ်ထဲ ရောက်သွားပြီ ဆိုရင်တော့ အရေးမကြီး ဘူး၊ သူတို့ လှေတွေက ပင်လယ်ထဲ ဆက်လိုက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ လှေက ရွက်တစ်ရွက်တည်းပါလား၊ နှစ်ရွက်လား။"

"နှစ်ရွက်၊ အထိန်းရွက်နဲ့ ရွက်မကြီး နှစ်ခုလုံး ပါတယ်"

"ကောင်းတယ်၊ ဒီတော့မှ အရေးဆို မြန်မြန်သွားနိုင်မှာ ၊ ပင်လယ်ထဲ ရောက်ပြီး ရင်ရော ခင်ဗျား ဦးတည်သွားရမယ့် အိမ်မြှောင်ညွှန်းတွေ သိလား။"

"မသိဘူး၊ ကျွန်တော် သိတာတော့ မြောက်စူးစူးကို ဦးတည်သွားရင် ပင်နီဇွဲလားနိုင်ငံနဲ့ ကိုလံဘီယာနိုင်ငံ တစ်ခုခုကို တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ရောက်သွားမယ် ဆိုတဲ့ အကြမ်းသဘောလောက်ပဲ"

"အဲဒါ မှန်တော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ဘက်ကို ပြန်မကပ်မိအောင် ကောင်း ကောင်း သတိထား၊ ကောင်းတာက ပင်လယ်ထဲ ရောက်တာနဲ့"

အရှေ့မြောက်ကို ဦးတည် ပြီး သုံးရက်သွား၊ လေးရက်မြောက်နေ့မှ အ
နောက်မြောက်ဘက်ကို ဦးတည်လမ်းကြောင်း ပြန်ပြောင်းလိုက်၊ ဒါ
ဘေးရန် အကင်းဆုံးပဲ၊ ခု ခင်ဗျားတို့ မာလိုနီမြစ်က ထွက်ရင်ပဲနော် ဘ
ယ်ဘက်လမ်းက ဒတ်ချ် ပိုင်တယ်၊ ဒတ်ချ် ပိုင်တဲ့ ကမ်းဘက်လည်း သွား
မကပ်နဲ့ ၊ ဒတ်ချ် တရားဥပဒေက ပြင်သစ် တစ်ကျွန်းသမားကို လက်မခံ
ဘူး၊ ပြင်သစ်အာဏာပိုင် တွေ လက်ထဲ ပြန်အပ်လိမ့်မယ်၊ ဗင်နီဇွဲလားနို
င်ငံကလည်း ခင်ဗျားတို့ ကို လက်မခံဘူးနော်၊ ခင်ဗျားတို့ ကို လက်ခံမှာ
အင်္ဂလိပ်ပိုင်တဲ့ ဒရီနီဒတ်ဆိပ်ကမ်း တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ အင်္ဂလိပ် ဥပဒေအ
ရ ခင်ဗျားတို့ ကို ပြင်သစ် ပြန်မပို့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဆိပ်ကမ်းမှာ နှစ်ပ
တ်ပဲ နေခွင့် ရှိတယ်၊ နှစ်ပတ် ပြည့်တာနဲ့ သူတို့ ပိုင်နက် နယ်နိမိတ်က ခ
င်ဗျားတို့ ပင်လယ်ထဲ ပြန်ထွက်ရမယ်"

ကျွန်တော်တို့ ပြောဆိုသမျှကို အနု အများ အပြားပင် မလှမ်းမကမ်း
မှ ဝိုင်းထိုင်၍ နားထောင်နေကြ၏။

ထိုအချိန်၌ ဂျင်းကလည်း ရောက်လာ၏။

"တောဆော့၊ ခင်ဗျားလေ့ကို ဒီလူတွေကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းလို
က်သလဲ"

"ဖရန့် သုံးထောင်"

"ပါပီလွန်၊ ခင်ဗျားမှာ ဖရန့်သုံးထောင် ပေးစရာ ရှိလား"

"ရှိတယ်"

"အပိုသုံးရော ကျန်သေးလား"

"မကျန်ဘူး၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ မှာ ပါတာ အကုန်ပဲ"

ကျွန်တော်က ညာပြောလိုက်၏။

"တောဆော့၊ ကျွန်တော် ဒီလူတွေကို ငွေနည်းနည်း ပေးလိုက်ချင်တယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့် ခြောက်လုံးပြူးကို ဝယ်ပါလား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ပေးနိုင်မလဲ"

"ဖရန့် တစ်ထောင်"

"ရော့- ဒီမှာ ကျွန်တော့်သေနတ်"

ဂျင်းက သူ့ခါးနောက်တွင် ဝှက်ယူလာသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်၍ တောဆော့ကို ပေးလိုက်၏။ တောဆော့ကလည်း ချက်ချင်းပင် ဖရန့်ငွေ တစ်ထောင် ထုတ်ပေး၏။ တောဆော့ ပေးသမျှ ငွေအကုန်ကိုပင် ဂျင်းက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော် ငွေမကျန်တော့ဘူးဟု စောစောက ပြောလိုက်မိသည် ကို ရင်ထဲ၌ အလွန်ရှက်၍ သွား၏။

"ဟာ- မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မယူချင်ပါဘူး"

ကျွန်တော် ဘယ်သို့မျှ ငြင်း၍ မရပါ။ ဂျင်းက ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ အတင်း ထည့်၍ ပေး၏။ တကယ်တော့ တောဆော့ကလည်း ကျွန်တော့်တို့ အပေါ်၌ အစွမ်းကုန် ကူညီလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့လှေကို ဖရန့်ငွေ သုံးထောင် ထား၍ ရောင်းပေးသည် မှာ ကျွန်တော်တို့ ကို အောက်ဈေးထား၍ ရောင်းပေးခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့လှေမှာ လှေသစ် ဖြစ် သဖြင့် ဖရန့်ငွေငါးထောင် အထက်တွင် တန်ပါသည် ။ ထိုအချိန်၌ လာချိုတီးကလည်း သူ့ဦးထုပ်ကို မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချ၍ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ကျန်အနုများ ထံမှ အလှူငွေ တောင်းလိုက်၏။ အံ့စရာ ဖြစ်ပါသည် ။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသော အနုများ တစ်ယောက်ချင်း ထပြီ သူတို့ ကိုယ်အတွင်း၌ ဝှက်ထားသော ဖရန့်ငွေများကို ထုတ်၍ လာချိုတီး ဦးထုပ်ထဲ ပစ်သွင်းပြီး တတ်စွမ်းသရွေ့ အလှူငွေ ပါဝင်ကြ၏။ စောစောက ငွေကုန်

သွားပြီဟု လိမ်ထားမိသည့် အပြစ်ကို ကျွန်တော် ပို၍ ရှက်လာမိ၏။ မတတ်နိုင်။ လွန်ပြီးသောစကား ဖြစ်၍ ပြန်မရုပ်နိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်နေရ၏။

"တော်ပါပြီဗျာ၊ မပေးကြပါနဲ့ တော့၊ ကျွန်တော်တို့ မှာ နည်းနည်းပါး ပါးလောက် အဆောင်ငွေ ပါတယ်ဆိုရင် တော်ပါပြီ၊ လမ်းမှာ လည်း ဘယ်နေရာမှာ မှ ငွေသုံးဖို့ လိုမယ် မထင်ပါဘူး။"

မရပါ။ အနုများက သဒ္ဓါတရား မြောက်မြားစွာဖြင့် ထည့်မြဲ ထည့်ကြ၏။

"ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ပေးတာ အကုန်သာ ယူသွားပါ။ ကျွန်တော်တို့ အပေါ် ဘာမှ အားမနာနဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ မှာ ငွေဆိုတာက တစ်ယောက် တစ်ယောက် အပျော် လောင်းကစားဖို့ လောက်ပဲ အသုံးကျတယ်၊ တခြား ဘယ်နေရာမှာ မှ သုံးလို့ မရဘူး။"

အနုတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစကား ကြားမှ ပင် ကျွန်တော် ရင်ထဲ၌ အနည်းငယ် ပေါသွားသလို ရှိ၏။ အလှူငွေမှာ ဖရန့်ငွေ ရှစ်ရာနှင့် ဆယ်ဖရန့် ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဂျင်း ပေးသောငွေ ဖရန့်တစ်ထောင်နှင့် ပေါင်းလိုက်လျှင် ဖရန့် ထောင်ရှစ်ရာ။ တောဆော့၏ လှေဖိုးကို ဖရန့်တစ်ထောင်နှစ်ရာမျှသာ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ပိုင်ငွေထဲမှ ထုတ်ပေးရ၏။

"ရှေ့- ဒီခြောက်လုံးပြူးကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ ပင်လယ်ခရီးမှာ အရေးကိစ္စ ရှိတဲ့ အခါ သုံးနိုင်အောင် အဆောင်အနေနဲ့ ယူသွားကြပါ။"

တောဆော့က ဂျင်းထံမှ ဖရန့်တစ်ထောင်နှင့် ဝယ်ထားသော ခြောက်လုံးပြူး ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကိုပင် လက်ဆောင်ပြန်ပေး၏။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဘယ်သို့ ပြောရမည်ပင် မသိတော့ပါ။

အနုများက ကြက်ဥအလုံး နှစ်ရာကို ပြုတ်ပြီး သေတ္တာတစ်လုံးနှင့် ထည့်၍ ကျွန်တော်တို့ လှေပေါ် တင်ပေး၏။ ထို့နောက် အလေးချိန် ပေါင်တစ်ရာခန့် ရှိသော လိပ်ကြီး နှစ်ကောင်၊ ဆန်တစ်အိတ်၊ ဆေးရွက်၊ ရေနံဆီမီးဖို၊ မီးခြစ်၊ အရေးပေါ်ဆေးဝါး များကိုလည်း ထုပ်ပိုး၍ အခမဲ့ပေး၏။ သူတို့ အားလုံး၏ အမူအရာများ ကြည့်ရသည် မှာ ကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်မှုကို သူတို့ လွတ်မြောက်မှုအဖြစ် သဘောထားကြဟန် ရှိ၏။ အားလုံး ရွှင်မြူးနေပါသည် ။

ညနေ ၆ နာရီတိတိတွင် ခိုကျွန်းမှ ထွက်လာ၏။ မိုးမှာ အနည်းငယ် ရွာလျက် ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် လှေဦးကို မြစ်လယ်သို့ ဦးတည်လိုက်၏ ။ အနုများမှာ ရေစပ်တွင် ရပ်ပြီး လက်ပြ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

မိုးများ ပို၍ သည်းလာ၏။ ရှေ့မြင်ကွင်း ဆယ်ကိုက်ထက် ပိုမမြင်ရ တော့ပါ။ သို့သော် မြစ်လယ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ကျောက်ဆောင်များ ၊ သစ်ကိုင်းများ နှင့် တိုက်နိုင်၊ ငြိနိုင်သည့် အန္တရာယ်မှာ မူ မရှိတော့။

ညအမှောင် ပျိုးလာ၏။

မိုးဒဏ်ကြောင့် လူတိုင်း ရွဲ့ရွဲ့စိုနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ အနုများ ပေးလိုက်သော ရမ် အရက်တစ်ပုလင်းကို ဖောက်ပြီး အနည်းငယ် သောက်လိုက်ကြ၏။ အနုများ အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပြောကြ၏။ ကြိုညှိထားကြသလိုပင် သူတို့ ၏ ရွံစရာ ကောင်းသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်များ အကြောင်းကို လုံးဝ မပြောပါ။ သူတို့ ၏ မေတ္တာ တရား ကြီးပုံ၊ စိတ်ထား သဘောထား ကောင်းပုံများကိုသာ မမောတမ်း ပြောကြ၏။

"တို့ လှေသွားနှုန်းက ဘယ်လောက် ရှိမယ် ထင်သလဲ"

မာကျူးရက်က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"တစ်နာရီ နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်နှုန်းလောက် ရှိမယ်"

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်၏။

"ထွက်လာကြတာကော ဘယ်နှနာရီလောက် ရှိသွားပြီ ထင်သလဲ"

"နေဦး၊ ကျွန်တော် အတိအကျ ပြောမယ်"

ကလိုဆီက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကလိုဆီက သူ့ဘေးရှိ အချိန် မှတ်ထား ဟန်တူသော သစ်ကိုင်းအစလေးများအား တစ်ခုချင်း အသေ အချာ ပြန်ရေကြည့်ပြီး-

"သုံးနာရီနဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ်"

"ဟင်း.. ဒါဆိုရင် ဒီရေတောင် ပြန်တက်တော့မှာ ပဲ"

ကျွန်တော်သည် လှေဦးကို ကမ်းရှိရာသို့ ပြန်ဦးတည်လိုက်၏။ မိနစ် အနည်းငယ် အတွင်း ကမ်းခြေသို့ လှေဆိုက်သွား၏။ ဒတ်ချ်ပိုင်ကမ်း ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ အသံမပြုရဲကြပါ။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာ အမှောင်ဖုံးနေ၏။

* * *

အခန်း(၅)
ပင်လယ်နှင့် လှေငယ်

ဒီတက်ချိန်မှာ ၆ နာရီတိတိ ကြာ၏။ တစ်ခါ ရေအိနေသည် မှာ တစ် နာရီတိတိ ကြာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အတွက် အိပ်ချိန် ၇ နာရီခွဲ တိတိ ရ၏။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ချိန် ရသည့် အတိုင်း ကြိုးစား၍ အိပ်၏ ။ မှန်သည် ။ မနက်ဖြန် ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်သည် နှင့် ကျွန်တော့်အ တွက် အိပ်ချိန် ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော် သွား၏။

"ပါပီလွန်၊ ထ ထ၊ ရေကျချိန် ရောက်နေပြီ ထင်တယ်"

မာကျူးရက်က ကျွန်တော့်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် လျင်မြန်စွာ အိပ်ရာမှ ထပြီး သစ်ကိုင်းတစ်ခုတွင် ချည်ထား သော လှေကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်၏။ လှေဦးကို မြစ်ဝသို့ ဦးတည် လိုက်၏။

မိုးမရွာတော့ပါ။ လကွေးလေးမှာ ကောင်းကင်ပြင်တွင် ပေါ်နေ၏။

ကျွန်တော် မြစ်အလယ်မှ မြစ်ဝရှိရာသို့ ဦးတည်သွားနေ၏။ ရေစီးနှုန်းမှာ တဖြည်းဖြည်း နှေးလာသည် ဟု ကျွန်တော် ထင်သည် ။ မှန်သည် ။ မြစ်ဝနား ရောက်သည် နှင့် ရေကျနှုန်းမှာ တဖြည်းဖြည်း နှေးလာ တော့မည် မဟုတ်လော။

ကျွန်တော်သည် လှေရွက်များ ဖွင့်ရန်ကို သတိရလိုက်၏။

"ကျွန်တော်တို့ ရွက်ဖွင့်ကြရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်"

ကျွန်တော်က မာကျူးရက်နှင့် ကလိုဆီ၏ သဘောကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

"ခင်ဗျား သဘောပဲလေ၊ ကျွန်တော်တို့ သဘောကို မမေးပါနဲ့ ၊ ခင်ဗျား ကပွတ်နံပဲ"

ကျွန်တော်သည် အထိန်းရွက်နှင့် ရွက်မကြီး နှစ်ခုလုံးကို ဖွင့်ခိုင်းလိုက်၏။ လှေသွားနှုန်းမှာ လည်း ချက်ချင်း မြန်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ အလင်းရောင်မှာ လည်း ရုတ်တရက် ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။ ပင်လယ်တွင်းသို့ မရောက်သေးပါ။ မာလိုနီမြစ်အတွင်း၌ပင် ရှိသေး၏။ ပြင်သစ်ပိုင်ကမ်းကို တစ်မိုင်အဝေးခန့်တွင် လည်းကောင်း၊ ဒတ်ချ်ပိုင်ကမ်းကို မိုင်ဝက်ခန့်အဝေးတွင် လည်းကောင်း ထင်ရှားစွာ မြင်နေရ၏။ ကမ်းပေါ်မှ အစောင့်များကလည်း မြစ်လယ်တွင် ရွက်ဖွင့်သွားနေကြသော ကျွန်တော်တို့ လှေကို မြင်နေကြတော့မည် ဖြစ်၏။

"ကျွန်တော်တို့ အချိန်တွက်တာ လွဲပြီ ထင်တယ်"

မာကျူးရက်က လှေဦးတွင် ထိုင်နေရာမှ လှမ်းပြောလိုက်၏။

"အစောင့်တွေ ခုထွက်လိုက်ကြရင် ကျွန်တော်တို့ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်ပါ့ မလား"

ကလိုဆီက ကျွန်တော့်ကံ့မေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်က မပြောတတ်ဘူးဟု ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

"ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း"

သေနတ်သံများ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ၏။ ဒတ်ချ်ပိုင်ကမ်းဘက် မှ ပေါ်လာ ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် လှေဦးကို ပြင်သစ်ပိုင် ကမ်းခြေဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်လိုက်၏။ သေနတ်သံများ ချက်ချင်း ရပ်သွား၏။ ဒတ်ချ်အစောင့် စစ်သားများက ကျွန်တော်တို့ လှေ သူတို့ ဘက်ကမ်း ကပ်မလာရဲအောင် သတိပေး ပစ်ခတ်ကြဟန်တူ၏။

ပြင်သစ်ပိုင် ကမ်းဘက်သို့ အနည်းငယ် ပိုနီးသွားပြီ။ အစောင့်ဝါဒါအ ချို့ ကမ်းခြေတွင် အရေးပေါ်လှေ ပြင်နေကြသည် ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန် တော်တို့ ကို မြင်ပြီး ထွက်လိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြခြင်း ဖြစ်ဟန် ရှိ၏။ သို့သော် ကုသိုလ်ကံတရားသည် ကျွန်တော်တို့ ဘက်၌ ရှိပါသည် ။

မြစ်ဝသို့ ရောက်လေပြီ။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပင်လယ်အတွင်းသို့ ရောက် တော့ မည်။ လေပြင်း တစ်ချက် တိုက်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ လှေ လေးမှာ ကျာပွတ်နှင့် တစ်ချက် အရိုက်ခံလိုက်ရသော မြင်းတစ်ကောင် လို ရုတ်တရက် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပင်လယ်ရေပြင်အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

မြစ်ဝမှ လွတ်ခဲ့ပြီ။

လှိုင်းအရှိန်မှာ ချက်ချင်း ပြင်းလာ၏။ ဝါဒါများ သည် လှိုင်းများကို ဖြ တ်ပြီး လိုက်ရဲကြတော့မည် မဟုတ်။ ပင်လယ်ခရီး၏ စွန့်စားခန်းကို စကြရတော့မည်။

ကလိုဆီက လှေဦးဘက်သို့ တွားသွားပြီး ရှေ့မှ မိုးကုပ်စက်ပိုင်းသို့ အားစိုက် ကြည့်နေ၏။ မာကျူးရက်က ကျွန်တော့်အနီး လာထိုင်၍ ဆေး ရွက်တစ်ခုကို လှီးဖြတ်ပြီး ဆေးလိပ်တစ်လိပ် လိပ်ပေး၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မျက်နှာမှာ အလွန် ဝမ်းမြောက် ရွှင်လန်းနေသည့် အတွင်းသ နှုန်များကို အထင်အရှား ဖော်ပြနေ၏။

နေ ထွက်ခဲ့ပြီ။

ညက မိုးဒဏ်ကြောင့် ရွဲရွဲစိုနေသည့် အဝတ်အစားများ လည်း ချက်ချင်း ခြောက် သွားလေပြီ။ ပင်လယ်လှိုင်းများ ၏ အမြင့်မှာ ဆယ် ပေခန့် ရှိ၏။ သို့သော် အခက်အခဲ မရှိ၊ ချောမောစွာ ဆက်ရွက်လွှင့်သွား နိုင်၏။

ပင်လယ်၌ မြောက်အရပ်ကို ဦးတည်၍ ရွက်လွှင့်သွားနေခဲ့သည် မှာ ငါးရက် တိတိ ရှိသွားလေပြီ။ ဤငါးရက်အတွင်း မည်သည့် အခက်အခဲ မှလည်း မတွေ့ရ။ ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ရာသီဥတုမှာ နေ သာသော်လည်း လေလုံးဝ မတိုက်ပါ။ ပင်လယ်လှိုင်းများ လည်း အထူးငြိမ်သက်နေ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်သည့် နေ့မှ စပြီး ယနေ့အထိ တစ်မှေးမျှ မအိပ်ရသေးပါ။ အထူးသဖြင့် ညအချိန်များ တွင် ကျွန်တော့်မှာ မည်သို့မျှ ထိန်းမရအောင် အိပ်ငိုက်လှ၏။ ကလိုဆီ က ဆေးလိပ်များကို တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် မီးညှိပေး၏။ မာကျူးရက်က လည်း အဝတ်တစ်ထည်ကို ရေဆွတ် ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မကြာခဏ သုတ်ပေး၏။

သို့သော် ယခု ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် မူ မည်သို့မျှ ထိန်းမ ရတော့။ ကလိုဆီနှင့် မာကျူးရက် နှစ်ယောက်လုံးမှာ လှေပဲ့ကို လုံးဝ မ ထိန်းတတ်၊ မကိုင်တတ်။ သူတို့ ကို ပဲ့ကိုင်ခိုင်းသည် နှင့် လှေဦးတည်ရပ် လွဲပြီး လိုရာခရီး မရောက်ဘဲ ရှိနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် လည်း ကျွန်တော် ပေပြီး တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစား၍ ပဲ့နင်း လုပ်လာခဲ့၏။ ယနေ့မူ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ လေလည်း ထူးထူးခြားခြား ငြိမ် သောနေ့ ဖြစ်သဖြင့် ပဲ့ကို သူတို့ နှစ်ယောက်ဖြင့် လွှဲ ထားပြီး လှေကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ကျွန်တော် ထိုးအိပ်လိုက်၏။ မျက်စိမှ

တ်လိုက်သည် နှင့် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ ။

"ပါပီလွန်၊ ထ ထ၊ မုန်တိုင်းများ ကျမလား မသိဘူး။"

ကလိုဆီက ကျွန်တော့်ကို လှုပ်နှိုး၏။ အချိန်မှာ မွန်းလွဲခန့် ရှိမည်။ မှန်သည် ။ ပင်လယ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မည်းမှောင်နေသည် ။ လေလည်း အလွန်ထန်လျက် ရှိ၏။

ကျွန်တော် ချက်ချင်း အိပ်နေရာမှ ထပြီး ရွက်မကြီးကို ချလိုက်၏။ လေပိုထန် လာနိုင်သဖြင့် ရွက်မကြီးကို သုံး၍ မဖြစ်တော့။ ရှေ့မှ အထိန်းရွက်လေးကိုပင် အားထား သုံးသွားရတော့မည်။

"ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဂရုစိုက်ကြ၊ ဟိုရှေ့က လာနေတာ မုန်တိုင်းပဲ"

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပို၍ မည်းမှောင်လာ၏။ လေမှာ ပို၍ ပြင်းထန်လာ၏။ မိုးကျ လာပြီ။ လှိုင်းလုံးကြီးများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် လူးလိမ့်၍ ထလာ၏။ ကျွန်တော်တို့ လှေငယ်လေးမှာ လှိုင်းလုံးကြီးများကြားတွင် ကောက်ရိုးပင်လေးတစ်ခု မျောပါသွား နေသလို ရှိ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ပဲ့ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ထိန်းထားသော်လည်း လှေဦးကို ငြိမ်အောင် မည်သို့မျှ ထိန်းမရပါ။ တစ်ချက် တစ်ချက် လှေငယ်လေးမှာ မှောက်တော့မည် ကဲ့သို့ လူးသွားတတ်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ လှေကို ဦးတည်ရပ် အသေမထားရဲတော့ဘဲ ရှေ့မှ ပြေးလာနေသော လှိုင်းနှင့် အလိုက်သင့် ဖြစ်အောင် အမြဲ ပြောင်းပေးနေရ၏။ ညနေ ငါးနာရီခန့်တွင် မုန်တိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ကို ကျော်ဖြတ်သွား၏။

လေငြိမ်သွားပြီ။

"လွတ်ပြန်ပြီဟေ့၊ သဘာဝအန္တရာယ်တစ်ခု"

ကလိုဆီက လှေဦးမှ နေ၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ကြွေးကြော်လိုက်၏။ ခုမှ ပင် အားလုံး ပြန်ပြုံးပြနိုင်၏။

နေထွက်လာ၏။

ကျွန်တော် ပဲ့ကိုင်နေရာမှ ထပြီး ရွက်မကြီးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။ မာကျူးရက်က ပင်လယ်ရေ စိုကုန်သော ရိက္ခာခြောက်များကို အဝတ်တစ်ထည်ဖြင့် ပြန်သုတ်ပစ်နေ၏။

"ပါပီလွန်၊ ခင်ဗျား လှေပဲ့ကိုင်တဲ့ ပညာကို ဘယ်တုန်းကများ ဒီလောက်တောင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်ခဲ့တာလဲ"

ကလိုဆီက လှမ်းမေးလိုက်၏။

"ရေတပ်ထဲတုန်းကလေ၊ ကျွန်တော် ရေတပ်ထဲမှာ သုံးနှစ်လောက် နေခဲ့ဖူး တယ်။ အမိရေတပ်မတော်က တစ်နေ့ ကျွန်းဖောက်ပြေးတဲ့ အခါ ဒုက္ခမတွေ့အောင်လို့ သင်ပေးလိုက်တဲ့ ပညာ"

အားလုံး အသံထွက်၍ ရယ်လိုက်ကြ၏။

နောက်ထပ် ခြောက်ရက် ပင်လယ်ခရီး ကျွန်တော်တို့ ဆက်ကြပြန်၏။ မိုးဒဏ် လေဒဏ်အချို့ကို မကြာခဏ ခံရသည် မှ လွဲပြီး ဘာအန္တရာယ်မျှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မတွေ့ပါ။

အချိန်မှာ မနက် ၁၀ နာရီခန့် ရှိ၏။ လေမှာ ရွက်မဖွင့်နိုင်လောက်အောင်ပင် ငြိမ်သက်နေ၏။ ကျွန်တော် လေးနာရီခန့် ကြာအောင် လှေကြမ်းခင်းတွင် အိပ်ပစ်လိုက်၏။ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ၌ ကျွန်တော်နှုတ်ခမ်းများမှာ ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်နေ၏။ လက်ဖျားနှင့် စမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ နှုတ်ခမ်းအရေခွံများ မရှိတော့။ ကြောက်မက်ဖွယ် အက်ကွဲနေ သည် ကို တွေ့ရ၏။ နှာခေါင်းတွင် လည်း အလားတူ ဖြစ်နေ

၏။ အရှေ့ခွဲများ မရှိတော့။ ကျွန်တော့် လက်ဖဝါးများမှာ လည်း လှေပဲ့ကို တစ်ချိန်လုံး ဆုပ်ကိုင်ထားရသဖြင့် ပွန်းပြီး အသားနီ လန်နေ၏။ မာကျူးရက်နှင့် ကလိုဆီတို့ ၏ မျက်နှာများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါ၌ လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ကြောက်မက်ဖွယ် နေလောင်ထားသည့် ဒဏ်ရာများကို တွေ့ရ၏။

အချိန်မှာ နေ့လယ် ၂ နာရီခန့် ရှိမည်။ ငါးပျံများမှာ ကျွန်တော်တို့ လှေအနီးတွင် လေထဲသို့ ခုန်တက်လိုက်၊ ရေထဲသို့ ငုပ်ဝင်လိုက်နှင့် ပြေးကစားနေကြ၏။

"မာကျူးရက်၊ ဆန်အိတ်ထဲက ဆန်နည်းနည်း ထုတ်ပြီး လှေဘေးနှစ်ဖက်ကို ကြဲကြည့်စမ်းဗျာ"

မာကျူးရက်က ကျွန်တော့်အမိန့်အတိုင်း ဆန်လက်တစ်ဆုပ်စာခန့် နှိုက်ပြီး ရေထဲ ကြဲလိုက်၏။ ငါးများ ကျွန်တော်တို့ လှေအနီး ကပ်လာ၏။ ။ အလှအယက် ဆန်များကို ဟပ်စား၏။ ကျွန်တော်သည် ခိုကျွန်းမှ အနုမိတ်ဆွေများ ထည့်ပေးလိုက်သော မုဆိုးကိုင် ဓားကို ယူပြီး လှေဘေးနား ငြိမ်သက်စွာ ကပ်၍ ငါးကြီး လာမည့် အချိန်ကို စောင့်၏။ စောင့်သည့် အတိုင်းလည်း ငါးကြီးတစ်ကောင် မကြာမီ ပေါ်လာ၏။ ကျွန်တော် ငါးခေါင်း ကို ချိန်ပြီး ဆတ်ခနဲ ခုတ်လိုက်၏။ ငါးမှာ ရေထဲ ပြန်မြုပ်သွား၏။ သို့သော် စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း မလှုပ်မယှက်ဖြင့် ပြန်ပေါ်လာ၏။ ငါးတစ်ကောင် ရလိုက်၏။ အလေးချိန် ပေါင် နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိ၏။ ထိုငါးကို မီးကင်၍ ထိုညနေတွင် အရိုးပါ မကျန်အောင် ကျွန်တော်တို့ စားပစ်လိုက်၏။

ဆယ့်တစ်ရက် ရှိခဲ့ပြီ။

ပင်လယ်ခရီးအတွင်း ယနေ့အထိ သင်္ဘောတစ်စီးနှင့် မျှလည်း မဆုံမိ

သေး။ ပင်လယ်မြေပုံ ပါလာခြင်း မရှိသဖြင့် ယနေ့ ရောက်ရှိနေမည့် အရပ်ကိုလည်း ကျွန်တော် မည်သို့မျှ မမှန်းတတ်ပါ။ အင်္ဂလိပ်ပိုင် နယ်မြေအတွင်းလည်း ရှိနိုင်သည် ။ ဒတ်ချ်ပိုင် ရေပြင်တွင် လည်း ရှိနိုင်သည် ။

အချိန်မှာ နေ့လယ် တစ်နာရီခန့်တွင် ဖြစ်၏။

ညာဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအနီး၌ အမည်းစက်လေးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ နောက် တဖြည်းဖြည်း ပိုကြီးလာ၏။ သင်္ဘောကြီးလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ ငါးဖမ်းလှေလည်း ဖြစ်နိုင် သည် ။ နီး၍ လာခဲ့ပြီ။ သင်္ဘော ဖြစ်၏။ သင်္ဘောမှ လူများမှာ ကျွန်တော်တို့ ကို မြင်ဟန် မတူပါ။ တစ်မိုင်ခန့်အကွာမှ ဖြတ်ကျော်၍ သွား၏။ ငါးမိနစ်ခန့် ကျော်သွားပြီးမှ ဥဩသံ တစ်ချက် ရုတ်တရက် ကြားရပြီး ကျွန်တော်တို့ လှေရှိရာသို့ ပြန်လှည့်လာ၏။

ရေနံတင်သင်္ဘော ဖြစ်၏။

တဖြည်းဖြည်း နီးနီးလာသည် နှင့် အမျှ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ ကို လှမ်းကြည့်နေသော လူများ ၏ မျက်နှာကို သဲကွဲစွာ မြင်လာရ၏။

သင်္ဘောအရှိန် လျော့သွားသည် ။

"ခင်ဗျားတို့ ဘယ်က လာတာလဲ"

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

"ပြင်သစ် ဂီရာနာက "

"အင်္ဂလိပ်စကား တတ်သလား"

"မတတ်ဘူး"

"ပြင်သစ်စကား တတ်လား"

အမျိုးသမီး ခရီးသည် တစ်ဦးက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် လှမ်းအော်မေး
၏။

"တတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်တွေပါ"

"ရှင်တို့ ဒီလောက် ကမ်းကဝေးတဲ့ ပင်လယ်နက်ထဲကို ဘာထွက်လုပ်
တာလဲလို့ ကပွတိန်က မေးတယ်"

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမည်ပင် မသိပါ
။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အဖြေမပေးမီပင် ပြင်သစ်မဟု ထင်ရသော ခရီး
သည် အမျိုးသမီးကပင် လှမ်းပြောလိုက်ပြန်၏။

"ကပွတိန်က ပြောတယ်၊ ကြိုးလှေကား ချပေးမယ်၊ ရှင်တို့ သုံးယောက်လုံး
သင်္ဘောပေါ် တက်ခဲ့ပါတဲ့ ၊ ရှင်တို့ လှေကိုလည်း သင်္ဘောပေါ် တင်
ခဲ့ပေးမယ်တဲ့ "

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောနဲ့ မလိုက်ဘူး၊ လှေနဲ့ ပဲ ဆက်
သွားမယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ကပွတိန်ကို ပြောလိုက်ပါ"

ထိုအမျိုးသမီးက ကပွတိန်ကို ပြန်ရှင်းပြ၏။

"ရှင်တို့ ဘာပြုလို့ အကူအညီ မလိုချင်တာလဲ"

"ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းသမားတွေ၊ ပြင်သစ် ဂီရာနာတစ်ကျွန်းက ထွက်
ပြေးလာ ကြတာ"

"ရှင်တို့ ဘယ်ကို သွားချင်တာလဲ"

"ဒရီနီဒတ်"

"ကပွတိန်က ရှင်တို့ ပင်လယ်အတွင်းဘက်ကို သိပ်ရောက်နေတယ်
တဲ့ "

"သိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မှာ မြေပုံ မပါဘူး။ ခု ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ ရောက်နေ လဲလို့ မေးပေးပါ"

"အင်္ဂလိပ်မြေပုံ ဖတ်တတ်လားတဲ့ "

"တတ်တယ်"

တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်းပင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသည့် နေရာကို ဝိုင်းပြထား သည့် မြေပုံတစ်ချပ်ကို ပစ်ချပေး၏။ ထို့နောက် စီးကရက်ဘူးများ ၊ အသားဘူးများကို လည်း ပစ်ချပေး၏။ ကျွန်တော်က မြေပုံကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

"ဒရီနီဒတ်ကို သွားချင်ရင် ဒီက အနောက်စူးစူးကို ဦးတည်သွားရမယ် မဟုတ် လား"

"ဟုတ်တယ်"

ကပ္ပတိန်က လှမ်းအော်လိုက်၏။

"မိုင် ဘယ်လောက် ဝေးသလဲ"

"နှစ်ရက်ခရီး သွားရမယ်"

"ကျေးဇူးပဲ၊ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်"

ရေနံသင်္ဘောကြီး ကျွန်တော်တို့ လှေအနီးမှ ပြန်ခွာသွား၏။ ကျွန်တော်မှာ သင်္ဘော ပန်ကာရွက်များ နှင့် ကျွန်တော်တို့ လှေ ငြိမ်မည်စိုး၍ လှေဦးကို သင်္ဘောမှ ဝေးရာသို့ လျင်မြန်စွာ လှည့်ပစ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ကျွန်တော်တို့ လှေပေါ်သို့ ပစ်ချပေးလိုက်၏။ ဦးထုပ်ထိပ်တွင် ရွှေရောင်ကျောက်ဆူး တံဆိပ်လေးတစ်ခု တပ်ထား၏။ ကျွန်တော်က ဦးထုပ်ကိုယူပြီး ခေါင်း

ပေါ်ဆောင်း လိုက်၏။

မှန်သည် ။ နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် အင်္ဂလိပ်ပိုင် ဒရီနီဒတ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်၍ သွားပါသည် ။

* * *